

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2000/22 • 17 Haziran 2000 • 5 DM.

**Hücre saldırısına
geçit yok!**

**Zindanlar yıkılsın,
siyasal tutsaklara
özgürlük!**

İÇİNDEKİLER

Hücre saldırısına karşı hazırlık!	3
Sosyal yıkım saldırısı sürüyor!	4
Sermaye enflasyonu düşürme masalıyla eksi sözleşme dayatıyor!	5
15-16 Haziran ve işçi sınıfının öncü rolü.	6-7
İnsanca yaşanacak bir ücret için militan sınıf mücadelesini yükseltelim.	8
"Kararlılığımızı koruyarak sınıf adına mücadelemizi sürdüreceğiz"	9
Devrimci kamu emekçileri sorumluluklarının gereğini yerine getirmelidirler!	10
Bu çizgi "zafer" değil, sürekli yenilgi getirir	11
Eğitim-Sen bürokratları Ankara eyleminde kime hizmet etti!	12
Yaşamı devrimci tarzda dönüştürmek esas olmalı!	13
MHP'ye çekilen cila tutmaz!	14
Dönemi kazanmanın olanakları Örgütlenelim, savaşalım, kazanalım!	15
Hücre karşıtı faaliyetin durumu ve devrimcilerin görevi! (Orta)	16-17
İzolasyon politikası hücre tipi cezaevleriyle sınırlı değil	18
Katıl karşı duralım! Sensiz bir eksiğiz	19
Öldürtme, sahip çık!	20
"Cinsel Taciz ve Tecavüze Hayır" Kurultayı.	21
Son İEP toplantısı ve sınıf hareketine karşı sorumluluklar	22
Sol liberallerin "Emek Platformu" aşkı.	23
Çocuk emeği, kapitalizm ve sosyalizm	24
Dünyanın en adaletsiz sınav sistemi	25
Hafız Esad'ın ölümü ve hassasiyet kazanılan Ortadoğu dengeleri.	26
Arjantin'de bir kez daha genel grev!	27
Clinton gezisinin perde arkası	28
Ateşi Çalmak	29
Mücadele Postası	30-31

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2000/22 • 17 Haziran 2000

Fiyatı: 5 DM.

Sahibi ve Y. İşl. Md.: İbrahim GÜMÜŞ
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Laleli Cad. No: 52/5 İstanbul
Tel-Fax: 0 (212) 638 28 83

e-mail: kb1@turk.net

Web: <http://www.kizilbayrak.de>

Baskı: SERLER Matbaacılık

İSTANBUL

Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım:

BIRYAY

Kızıl Bayrak'tan...

İşbaşındaki hükümetin varlık nedeni ve tek görevi durumundaki "İMF-TÜSIAD yıkım programlarının hayata geçirilmesi" tüm hızıyla sürüyor. Denilebilir ki, hükümetin program dışındaki tüm icraatı da gereken ortamın yaratılması, gündemin oluşturulması(veya değiştirilmesi) gibi, yine uygulamanın gereklerinden oluşmakta. Bu kez misyon öylesine açıktan üstlenilmiş durumda ki, ESK'nın yeniden toplanması ihtiyacını bile hükümete İMF hatırlatıyor.

Yıkım programı öylesine yüklü ki, sınıfın tepkisi henüz sarsıcı eylemlerle ifade edilmemesine rağmen, perdelemek kolay olmuyor. Medya başta olmak üzere, devletin kimi temel kurumları bile zaman zaman tümüyle gündem değiştirme operasyonlarına yönlendirilmek zorunda kalınıyor. Ancak patlatılan her bomba, üç günde dağılan bir sis bulutu oluşturma dışında bir etki bırakmıyor.

Milyonlarca işçi ve emekçinin gündemi, İMF-TÜSIAD yıkım programlarına karşı direnmek ve kazanmanın yollarını aramak-bulmaktır. Sosyal sigorta kurumlarının tasfiyesini hedefleyen sözde "reform" ve onunla bağlantılı işsizlik sigortası aldatmacası, özelleştirmeler ve TİS'lerde dayatılan sefalet zamları, programın bugünkü ayaklarını oluşturuyor. TİS kapsamındaki onbinlerce işçi, sermayenin düşük ücret saldırısını püskürtebilmek için, öncelikle sendikal ihanetle mücadele etmesi ve onu yenmesi gerektiğini farkediyor. Gündemini bu sorunlar ve çözüm yolları oluşturuyor.

Bu sorulara yanıt vermek, çözüm yolları aramak/bulmak, açıktır ki, sınıfın politik öncüsünün görev ve sorumluluklarındandır. Sınıf hareketine

müdahale ve yol göstermenin vazgeçilmez araçlarından biri, güncel politikadaki başarıdır. Tüm çalışma alanlarımız, TİS sürecine ilişkin gelişmeleri birebir takip ve müdahale içinde olmalıdır. Yayınlarımız bu gelişmelerin bilgileriyle sistemli olarak beslenebilmeli, bunun için mutlaka bir eylem yapılması beklenmemelidir. Sürece etkin müdahalenin aracı olmak üzere, iki broşürümüz baskıdadır. Asgari ücret ve işsizlik sigortası gibi sürecin iki önemli saldırısı konusunda kaleme alınan bu broşürlerin hızlı ve yaygın dağıtımını şimdiden

örgütlenebilmelidir.

Sürecin ikinci temel gündemi hücre saldırısıdır ve buna yönelik çalışmaların da etkin biçimde sürdürülebilmesi gerekmektedir. Gerek meclis komisyonu işkence raporları ve gerekse demokratik muhalefet alanlarında gelişen duyarlılık göstermektedir ki, sistem cezaevleri ve hücre tipi konusunda belirgin bir zayıflama içine girmiş bulunmaktadır. Bu çatlağı derinleştirmek, muhalefeti alabildiğince genişletmek için gereken her şey yapılmalıdır. Hücre karşıtı her türlü örgütlenme, eylem ve etkinlik desteklenmelidir.

Çalışanımız Yıldırım Doğan, Yozgat Cezaevi'ndeki görüş çıkışında gözaltına alınarak tutuklanmıştır. Hakkında verilmiş olan bir para cezasının gerekçe gösterildiği tutuklama, hukuksuzluğu nedeniyle kısa sürede kaldırılmış ve Yozgat cezaevine kapatılmış olan Doğan serbest bırakılmıştır.

Çıktı! kitapçılarda!

**Türkiye Komünist İşçi
Partisi
Program
Tüzük**

E K S E N Y A Y I N C I L I K

Derleyen: H. FIRAT

**Parti programı üzerine/2
Teorik ve ilkesel
bölüm**

Hücre saldırısına karşı hazırlık!..

Hücre saldırısı, devrimi, yani milyonlarca işçi-emekçinin gelecek umudunu beton tabutluklara gömmeyi ifade ediyorsa eğer; düzen iki cephede, içerde ve dışarda kıyasıya bir çatışmayı göze almak zorunda kalmalıdır. İçerideki cephe, geniş bir yelpaze oluşturmakla birlikte, sonuçta bir devrimciler ordusundan ibarettir. Dışarıda ise, ezici çoğunluğu örgütsüz, saldırıdan bihaber, milyonlarca işçi ve emekçi bulunmaktadır. Dışarıdaki devrimcilerin ve ailelerin kararlı, örgütlü ve hazır olması, hatta DKÖ'lerin de harekete geçirilebilmesi ile yetinilemez. Sınıf kitleleri, saldırının anlamı ve kapsamı, dolayısıyla kendisiyle dolaysız ilişkisi konusunda bilinçlendirilmek ve bu kavgada taraf haline getirilmek durumundadır. Çünkü o gerçekte bir taraftır. Ve kavganın dışarıdaki cephesindeki en büyük eksiklik bu alandadır.

Düzen hücre tipinde diretiyor. Kendi içindeki hiçbir muhalefet, hiçbir ikna çabası geriletmiyor onu. "Otorite sağlamak için" diyor suyun başındakiler, tek çözüm hücredir. Avrupa tipi, villa tipi, sağlık, hijyen, insan hakları, vb., hepsi ayrıntı. İşin esası burada, bu "tek çözüm" argümanındadır. Daha uygun ifadeyle, sistemin çözümsüzlüğündedir. Gerçekten de sistem açısından diğer tüm yollar tüketilmiş durumdadır. Bu ülkede düzen, otoritesini devrim üzerinde de "tesis edebilmek" için, en iğrenç, en aşağılık, en kanlı yöntemleri denemiş ve yanılmış bulunmaktadır. Yıllar boyu devlet terörünün en azgını hakim oldu bu topraklarda, idam, işkence, infaz, kaçırma, kaybetme, suikast, toplu katliam, vb. hepsi denendi. Ama devrim, her tırpanlamanın ardından daha gür fişkirdi. Bu ülkeye boşu boşuna "devrim toprağı" denilmedi.

Hücreler, denemedikleri tek araç, tek umutlarıdır onların. Sistemin bu gerçekliğini, dolayısıyla hücre ısrarı ve kararlılığını doğru anlamak gerekir. Hücre saldırısının amacını anlamayanlar ve anladığı halde gizleme çabasında olanlar, sisteme başka "çözüm yolları" önerileri üretmek için yarışıyorlar. Adını da "cezaevleri sorununu çözmek" koyuyorlar bu çabalarının. Oysa sistemin çözmeyi umduğu sorun "cezaevleri" değil, devrim korkusudur. O, hücrelere devrimin tüm güç ve imkanlarını gömerek, kendi yokolma korkusundan kurtulmak istiyor. Cezaevlerinde bunun dışında ciddi bir sorun görmüyor ve yaşamıyor. Şiddet ve eziyet yöntemi, adli tutsakların "teslim alınması" için hala geçerliliğini

koruyan etkin bir araç olarak varlığını sürdürüyor.

Bugüne dek uygulanan her türden şiddet yönteminin neden kâr etmediğini, devrimin neden her seferinde daha gür fişkirdiğini biliyoruz. Tıpkı hücrelerin neden kâr etmeyeceğini bildiğimiz gibi. Bu kanlı saltanatın sahipleri ve uşakları da biliyor elbette, çözümlerinin aslında çözümsüzlük olduğunu. Ancak bilmeleri bir şey değiştirmiyor. Asalak varlıklarını sürdürebilmek için her yolu denemek zorundalar. Bu kaygı, bu telaş onların yumuşak karnını oluşturuyor. Çürüyen düzenlerini sürdürebilmek için herşeyi yapmak, her yöne esnemek durumundalar.

Devrimin iradesi ise "kırılır ama bükülmeyiz" ifadesinde temsil edilmiştir. Ulucanlar direnişi bu iradenin somutlanmasıdır. Düzen ve devrim şahsında simgelenen bu iki zıt özellik, iki zıt dünyanın, iki karşı sınıfın özelliğidir. İnsanlığın kanlı ve karanlık geçmişini temsil eden kapitalizm ile sınıfsız ve sömürsüz geleceğini temsil eden proleter sosyalizmi. Hücreler savaşının sonucunu belirleyecek olan da işte bu temsiliyettir. Yoksa, yaşanan anda hangi tarafın daha "güçlü" görüldüğü değil. Buradan kalkarak, savaşın şimdiden belli kimi sonuçlarının altını da çizebiliriz:

Bir: Devrimci tutsaklar "ne pahasına olursa olsun" hücrelere girmeyeceklerdir. Bu kararlılık bedel ödemek kadar, ödetmeyi de kapsamaktadır. Dolayısıyla, düzenin de bedel ödemeyi göze alması gerekmektedir.

İki: Bu kararlılık tutsak yakınları (aileler ve devrimciler) için de tümüyle geçerlidir. Aileler ve devrimciler de bedel ödemekten ve ödetmekten çekinmeyeceklerini açıkça ortaya koymaktadırlar.

Düzenin kaybedecek hiçbir şeyleri olmayanları korkutabilme şansı bulunmamaktadır.

Üç: Devrimcilerin ve ailelerinin içerde ve dışardaki bu kararlılığı, hücre karşıtı düşünce ve etkinliğin giderek yayılmasına, genişlemesine yol açmaktadır. İlerici-demokratik muhalefette hücre karşıtı bir toparlanma başlamıştır. Hücre saldırısı konusunda düzenin devrimi yalıtıma yönelik çabaları giderek etkisini yitirmektedir. Fiili bir durum yaratmaya kalktığında, tek muhatabı devrimciler olmayacaktır.

Bunlar bir yana, savaştan kimin galip çıkacağını göstermeye, salt devrimci tutsakların kararlılığı bile yeterlidir. Bu nedenle bugün sorun, sadece bu galibiyete en az kayıpla ulaşmaya çalışmaktır. Bunun için, içerde ve dışarıda, halen yapılması gereken çok şey olduğu açıktır.

Öncelikle, hücre saldırısının anlamı, kapsamı ve hedefi konusunda hızla fikirbirliği sağlanmalıdır. Hücre saldırısı fiilen Ulucanlar'da başlatılmış durumdadır. Daha geriye, örneğin Tuzla deri işçilerinin Kartal F tipine kapatılmasına veya onlarca tabutluğun inşasına karar verilmesi sürelerine kadar da gidilebilir. Ancak, saldırının bir program çerçevesinde fiiliyata konabilmesi için, hücrelerin yapımının tamamlanması gerekiyordu. Bu sonuca yaklaşıldığı noktada, Ulucanlar bir ön tatbikat, bir açış olarak gündeme getirildi.

Hücre saldırısı kazanılmış tüm hakların bir seferde, tek bir hareketle ortadan kaldırılması anlamına da geldiğine göre, Ulucanlar'dan bu yana sistemli hale getirilmiş bulunan hak gasplarını da hücre saldırısının bir ayağı olarak değerlendirmek gerekiyor. Yani saldırı, "hazırlanılması ve

beklenmesi" gereken, geleceğin bir sorunu değil, bugün değişik ayaklarıyla uygulanmakta olan kapsamlı bir programdır. Kuşkusuz tutsakları hücrelere götürme amaçlı operasyonlar çatışmanın doruğunu oluşturacaktır. Fakat çatışma, operasyon öncesi ve sonrasında, bir bütünlük içinde yürütüldüğüne göre, mücadele de bu bütünlüğü yakalayabilmelidir. Sorunun bir yanı budur. O büyük çatışmayı "beklememek" ya da hazırlığı, saldırının bugünkü ayaklarına karşı mücadelenin parçalı ve küçük çatışmaları halinde sürdürmek, böyle algılamak gerektiğidir.

İkinci ve en az bu kadar önemli olan bir başka yan ise, inisiyatifin düşmana bırakılmamasıdır. Kendi belirlediğimiz zamanda ve yerde, kendi belirlediğimiz araç ve yöntemlerle başlamak, üstünlüğün öncelikle ele geçirilmesi için zorunludur.

İçeride ve dışarıda, bir başka önemli hazırlık, savaşın tüm güçlerinin gerektiği şekilde eğitilip konumlandırılması olmalıdır. Kim, nerede, ne zaman ve ne yapacağını çok iyi bilmek durumundadır. En az hasarla galip çıkmak, bu savaşın herşeyin üstünde, ortak ve tek amacı olmalıdır. Bunun önemini kavrayacak bakış, kültür ve birikimden yoksun çevreler, zaman geçirilmeden ikna edilebilmeli, ancak karar vermek için son derece sınırlı ve değerli olan zaman da boşa harcanmamalıdır. Sonuçta azınlık çoğunluğa tabi olmak durumundadır.

Hücre saldırısı, devrimi, yani milyonlarca işçi-emekçinin gelecek umudunu beton tabutluklara gömmeyi ifade ediyorsa eğer; düzen iki cephede, içerde ve dışarda kıyasıya bir çatışmayı göze almak zorunda kalmalıdır. İçerideki cephe, geniş bir yelpaze oluşturmakla birlikte, sonuçta bir devrimciler ordusundan ibarettir. Dışarıda ise, ezici çoğunluğu örgütsüz, saldırıdan bihaber, milyonlarca işçi ve emekçi bulunmaktadır. Dışarıdaki devrimcilerin ve ailelerin kararlı, örgütlü ve hazır olması, hatta DKÖ'lerin de harekete geçirilebilmesi ile yetinilemez. Sınıf kitleleri, saldırının anlamı ve kapsamı, dolayısıyla kendisiyle dolaysız ilişkisi konusunda bilinçlendirilmek ve bu kavgada taraf haline getirilmek durumundadır. Çünkü o gerçekte bir taraftır. Ve kavganın dışarıdaki cephesindeki en büyük eksiklik bu alandadır.

İşçi sınıfı ve emekçilerin "teslim alınması", küresel kapitalizme "entegre" edilmesi, yani tam köleleştirilmeleri amaçlı İMF-TÜSİAD saldırılarıyla, devrimcileri teslim alma amaçlı hücre saldırısı, tek ve aynı programın iki ayağıdır. İşçi ve emekçiler bu bilinçle donatılmalı ve dışarıdaki mücadeleye en geniş işçi-emekçi katılımı sağlanmalıdır.

Ancak dışarıdaki görevi bununla sınırlı düşünmemek gerekir. Madem ki saldırı bütünlüklüdür ve bir ayağı doğrudan işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin köleleştirilmesi programını içermektedir, öyleyse savaşın cepheleri de genişletilmelidir. İşçi sınıfı ve emekçiler, hücre saldırısının yanısıra, sefalet ücretlerine, mezarda emekliliğe, sigortasızlaştırma ve tüm demokratik-sosyal hak gasplarına karşı mücadeleyi yükseltmeli, yani kavganın sathı genişletilmelidir. Mücadelenin bir hedefi de, düzeni tüm cephelerden sıkıştırmak olmalıdır. Topyekûn saldırıya karşı topyekûn mücadele şiarı böyle anlaşılmalıdır.

Sosyal yıkım saldırısı sürüyor...

Sermaye ve devleti için peşkeş çekmenin, herşeyi haraç mezat satışa çıkartmanın hiçbir sınırı yok. Sosyal güvenlikten KİT'lere, sağlıktan eğitime, tarımdan enerjiye, herşey masaya yatırılmış durumda.

Saldırıları bütün hızıyla devam ederken, burjuvazi ve devlet temkinli davranmaya çalışıyor. Saldırıları zamana yaymak, patlama dinamiklerini etkisizleştirmek, tepkileri yerel düzeylerle sınırlamak istiyorlar.

Bir raporun itirafları

Cottarelli'yi gündelik hayatımıza sokan medya, Dünya Bankası'nın Türkiye'ye vereceği ekonomik reform kredisiyle ilgili çalışmalar yürüten proje yönetici James Parkson'u da yakından tanımamızı sağladı. Ancak Parkson Cottarelli gibi dilini pek tutamıyor, bir takım gerçekleri ifşa ediyor. Parkson'ın Türkiye'ye yönelik hazırladığı rapor, reform aldatmacalarının içyüzünü ortaya seriyor:

Parkson şunları söylüyor raporunda: *"Ekonomik riskler arasında, mali düzenlemelerin sürdürülebilirliği, reel faiz oranlarının gidişatı, ekonomik yeniden yapılanmada alınacak yol ve Türkiye'nin yabancı sermaye akımını çekebilme başarısı bulunuyor. Bir risk daha vardır ki, korumasız kesimlerin, bazı nüfus gruplarının, reform programlarından olumsuz etkilenmeleri. Türkiye idaresi, kuvvetli olmasına karşın, programın uygulanma kapasitesi hala ciddi bir risk kaynağı olarak bulunmaktadır. Siyasal riskler, programdaki toplumsal açıdan hassas yapısal reformlardan kaynaklanmaktadır. Emeklilik, tarımsal destek reformu, özelleştirme ve piyasada düzensizleştirme önlemleri yerleşik çıkarları etkileyebilir."*

Görüldüğü gibi Parkson, risk faktörleriyle, sıkıntılarının nereden kaynaklandığını bütün çıplaklığıyla ifşa ediyor. Onlar için emekçilerin bu "reform"lardan zarar görmesi değil, isyan etmeleri korkusu başta geliyor. "Yerleşik çıkarlar" ifadesiyle herhalde "gelenek ve görenekleri" kastetmiyor Parkson. Kazanılmış haklardır söz konusu olan.

Sosyal güvenliğe son darbe...

Rapordan devam ediyoruz: *"Ekonomik reformun, insanlar üzerinde olumlu etkileri olurken, Türkiye'nin az gelişmiş sosyal güvenlik ağı üzerinde baskı oluşturacaktır."* Yıllardır kuşa çevrilen "sosyal

güvenliğimiz" şimdi son darbeyi bekliyor. Emeklilik, sağlık vb. kurumların "hantallıktan" dolayı batmadan özelleştirilmesi gerekiyor!

"Bu reform, kazananlar kadar kaybedenler de yaratacaktır. Bu gruplar arasında en büyük zararı, özelleştirmeyi bekleyen KİT'lerdeki işçiler görecektir. Yetkililer, reformlardan zarar görececek olan kişilerin toplumsal olarak korunmaları ve güçlendirilmeleri için strateji geliştirmeye çalışmaktadır."

Özelleştirmelerle işçiler nasıl zarar görecektir? İşten atılarak, sendikası, sigortasız, asgari ücretle çalıştırılarak. Taşeron firmalar aracılığıyla girdi-çıkı yapılarak, özel sağlık hizmetlerinden yararlanamayarak, emeklilik primi bile yatırılmayarak...

Peki, burjuvazi bu zarar görececek kesimleri nasıl "korumayı" düşünüyor? Tepkileri etkisizleştirmek için "işsizlik sigortası" aldatmacasıyla. İşsizlik sigortasından kimsenin yararlanamaması için konulan maddeler, işsizlik sigortasının koca bir balon olduğunu gösteriyor. Bu tam bir yalan ve emekçileri oyalama taktiğidir.

İMF ve Dünya Bankası programları tam bir sadakatle uygulanıyor

Devletin bürokrat ve bakanları, IMF ve Dünya Bankası'na mektup yetiştiremez oldular. Dünya Bankası'na sunulan böyle bir mektupta, ne yapmak istediklerini dile getiriyorlar.

2001 yılı başında varolan vergiler ile ek vergilerin kalıcılaştırılması programının bir parçası. Dağıtım şebekeleri ve termik santraller bir-birbuçuk yıl içinde tümüyle özelleştirilecek. Tahkimle enerji işletmelerinin doğrudan özelleştirilmesi sağlanacak. Yap-işlet-devret modeliyle yapılacak santraller en geç bu yılın sonunda özelleştirilecek. "Tarım reformu" saldırısı gerçekleştirilecek.

SSK'nın tümünden tasfiye edilebilmesi için özel sigorta şirketlerini özendirme çabaları, IMF ve Dünya Bankası'nın direktifleriyle gerçekleştiriliyor. Mali kuruluşlar ve yabancı tekeller, bugünden özel emeklilik fonlarının yolunu açan bu tasarıya gözlerini dikmiş durumdadır. Bu tasarı meclise sunulmuş bulunuyor. "Paran kadar emeklilik", "paran kadar sağlık" hayata geçirilmeye çalışılıyor.

Yabancı sermayenin teşviki ve önündeki engellerin kaldırılması için, hem sermaye sınıfının hem de emperyalist odakların talepleri çakışıyor. "Sekizinci Beş Yıllık Kalkınma Planı Rekabet Hukuku ve Politikaları Özel İhtisas Komisyonu" bir rapor hazırlayarak, yabancı sermayenin ülkeye girişi önündeki çitlerin yıkılması için "öneriler"de bulunuyor. 6224 sayılı Yabancı Sermayeyi Teşvik Yasası'nın 1. maddesinin gözden geçirilmesini istiyor. Bu madde şöyle: *"Ancak Türkiye'ye ithal edilecek yabancı sermaye, ülke çapında tekel teşkil edecek faaliyetlerde bulunan kuruluşlarda çoğunluk hissesine sahip olamaz."* Bu maddenin tümünden değiştirilmesi isteniyor. Çünkü bu madde, "rekabet yasası"nın olmadığı yıllarda yürürlüğe girdiği için, "eskimiş" sayılmaktadır. Ayrıca KİT'lerin varlığı, özel işletmelerin rekabet gücünü zayıflatan, piyasa dışına itilmesine neden olan bir faktör olarak değerlendiriliyor.

Enerji santrallerinin yabancı-yerli tekellere peşkeş çekilmesinde devletin inisiyatifini ortadan kaldıran "protokol" de imzalanmış bulunuyor. Dünya Bankası'na tüm süreçlerde söz ve karar yetkisi veren

protokol uyarınca, Dünya Bankası'nın onayından geçmeyen projelere hazinenin kredi vermemesi de garanti altına alınmış bulunuyor. Ayrıca işletme ve devir işlemlerinin yıl sonuna kadar tamamlanması karar altına alınmıştır. Dünya Bankası başkanına, Devlet Bakanı Recep Önal'ın imzasıyla gönderilen mektupta da şunlar söyleniyor: *"Ocak'ta kabul edilen yap-işlet-devret kanunundaki değişikliklere göre, elektrik üretimiyle dağıtım için imtiyaz sözleşmesi yapılan şirketler, uluslararası tahkimin geriye dönük olarak uygulanması için başvuruda bulunabilirler."*

Dünya Bankası enerji sektöründeki işletme ve devirde özellikle yabancı tekellere satışı dayatıyor. Halihazırda termik santralleri ve dağıtım şebekeleriyle ilgili ihaleler yapılmış durumda. Bu yetmiyor, hidroelektrik santrallerinin de elden çıkarılmasını istiyor. Dünya Bankası'nın enerji sektörüyle ilgili koşulu şu: *"Ekonomik reform kredisi, Türkiye'nin artan enerji ihtiyacını karşılama konusunda mevcut merkezi ve devlete ait kurumların yerine elektrik ve gaz piyasasının rekabete açılması yolunda hükümetin çabalarına katkı sağlayacaktır."*

İMF ve Dünya Bankası'nın tarıma yönelik dayatmaları, uluslararası sermayenin bu noktada ne yapmak istediğini ortaya koyuyor. Yoksul köylünün, küçük üreticinin tasfiye edilmesi, devlete ait tarım çiftlikleri ve kurumların özelleştirilmesi, tarımı destekleme payının kaldırılması, tarımda tekelleşme vb. hedefleniyor. Köylüye yönelik saldırıları, yalnızca köylünün göreceği zarar üzerinden değil, bizzat işçi sınıfı ve kentin yoksul emekçilerinin yıkımını hızlandırmada oynayacağı rol üzerinden de görmek gerekiyor. Tarım ve satış kooperatiflerinin özleştirilme çabaları, özelleştirmenin bir biçimi olarak gündeme getirilmiş durumda.

Küçük üreticilere yönelik saldırılar şimdiden başlamış bulunuyor. Yaş çay yaprağı alımlarında Çay-Kur, geçen yıl dekar başına günde 10 kilodan fazla çay almazken, bu yıl sezonluk tahdit getirdi. Çay yaprağının kilosuna Çay-Kur'un verdiği 162.500 lira, üreticilerin maliyetine bile yetmiyor. Doğu Karadeniz küçük üreticilerinin en önemli geçim kaynağı olan çaya uygulanan tahdit, alımdaki düşük ücret ve ürün bedellerinin peşin ödenmemesi, milyonlarca küçük üreticiyi açlıkla karşı karşıya getirmenin ilk ciddi provasını. Yalnızca Trabzon'da 767 bin dekar çay bahçesi bulunuyor. Küçük üretici aile sayısı 230 bin. Çay üretimi bir milyon insanın tek geçim kaynağı. Küçük üreticiye yönelik saldırılar önümüzdeki dönemde daha da hızlanacak.

Sermaye iktidarının bir bölümünü hayata geçirdiği saldırı paketinden nasibini almayan emekçi kesim kalmayacak. İşçi sınıfı, kamu emekçileri, tarım proleterleri, küçük üreticiler, kentlerin işsiz ve yoksul kesimleri, vb.

Ama bunun bir kader olmadığını biliyoruz. Bu pervasız saldırıyı püskürtmek tümüyle elimizde. Topyekün saldırılara karşı verilecek en iyi cevap, topyekün bir direniş ve eylem hattının kurulabilmesidir. Saldırıların niteliğine uygun karşı taleplerle bir duruşun gösterilebilmesidir.

Sınıf devrimcileri, Parti Programı'nın somut taleplerinin ayrıntılandırılması, zenginleştirilmesi, bu şiarların işçi sınıfı ve emekçiler içerisinde yaygınlaştırılması için daha yoğun ve enerjik bir çaba harcama, her alana ilişkin özgül politikalar geliştirme görev ve sorumluluğuyla yüzyüzedirler.

TÜSİAD Şili usulü sosyal güvenlik istiyor!

Sermaye devletinin sosyal güvenlik kurumlarını tasfiye planları son hızla devam ediyor. Sosyal güvenlik kurumları esas olarak emeklilik ve sağlık hizmetlerini kapsıyor. Bunları yerine getirmek için ücretlerden yapılan kesintilerden fonlar oluşturuluyor. Sermaye sınıfı

Bugünkü kamu emeklilik sistemlerinde toplanan paraların doğru düzgün değerlendirilmediği, özel emeklilik şirketlerinin fonlarında toplanan paraların sermaye piyasasında "düzgün" olarak değerlendirileceği ve "kâr" getireceğini söyleyenlere Şili örneğini bir kez daha hatırlatmak gerekiyor. Şili'de 1987'ye kadar prim ödeyenlerin oranı artıyor, ama '87'den itibaren düşmeye başlıyor. Yine Şili örneğinde, fonlar

devletin denetiminde olan bu fonlardaki paraya gözünü dikmiş durumda. Diyolar ki, devlet bu fonu iyi değerlendiremiyor; har vurup harman savuruyor; açıkları her geçen gün büyüyen bu fonlar yeterli emeklilik ve sağlık hizmetleri de veremez hale geliyor. O halde bu fonların özel sermayenin eline geçmesini sağlayalım. Hem devletin küçülmesini sağlarız, hem de bu fonların daha verimli değerlendirilmesini... Dünya üzerinde zaten herkes de bunu yapıyor. Evet, sermaye sınıfının mantığından bakarsak, durum tam da budur.

Sermaye sınıfı, içinde debelendiği krize çare bulmak için toplumun çoğunluğuna sosyal güvenlik hizmeti veren kurumların özelleştirilmesini çare olarak görüyor. Çalışma Bakanlığı'nın hazırladığı yasal değişiklik taslağı, tam da sermaye sınıfının bu isteklerini karşılayacak şekilde düzenleniyor. Özel emeklilik sigortası hakkındaki yasal düzenlemeler, büyük sigorta şirketlerinin devasa fonlar toplamasını ve bu fonları istedikleri gibi kullanmalarına olanak sağlıyor. Bu sigorta şirketlerinin topladıkları primlerin %20 oranında vergiden düşürülmesi sağlanarak teşvik ediliyor. Yani devlet bütçesi primlerin %20'sini bu şirketlere avanta olarak veriyor. Sigorta şirketi ise, bu paralarla borsada kumar oynamak dahil, her türlü finansman giderlerini karşılamakta özgür bırakılıyor. Sigorta şirketi yıl sonunda kâr oranlarına göre, prim miktarına göre bir dağılım yapıyor. Sigorta süresi dolana kadar her yıl süreç aynı şekilde devam ediyor. Ancak bu sistemde de emekli olmak için 56 yaşını beklemek gerekiyor. 10 yıllık bir sigorta yaptırırsanız bile, emekli olmak için 56 yaşını beklemek zorundasınız. Yani, sigorta şirketi topladığı primleri yıllarca kullanma hakkına sahip. Bu süreç içinde sigorta şirketinin yaptığı yatırımlar zarar ederse, sigortalının 56 yaşında alacağı paranın miktarı da düşüyor. Yani emekli olunca ne kadar para alacağınızın hiçbir garantisi yok. Kısacası sosyal güvenlik kapitalist piyasa ekonomisinin kaderine terk edilmiş durumda.

Bu model daha önce Şili'de uygulanmıştır.

1981-87 arasında %15, 1987-92 arasında %12 değerlenmiş. Ama '95'ten itibaren %3-7 oranlarında zarar etmeye başlıyor. Sosyal güvenlik kurumlarını sermaye düzeninin çarpık piyasa ekonomisine emanet edenler, zarar koşullarında, sigortalıyı herhangi bir sermaye yatırımcısı olarak değerlendirip, zarara da ortak olmasını sağlamış oluyorlar.

Yapılan yeni yasal düzenleme ile, sigorta şirketlerinin bu paraları borsaya yatırmalarına izin veriliyor. Oysa borsa tam bir kumarhanedir. Binbir çeşit oyun döner. Krizler ve dalgalanmalar olur. Gerçek amaç, sigorta fonlarında biriken paranın borsa aracılığıyla sermaye sınıfına aktarılmasıdır. Bunu şimdiye kadar üstü örtülü bir şekilde yapıyorlardı. SSK fonları yıllarca sermayeye ucuz kaynak olarak transfer edildi. Ankara Ticaret Odası tarafından yapılan bir araştırmaya göre, 1965-83 arasında 20 milyar dolar değerindeki SSK fonları sermaye sınıfına aktarılmış. Şimdi ise açık açık yapacaklar. Üstelik, her türlü yalan ve demagoji ile aldattıkları emekçilerin onayını alarak yapacaklarından, zarar ortaya çıktığında, "kendi düşen ağlamaz, hem kâra hem de zarara ortak olarak kendi ayaklarıyla bana para yatırdın" diyerek, kendi suçlarını gizleme olanağı da bulabilecekler.

Özel emeklilik şirketlerinin pembe hayallerle işçi ve emekçileri aldatmalarına izin vermeyelim. Sosyal güvenlik hizmetleri, vahşi kapitalist ekonominin kaderine terk edilemez. Sermaye sınıfının sosyal güvenlik kurumlarını özelleştirme planlarına karşı, işçi ve emekçiler olarak, primleri sermaye ve devlet tarafından ödenen genel sigorta (sağlık, kaza, yaşlılık, işsizlik vb.) talebini ileri sürelim. Sermaye sınıfının ve devletin yağma ve talanlarına karşı, sosyal sigorta kurumlarında işçi ve emekçi denetimini kurmak için gerekli yasal düzenlemelerin yapılmasını isteyelim. Sermaye düzeninin yıkım saldırılarını, işçi ve emekçilerin devrimci eylemi ile geri püskürtelim. Onlar işçi ve emekçileri sömürü ve baskıya mahkum etmek istiyorlar. Geleceğimizi ve özgürlüğümüzü kazanmak için, işçi sınıfının devrimci programı altında birleşelim ve savaşalım.

Sermaye enflasyonu düşürme masalıyla eksi sözleşme dayatıyor

Sermaye hükümeti IMF programını enflasyonu tek haneli rakamlara düşürmek biçiminde özetliyor. Sözde enflasyon oranının 2000 sonunda % 25, 2001 sonunda % 10, sonraki yıllarda tek haneli rakamlara indirilmesi hedefleniyor. Kuşkusuz, sermayenin kendisi de dahil olmak üzere, hiç kimse bu hedefin gerçekliğine inanmıyor. Sermayenin TÜSİAD, TOBB gibi örgütlenmeleri yıl sonu enflasyon oranını % 35-40 arasında hesaplarken, ABD Hazine ve Ticaret Bakanlığı % 35 civarında bir enflasyon öngörüyor. Merkez Bankası ise aynı rakamı yüzde 39-40 olarak belirliyor. Hesaplar böyleyken, işçi sınıfına % 25 enflasyon üzerinden zam dayatılıyor. Bu koşullarda imzalanacak sözleşme sıfır sözleşme bile değildir, düpedüz eksi sözleşmedir.

Sermaye hükümeti ve medya % 25 enflasyon hedefinin tutmayacağı bu denli apaçık ortadayken, Nisan ve Mayıs aylarında yaşanan nispi enflasyon düşüşünü abartılı bir biçimde yansıtarak işçi ve emekçileri yüzde 25 hedefinin tutturulacağına inandırmaya çalışıyor.

Ocak-Şubat, Mart aylarında yüksek çıkan enflasyon, Nisan ayında düşüş göstermişti. Nisan ayı Toptan Eşya Fiyatı (TEFE) % 2.4'e düşerken, Tüketici Eşya Fiyatı (TÜFE) % 2.3'e gerilemişti. Mayıs ayında da düşüş devam etti.

Ancak bu düşüşler bir şey ifade etmiyor. Beş aylık TEFE enflasyonu %18.2 oranına yaklaşıyor. Bu durumda yıl sonu enflasyon hedefinin tutması için bundan sonra toptan eşyada hiç zam olmaması gerekiyor. Bunun mümkün olmadığı ise biliniyor.

Sermayenin ve işçi sınıfının gündeminde bugün başta tekstil ve metal sektörlerinde olmak üzere 200 bin işçiyi kapsayan sözleşmeler var. Sabancı birkaç fabrikasında %35-60 arasında ücret zammının altına imza attı. Bunun üzerine onu programı baltalamakla suçladılar. Oysa Sabancı zekice bir taktik izliyor. Hükümet gelip uzlaşma sağlamazsa, Ekonomik Sosyal Konsey'i toplayıp sözleşmelerde %25 zamlı satışın koşullarını oluşturmazsa, bizde böyle yaparız ve program tutmaz, daha 10-20 yıl enflasyon sürer demeye getirerek, hükümet üzerinde baskı oluşturuyor.

Bu saldırı dalgası karşısında işçi sınıfı ve emekçilerin saflarında biriken öfke ve tepki giderek daha açık bir biçimde dışa vurmaya başlıyor. Ama daha çok sendika bürokratlarının inisiyatifinde geliyor. Sendika bürokratları sermaye açısından zararsız eylemliliklerle biriken basıncı hafifletmeye çalışıyorlar.

10 Haziran'da Ankara'da yapılan Eğitim-Sen mitinginde reformist sendika bürokratlarının devrimcilere karşı tutumu bu konuda bir fikir vermektedir. Sermaye reformistlere, ancak kendine hizmet etmesi durumunda yaşama şansı vermektedir. Reformistler de buna uygun davranmışlar, eylemi provoke ediyor türünden utanç verici gerekçelerle, polislik görevine soyunmuşlardır. Devrimciler eylemde pankart açmamalı. Neden? Çünkü, giderek devrimci propaganda ve çalışmanın etkin olacağı koşullar oluşuyor, giderek işçi ve emekçilerin devrimci potansiyelinin açığa çıkma dinamikleri işliyor. IMF programının kendisi koşulluyor bunu. Ulucanlar'da 10 devrimci tutsağın katledilmesi, devrimci yayınlara yönelik artan baskı ve terör, hücre saldırısı, yoğunlaşan gözaltı ve tutuklama terörü, vb. ile sermaye devleti işçi ve emekçileri devrimcilerden yalıtılmak için büyük bir çaba harcıyor. Reformistler de bu konuda gerekeni yapıyorlar. Böylece, reformizme karşı mücadelenin burjuvaziye karşı mücadeleden bağımsız ele alınmayacağı formülasyonu bir kez daha pratikte doğrulanıyor.

IMF programına karşı, "sınıfa karşı sınıf, düzene karşı devrim" perspektifinden yoksun bir mücadele hattıyla ancak günah savılır ve en sonu IMF programına talim olunur. İşçi sınıfı sendika bürokratlarına ve reformistlere karşı taban inisiyatifini güçlendirerek, toplu sözleşmelerde satışa izin vermemelidir.

15-16 Haziran ve işçi sınıfının öncü rolü

D. Başar

1950'li yıllar Türkiye'de kapitalist gelişmenin ivmelendiği yıllar oldu. '50'lerden önce sağlanan sermaye birikiminin yanısıra, İkinci Dünya Savaşı sonrasında Amerikan emperyalizminin yükselişiyle birlikte Amerikan sermayesinin Türkiye'ye akışıyla da hız alan kapitalist gelişme, '60'larda sıçrama noktasına ulaştı. Asıl sermaye birikimi bu yıllarda gerçekleşti.

Bu yıllardaki kapitalist gelişmenin doğal sonucu olarak hızlı bir işçileşme ve kırdan kente göç yaşandı. 1963'te işçi sayısı 2 milyon 750 bin civarında iken, '71'e gelindiğinde bu sayı 4 milyon 55 bine ulaşmıştı. Sendikali işçi sayısı ise '63'te 446 bin iken, '71'de 850 bine ulaştı. (Bugün Türkiye'de sendikali işçi sayısı 956 bin civarındadır. Sendikali işçi sayısının '87 yılında 1 milyon 500 bin iken, bugün 1 milyonun altına düşerek '70'li yılların rakamlarına yaklaşması, son on yılda yaşanan sendikasızlaştırmanın boyutlarını göstermektedir.)

'60'lı yıllarda toplumsal hareketlilik

Kapitalizmin bu hızlı gelişimi, dünyada yaşanan geniş kapsamlı toplumsal hareketlilikler ve devrimler, Türkiye'de de toplumsal bir altüst oluşa yolaçmıştı. Sadece işçi sınıfının değil, küçük-burjuvazinin de geniş çaplı bir hareketliliği söz konusuydu. '60'lı yıllar, işçi sınıfının giderek radikalleşen grev ve direnişlerinin yanısıra, köylülerin toprak işgalleri ve mitingleriyle, öğrenci gençliğin boykot, direniş ve militan eylemlerine sahne oldu.

'63 yılında Kavel'le başlayan grev ve direnişler, '65'te Zonguldak ve Kozlu maden işçilerinin direnişi, '66'da Paşabahçe, '68'de Derby, '69'da Singer ve Demirdöküm işçilerinin direnişleri başta olmak üzere pek çok eylemle devam etti. İşçi eylemleri '69-70 yıllarında zirvesine ulaştı. '63'te 8 işyerinde greve katılan işçi sayısı 1514 iken, '70'de 21.156 işçi 72 işyerinde greve çıkıyordu. Grevlere katılan işçi sayısının ötesinde, eylemlerin hızla radikalleşmesi, kolluk güçleriyle çatışmaların yaşanması ve eylemlere fabrikaların çevresindeki gecekondularda yaşayan ailelerin ve halkın katılması, bu yılların ayırıcı bir özelliği oldu.

Yine aynı yıllarda köylülerin hazine arazilerini ve ağa topraklarını işgal etmesi ve köylü mitingleri öne çıkan gelişmelerdi. İzmir, Tokat, Malatya, Gaziantep, Diyarbakır, Balıkesir, Erzurum, Ordu, Ankara, Tarsus, Kozan, Silivri, Hatay, Burdur gibi birçok ilde işgal gerçekleştirildi ve mitingler yapıldı. Özellikle '67-71 yılları arasında köylü eylemleri yoğunlaştı. Bu yıllarda devrimci gençlik tarafından benimsenen Milli Demokratik Devrim (MDD) tezinin köylülükte "temel güç" rolü atfetmesi, öğrenci gençliğin köylülerin eylemlerine katılmak ve desteklemek için özel bir çaba göstermesini sağlayan ek bir etken oldu.

Öğrenci gençliğin eylemleri ise protesto ve boykotlardan hızla çatışmalara dönüştü. Devlet katliam ve tutuklamalara girişti. Bu süreç toplumsal hareketliliğinin en aydın kesimini oluşturan öğrenci gençliğin hızla politikleşmesine yol açtı.

Toplumsal hareketliliğin birleşme ve siyasallaşma eğilimi

'60'lı yıllarda sol siyasal akımlar, yaşanan toplumsal hareketlilik üzerinde yükseldi, gelişip serpiydi. Başlangıçta tek sol siyasal oluşum sayılabilecek TİP içerisinde, çok geçmeden çok sayıda

farklı eğilim oluştu. Yürütülen sol propaganda-ajitasyon çalışması ve yaşanan siyasal tartışmalar, geniş kesimlerin devrimci düşüncelerle tanışmasını sağladı. Özellikle öğrenci gençlikte yaşanan kitlesel sol politizasyon, öğrencilerin işçi ve köylü eylemlerine ilgi göstermesini hızlandırdı. Kendi

mücadelelerine öğrencilerin ilgi gösterdiğini gören işçi ve köylülerin de devrimci öğrencilere sempati duymaya başlaması ile toplumsal harekette birleşme eğilimi oluştu. Ancak bu yaklaşma daha çok tek taraflıydı. Bugün kamu çalışanlarının işçi eylemlerine gösterdiği ilgi ve verdiği destek boyutlarında bir işçi ve köylü yaklaşması o dönemde gerçekleşmedi.

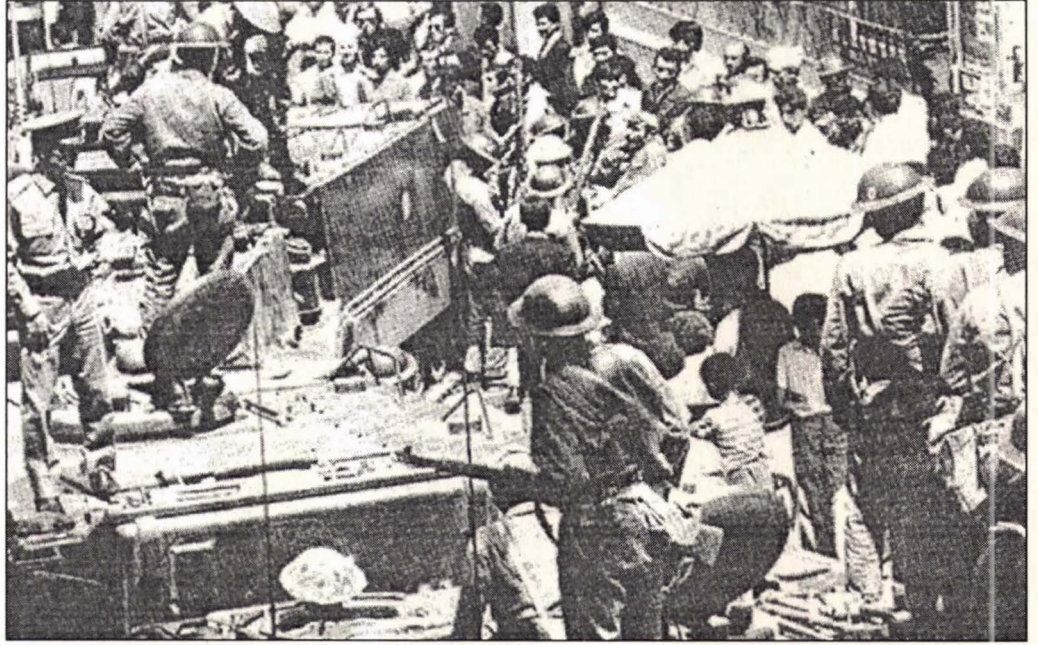
Hazine arazilerini ya da ağa topraklarını işgal etmeyi düşünen köylülerin Dev-Genç'lileri çağırıp fikirlerini sorması gibi örneklere karşın, işçi hareketi ile köylü eylemleri iki ayrı kanaldan geliyordu. İşçi sınıfının köylülere göre daha ileri bir politikleşme düzeyi yaşamakta oldukları ise, DİSK'in ortaya çıkması ve eylemlerin içeriği üzerinden görülebiliyordu. Köylü eylemleri hiçbir zaman büyük burjuvaların topraklarına el koyma biçimini almadı. İşgal edilen topraklar hazineye ait ya da anlaşmazlığa konu ağa topraklarıydı. Toprak reformu köylü eylemlerinin öne çıkan istemiydi.

İşçi eylemlerinin zirvesi olarak 15-16 Haziran ve sol hareket üzerindeki etkileri

15-16 Haziran öncesinde çeşitli direnişlerde işçiler, polis ve ordu ile karşı karşıya geldiler. Ancak bu eylemlerde işçiler polisin saldırısına karşı koyuyor, askerler geldiğinde ise çoğu kez eylem bitiriliyordu. "Ordu-işçi elele!", "Ordu-çocuk elele!", yaygın olarak atılan sloganlardı. Eylemlerde Türk bayrakları dalgalanıyor, İstiklal Marşı söyleniyordu.

15-16 Haziran'da kimi yürüyüş kollarında askerler yürüyüşlere müdahale etmediler, izlemekle yetindiler. Kimi yerlerde ise işçilerin önünde barikat oluşturuldu ve işçilerin üzerine ateş edildi. İşçilerin askerle çatışması, yıllardır tabu haline gelen bir anlayışın kırılmasını sağlıyordu. Ordunun işçi sınıfının devrimdeki müttefiki olduğu şeklindeki MDD tezi, böylece pratik tarafından boşa çıkarılıyordu. 15-16 Haziran eylemlerinde yine "Ordu-işçi elele!" sloganları atılmaya çalışıldı, ama ordu hangi sınıfın hizmetinde olduğunun açık bilinciyle hareket etti.

Eylemlerin ardından MDD'ciler yayımlarında, ordunun aslında AP hükümeti tarafından provokasyon amacıyla, "Milli Cephe"yi bölmek için işçilerin karşısına çıkarıldığını işlediler. İşçi sınıfının büyük direnişi, önceki yıllarda başlayan anlaşmazlıkların derinleşmesini ve farklılıkların hızla ete-kemiğe bürünmesini hızlandırdı.

15-16 Haziran, bu yüzden, sadece militan bir işçi eylemi olarak değil, politik özellikleriyle de sol hareket üzerinde derin etkiler bıraktı.

'70'li yılların küçük-burjuva önyargıları

15-16 Haziran sadece orduya bakış konusunda yeni bir dönemin başladığını işaret etmiyordu. 150 bine yakın işçinin militan bir şekilde sokaklara çıkıp devlet güçleriyle iki gün boyunca çatışması ve bunun sermaye devleti üzerinde yarattığı korku, bir başka olgunun da gündeme gelmesini sağlıyordu: İşçi sınıfının toplumsal devrimdeki öncü rolü! İşçi sınıfının toplumsal devrimde önderliğini tartışmalı gören sözde orijinal Türkiye tahlilleri, bu iki gün içinde tuz-buz oldu. İşçi sınıfı sadece "ideolojik" planda değil, toplumsal planda da fiilen önder bir güç olduğunu, gövdesiyle toplumsal hareketin en önemli ve en etkili gücü olduğunu somut olarak ortaya koymuştu.

Buna karşın yeni yeni şekillenen küçük-burjuva devrimci akımlar, yeni bir değerlendirme yapma ihtiyacı duymadan, önceki yıllardaki tartışmaların izinden yürüdüler. MDD tezleri reddedilse de, etkisi önemli ölçüde sürdü. "İdeolojik önderlik" kavrayışı ise, terkedilmediği gibi, yeni türden teorik dayanaklara kavuşturulmaya çalışıldı. İşçi sınıfının devrimci öncü rolü kavranamadı. Bu zayıflık '70'li yıllardaki yükseliş dönemine de yansdı; işçi sınıfı içinde çalışmanın, ona dayanmanın öneminin kavranmasını engelleyen bir rol oynadı. Bu nedenle de, işçi sınıfı, esas olarak reformist parti ve akımların çalışma alanı olarak kaldı ve onun etkisinden kurtulamadı.

'70'li yıllarda işçi sınıfının en ileri sendikal örgütlülüğü olan DİSK, TİP ve TKP reformizminin etkisi altındaydı ve çok geçmeden onlar eliyle Ecevit CHP'sinin hizmetine ve giderek denetimine sunuldu. Reformizmin işçi sınıfı üzerindeki etkinliği, bugün bile kimi devrimci hareketler tarafından, onun mücadele geleneğinin zayıflığı ve köksüzlüğü şeklinde değerlendirilmektedir. Oysa, tam da geleneksel devrimci akımların çarpık küçük-burjuva kavrayışlarından dolayıdır ki, sınıf içindeki çalışmaya gereken önem verilmemiş, bu alan reformistlere adeta tümenden terkedilmiştir.

İşçi sınıfının 15-16 Haziran'da taşıdığı büyük devrimci enerjiyi ve öncü yeteneğini açıkça ortaya koymasına karşın, bunun kavranamaması şaşırtıcı görünüyor. Kaldı ki, '70'li yıllar boyunca reformizm

sınıf hareketi üzerinde belirgin bir etkinlik kurmasına rağmen; DGM boykotu, faşizmi ihtar gibi eylemler, reformist cendere altında bile işçi sınıfının nasıl bir devrimci dinamizm taşıdığını ayrıca ortaya koymuştur.

'80'li ve '90'lı yıllarda devrimci önderlik boşluğu

Küçük-burjuva önyargıların güçlülüğü koşullarında, '70'li yıllarda kavranamayan devrimci önderlik boşluğu sorunu, yine küçük-burjuva siyasal akımlar tarafından '80'li ve '90'lı yıllara taşındı. Ancak son 20 yılın gelişmeleri, emekçi kitlelerin sadece küçük-burjuvazinin bir toplumsal devrime önderlik edemeyeceğini değil, gelinen yerde günlük mücadelelerde dahi artık bir önderlik iddiasında bulunamayacağını gösterdi. '80'li ve '90'lı yıllarda gelişen kamu emekçi hareketi, Gazi'de zirveye ulaşan semt eksenli emekçi hareketi, Kürt ulusal hareketi gibi etkenlere karşın, '60'lı ve '70'li yıllarda benzer bir küçük-burjuva kabarış yaşanmadı. Bu, küçük-burjuva katmanların da ancak işçi sınıfı öncülüğünde gerçek mücadele kanallarına sahip olabileceğini göstermekteydi.

2000'li yıllara gelindiğinde, küçük-burjuvazinin önderlik iddialarının tarihsel ve toplumsal olarak çöktüğü, sırasını savdığı artık görülmüştür. Önümüzdeki yıllar gürbüz proletaryanın bütün gövdesiyle mücadele sahnesine çıkıp damgasını vuracağı yıllar olacaktır. Bu bir niyetin ifadesi değil, toplumsal gelişmelerin ortaya çıkardığı bilimsel bir gerçektir. Parti programı bunu en net biçimde şöyle formüle eder:

"Proletarya devriminin zaferi, yalnızca işçi sınıfı, kent ve kır yoksulları için değil, sermayenin tahakkümü altında acı çeken ve günbegün yıkıma uğrayan kentin ve kırın ezilen köylü ve zanaatçı küçük-burjuva katmanları için de tek kurtuluş yoludur." (TKİP Programı, Türkiye Devrimi bölümü)

Programımızdaki bu ifade sadece Marksizm'in genel, teorik bir ifadesi değil, bugünkü Türkiye'nin toplumsal yapısının gerçekliğinin ifadesidir. Ne kamu emekçi hareketi, ne de semt emekçilerinin hareketi, tüm ezilen toplumsal kesimlerin önderliğini yapabilecek bir özelliğe sahiptir. İşçi sınıfı ise, önüne konulan bütün reformist ve sendikal barikatlara karşın, tüm ezilen toplumsal kesimlerin önderliğini yapabilecek bir güç taşıdığını göstermektedir. Bu potansiyel güç, her işçi eyleminde, her işçi yürüyüşünde, diğer ezilen kesimlerin gösterdiği ilgi ve sempatiden de açıkça görülmektedir.

Devrimci önderlik boşluğu doluyor

Son 30 yılın pratiği, işçi sınıfının toplumsal harekete ve devrime önderliği sorununu, devrimci komünist bir partinin işçi sınıfına önderliği sorunundan koparılamayacağını canlı bir örneğidir.

Parti'nin kuruluşunu ilan eden Kasım '98 tarihli *Kuruluş Bildirisi*, bu temel sorunu şöyle ifade etmektedir: *"Son 30 yılın devrim cephesinde kendini en yakıcı bir biçimde hissettiren temel zaafiyeti devrimci önderlik alanındaki boşluktur. Partimiz bugün bu boşluğu doldurmak iddiasındadır. Partimiz ideolojik çizgisini, bunun ürünü olan programını ve nihayet bu temel üzerinde bugüne dek sağladığı maddi-örgütsel birikimini bu iddianın somut güvencesi saymaktadır."*

Eğer 15-16 Haziran'dan dersler çıkaracaksak, bu derslerin ışığında geleceğe adım atacaksak, birinci ders tam da bu olmalıdır. 15-16 Haziran'da işçi sınıfının görkemli direnişi işçi sınıfının toplumsal devrime önderlik yapabilecek bir güçte olduğunu göstermiş, ancak işçi sınıfının devrimci önderliği sorunu yıllarca çözülememiştir. İşçi sınıfına devrimci önderlik iddiasında olanlarsa, bunun gerçek anlamını kavrayamadıklarını politika ve pratikleriyle göstermişlerdir.

Sınıf hareketinin yükselişi ve parti

Bugün sınıf hareketinde yaşanan durgunluğun kırılmakta olduğunu gösteren gelişmeler, komünistler için ayrı bir anlam ve önem taşımaktadır. Sermaye devletinin özelleştirme, sendikasılaştırma, taşeronlaştırma gibi araçlarla giriştiği kapsamlı saldırılara karşı gelişen tepkiler, sendika bürokrasisinin cenderesinden kurtulmak için gelişen taban örgütlenmeleri, platformlar, kapitalizme karşı uluslararası düzeyde gelişen eylemler, sınıf cephesinden yeni gelişmelerin beklenilmesi gerektiğini göstermektedir. Sınıf hareketinin gelişmesinin siyasal alandaki karşılığı ise, komünist partisinin serpilip büyümesi ve devrimci önderlik boşluğunu doldurmasıdır.

15-16 Haziran büyük direnişi 30 yaşında Geçmişimiz geleceğimizi aydınlatıyor

Bundan 30 yıl önce, Türkiye işçi sınıfı, tarihinin en büyük ve en şanlı direnişini gerçekleştirdi. "DISK'in çanına ot tıkayacağız" diyerek gerçekte, Türkiye işçi sınıfının en temel sendikal hak ve özgürlüklerini ortadan kaldırmayı hedefleyen sermaye, bundan 30 yıl önce 1970'de karşısında başta DISK üyesi işçiler olmak üzere işçi sınıfımızı buldu. DISK'in direniş çağrısı, yalnızca kendi üyelerinde değil, tüm işçiler içinde yankı buldu. Türkiye'deki birçok işyerinde üretim durduruldu; İzmit ve İstanbul işçileri E-5'i kapatarak yürüyüşe geçtiler. Büyüyen işçi selini zorla durdurmak için gösterici işçilere polis birçok yerde ateş açtı. Üç işçi kardeşimiz şehit oldu. Ama haklarını korumakta kararlı olan işçileri kimse durduramadı. Genel direniş 15 ve 16 Haziran günleri boyunca sürdü. Hayatı durdurarak tepkisini ortaya koyan işçi sınıfımız, sermayeyi pervasız hak tanımazlığına pişman etti. İşçilerin haklı öfkesinden korkuya kapılan birçok büyük patron soluğu yurtdışında aldı. Öğrenciler, kamu çalışanları ve tüm ezilen halk, işçi sınıfının yanında yerini aldı. Sendikalar, Grev ve Toplusözleşme Kanunu'nda yapılmak istenen değişiklikler, Türkiye işçi sınıfının bu şanlı direnişiyle püskürtüldü.

15-16 Haziran büyük direnişinin 30. yıldönümüne yaklaşırken, Türkiye işçi sınıfı yine büyük bir sermaye saldırısıyla karşı karşıya.

Siyasi iktidar, IMF ve Dünya Bankası'nın direktifleriyle, geçtiğimiz yıl emekçileri mezarda emekliliğe mahkum etmişti. Bu saldırının "son" olmadığı belliydi. Şimdi de uluslararası ve yerli sermaye, "Sosyal Güvenlik Yasasına Uyum Yasaları" adı altında, "kıdem tazminatlarını ortadan kaldırmaya" ve yıllardır işçilerden kesilen paralarla oluşturulan "zorunlu tasarruf fonları"ni gasp etmeye çalışıyor. Sermaye ve hükümet, bir yandan açıkça gaspa teşebbüs ederken, diğer yandan da "enflasyonla mücadele" perdesinin altında, hiçbir gerçekliği olmayan bir düşük enflasyon beklentisine göre gerçek ücretleri yarıya indirme çabasında. Ortaya çıkacak işçi tepkisini göğüslemek için hükümet, altında imzası bulunan İLO sözleşmeleriyle açık çatışma halindeki "%10'luk işkolu barajı"ni bir tehdit olarak kullanıyor. Tüm sendikaları, Temmuz istatistiklerinde %10'luk iş kolu barajının altında bırakarak, toplusözleşme düzenini ortadan kaldırmakla tehdit ediyor.

Sermaye ve hükümet, 20 yıldır "kolunu kanadını" kırdığını düşündüğü işçi hareketinin bütün bu saldırganlık karşısında direnme gücü bulamayacağını sanıyor.

Ancak yanılıyorlar. Bundan 30 yıl önce, konfederasyon farkına bakmaksızın hep birlikte ayağa kalkarak sendikal hak ve özgürlüklerini büyük bir kararlılık ve cesaretle savunan Türkiye işçi sınıfı, bugün de, aynı ortak bilinç ve duyarlılıkla mücadeleye girişmenin olanaklarını yaratmaya çalışıyor.

Bu ortak mücadele azminin ifadelerinden biri olan İstanbul Emek Platformu, Türkiye işçi sınıfını ve tüm emekçi ve ezilenleri, sermayenin topyekün saldırısına karşı ortak mücadeleye çağırarak amacıyla, şanlı 15-16 Haziran büyük işçi direnişinin 30. yıldönümünde bir miting yapmayı kararlaştırmıştır.

IMF'nin talimatlarıyla emekçi halkı baskıya ve yoksulluğa mahkum eden siyasi iktidara ve fütursuz bir biçimde işçi sınıfına saldıran sermayeye karşı, bütün konfederasyonlardan işçileri ve kamu çalışanlarını, tüm meslek örgütlerinin üyelerini özgürlükten, barıştan ve bağımsızlıktan yana olan herkesi, bayrakları ve ortak mücadele azmini yansıtan sloganlarıyla, 17 Haziran Cumartesi günü Çağlayan'da saat 13:00'de yapacağımız mitingde yer almaya çağırıyoruz.

**Yaşasın şanlı 15-16 Haziran işçi direnişi!
15-16 Haziran, yolumuzu aydınlatıyor!
İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!**

İstanbul Emek Platformu

Izmir İşçi Bülteni

İşçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır!

Herkes iş, tüm çalışanlara iş güvencesi!

İnsanca yaşanacak bir ücret için militan sınıf mücadelesini yükseletelim!

İMF uşağı sermaye devletinin sosyal güvenlik reformu adı altında toplumun bütün emekçi kesimlerine yönelik saldırıları hız kesmeden sürüyor. Özelleştirmeler birbirini izliyor, işsizlik ve sefalet her geçen gün artıyor. Ekonomi küçülüyor, milli gelir azalıyor, alım gücü sürekli aşağıya çekiliyor. Enflasyonla mücadele adı altında işçilerden ve emekçilerden daha fazla fedakarlık isteniyor. Bir avuç rantiyeci-asalak ise servetine servet katarak ha babam yükseliyor.

Altıncı ay zam dönemi başladı. Bu döneme birçok hakkımız gaspedilmiş olarak giriyoruz. Hepimiz yapılacak olan zamları bekliyor. Bizi mahkum ettikleri sefalet ücretine eklenecek olan 6 milyon, bir-iki açığımızı belki kapatır diye kendimizce hesaplar yapıyoruz. Patronlar bizleri gece gündüz köleler gibi çalıştırırken, karşılığında kuru bir sefalet ücretini reva görüyor. Yasalarda varolan sendikal örgütlenme ve toplu sözleşme haklarımızı bile kullanamıyoruz. Çünkü bu vahşi sömürüye karşı örgütsüz ve dağınık bir duruş sergiliyoruz.

İnsanca çalışmaya yetecek düzeyde bir ücret tüm işçilerin en doğal hakkıdır!

Sermaye düzeninin sözcüleri hepsi birden ayağa kalkmış, sendikalı işçiler şahsında bütün işçilere diyorlar ki: "İşçiler çok fazla ücret talep ediyor!" Enflasyon ve istikrarsızlık bizlerin yüzündenmiş. Onun için daha da fazla fedakarlık edip, daha da çok çalışmalıymışız!

Bu ülkede enflasyon gerçekten bizlerin yüzünden mi? Gerçekten biz çok mu ücret talep ediyoruz, fabrikalar bu yüzden mi kapanıyor, işsizlik bunun için mi artıyor? Ekonomi neden yeterli iş olanağı yaratmıyor?

İMF emrediyor, hükümet uyguluyor. Kaynak yok diyenler yalan söylüyor!

Türkiye'de işçi-emekçilerin toplam milli gelirden aldıkları pay 80'li yıllardan bugüne sürekli olarak düşmüştür. Sağlık, eğitim vb. hizmetler ödeneksizlikten perişan hale getirilirken, 1998-2000 dönemi için silahlanma projesine ayrılmış toplam kaynak

tutarı 87 milyar dolar civarındadır. '95 fiyatlarıyla TSK'nın modernizasyonu için 25 yıllık bir sürede 150 milyar dolar kaynak ayrılması planlanmıştır. Tanesi 2,5 trilyona malolan 5 hücre tipi cezaevi inşasının bittiği, 7'sinin yapımının devam ettiği, 17'sinin ise ihalesinin verileceği açıklanarak, ülke cezaevleriyle donatılmaya çalışılıyor. Üretim can damarı ana sektörler parça parça özelleştirilip yokedilirken, biriken sermaye de bankalara, özel şirketlere, kara para, uyuşturucu, kaçakçılık işlemlerine, yabancı sermayedarlara peşkeş çekilip, bir avuç rantiyeci asalak palazlandırılıyor.

Artık IMF damgalı bu istikrar programını bozalım. Çünkü sermayenin sözcüleri ne zaman istikrardan bahsetse, ardından işten atılmalar, sendikasızlaştırma, sıfır zam dayatmaları yaşıyoruz. Fedakarlık gerekiyorsa bunu biz değil, bizim kanımızı emerek holdinglere dönüşen patronlar sınıfı yapsın. Onlar için istikrar olan, bizler için sefalet demektir. Onların düzlüğe çıkarmak istedikleri Türkiye değil, kendi para kasaları, asalak saltanatlarıdır.

Ne sefalet içinde yaşamak, ne de işsiz kalmak bizim kaderimizdir. Artık kendi kaderimizi kendi ellerimize alalım. Çiğli organize çalışan işçiler olarak fabrikalarımızda komiteler kuralım. Bu komiteler aracılığıyla diğer fabrikalarda çalışan işçi kardeşlerimizle ilişkiye geçip, fabrikalar arası koordinasyon kuralım. Bu örgütlülüğümüzü de sıkıya bağladıktan sonra, patronların karşısına ortak taleplerimizle, tek yumruk halinde çıkalım. Üretimden gelen gücümüzü kullanıp haklarımızı söke söke alalım!

**Herkes iş, tüm çalışanlara iş güvencesi!
7 saatlik iş günü, 35 saatlik çalışma haftası!**

Topyekûn saldırıya karşı, topyekûn direniş!

Yaşasın işçilerin birliği halkların kardeşliği!

(Izmir İşçi Bülteni'nin Haziran '00 tarihli sayısından alınmıştır)

Izmir:

Zorunlu tasarruf kesintilerinin gaspına karşı eyleme 3500 emekçi katıldı

Zorunlu tasarruf kesintilerinin gaspına karşı, İzmir Emek Platformu tarafından, 8 Haziran günü saat 18:00'de Konak Meydanı'nda kitlesel bir basın açıklaması yapıldı. Türkiye çapında merkezi bir yapısı olan Emek Platformu'nun ayağı olan bu bileşenin hazırladığı eylemde, Türk-İş organizasyon sürecinde de yer almadan, yalnızca temsilcilik düzeyinde katıldı. Alanda Türk-İş'e bağlı sendikalardan sadece TÜMTİS bulunmaktaydı. Eylemi DISK, KESK, TMMOB, Tabip Odası ve Diş Hekimleri Odası organize etti.

DISK'e ve KESK'e bağlı sendikalar iki ayrı noktadan yürüyerek Konak alanına girdiler. Yaklaşık 3500 işçi ve emekçinin katıldığı eylemde; "Direne direne kazanacağız!", "Yaşasın sınıf dayanışması!", "Zafer direnen emekçinin olacak!", "Yılgınlık yok, direniş var!", "Onurlu emekçi hesap soruyor!", "Yüklen emekçi kazanacaksınız!", "İşçi-memur elele genel greve!", "Genel grev genel direniş!", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!", "Faşizme karşı omuz omuz!" sloganları atıldı. Gelen destek mesajlarının isimleri okunurken tutsak analarına da yer verilmesi olumlu oldu.

Emek Platformu adına kürsüden konuşma yapan DISK Ege Bölge temsilcisi ve Emek Platformu dönem sözcüsü Musa Çam; "Bizleri sermayenin insafına terkederek, kazanılmış haklarımızı yoketmeye kalkanlara karşı mücadele vermek zorundayız. Birliğimizden aldığımız güçle bu mücadeleyi vereceğiz." dedi.

Yaklaşık 1 saat süren eylem basın metninin okunmasının ardından bitirildi.

Kızıl Bayrak/Izmir

Izmir:

DISK'ten 15-16 Haziran Direnişi'nin eylemi

15-16 Haziran Direnişi'nin 30. yıldönümünde, İzmir'de DISK tarafından bir eylem örgütlendi. Alsancak'da bulunan DISK binasından yine Alsancak'ta bulunan Çalışma Müdürlüğü'ne kadar yapılan yürüyüşle başlayan eylem yaklaşık yarım saat sürdü.

Eyleme 100 civarı insan katıldı. "Sefalet teslim olmayacağız!", "İMF: İşsizlik, pahalılık, zam zulüm demektir!", "Zorunlu tasarruflarımızı gasp ettirmeyeceğiz!", "Yaşasın 15-16 Haziran direnişimiz!" vb. dövizlerin taşındığı eylemde ayrıca "Kahrolsun İMF, kahrolsun emperyalizm!", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!", "Yaşasın 15-16 Haziran direnişimiz!" gibi sloganlar atıldı.

Devrim ve demokrasi şehitleri için yapılan saygı duruşuyla başlayan eylemde, DISK Ege Bölge Temsilcisi Musa Çam'ın okuduğu basın metninin ardından, sendika temsilcileri, sendikalar yasasındaki değişikliklerle ilgili Çalışma Müdürlüğü'nde sorumlu müdürle görüşmeye gittiler. Bu sırada eylemciler türkölü, sloganlı, alkışlı oturma eylemi yaptı. Görüşme sürerken 15-16 Haziran Direnişi'nin tarihi, bir sendika yetkilisi tarafından işçilere anlatıldı. Yapılan görüşmenin ardından eylem bitirildi.

Kızıl Bayrak/Izmir

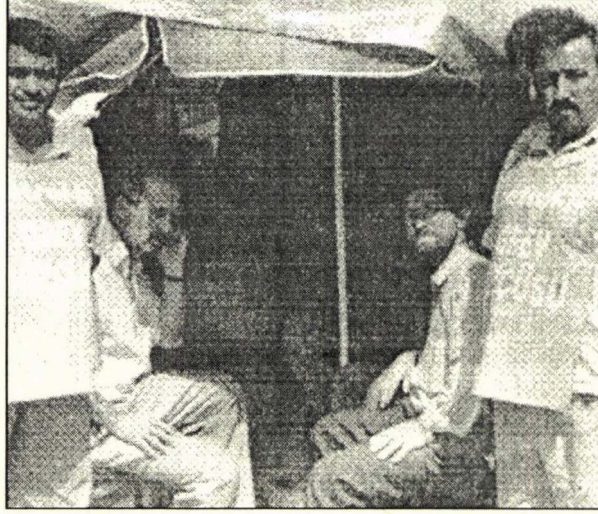
Kimya Teknik işçilerinden bir kez daha kararlılık ilanı ve destek çağrısı:

“Kararlılığımızı koruyarak sınıf adına mücadelemizi sürdüreceğiz”

11 Ağustos 1999'dan bu yana devam eden Kimya Teknik grevimiz, işverenin değişmeyen tutumu ile hala devam etmektedir. Örgütlenme adına uzun zamandır direndiğimiz bu mücadelemizde ne yazık ki, bugüne kadar medyadan ve boyalı basından gerekli desteği göremediğimiz gibi, bugüne kadar sınıf adına sendikalardan da gerekli desteği göremediğimizi açıkça ifade edebiliriz.

Bizler 10 ay aşkındır bir fire dahi vermeden sendikalaşma adına sürdürdüğümüz grevimizde ne kadar başarılı olsak ve ne kadar takdir edilsek de, sınıf adına bizler bunu bir kazanım olarak hala görememekteyiz. Çünkü '82 Anayasası'yla örgütlenmenin önüne konan bir sürü engel olmasına rağmen, bizler her türlü zorluğa göğüs gerdik. İstanbul gibi bir yerde 10 ay direnmek her yiğidin harcı değildir. Bizler bu sıkıntıları çekmemize rağmen kendi konfederasyonumuz olan koskoca Türk-İş bile bugüne kadar bizim davamıza ortak olmuş değildir. Meydanlarda atılan sloganları unutmamız gerekir. Sınıf adına kazanım için meydanlarda söylenenler, verilen taahhütler, ne yazık ki hepsi o gün orada söylendiği gibi kalmaktadır.

Şu ana kadar işverenimizle toplu sözleşme masasına oturmadığımız gibi, bunları masaya

oturtma açısından da ne yazık ki neler yaptysak bunu şu ana kadar başaramadık. Şu anda işverenimiz hala başka türlü beklentiler içinde ve hala da grevimizi kırabilmek ve bizleri birbirimize düşürebilmek için elinden ne geliyorsa yapmaya devam ediyor.

Bugüne kadar bizlerden bir kişiyi de koparamadıklarından dolayı, bizlere çok kızdıklarını da iyi biliyoruz. Ne var ki, bu saate kadar bizler bir

fire vermediyse bundan böyle de vermeyeceğimizi ve bu dava nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın arkadaşlarımızla bu davadan vazgeçmeyeceğimizi belirtmek isterim. Bu dava, artık bizler için sınıf adına “gurur meselemiz” oldu. Nasıl ki, onurumuz ve gururumuzla mücadele ederek bugüne kadar geldiysek bundan böyle de onurumuz ve şerefimizle bu dava sonuçlanıncaya kadar aynı kararlılığımızı koruyarak, sınıf adına kazanana kadar mücadelemizi sürdüreceğimizi ifade etmek istiyoruz. Tabii ki, bu mücadelemiz sadece bizlerin kararlılığı ile kalmamalı, sınıf adına bütün emekçi kesimden ve bütün sendikalardan bu davamızın başarıya ulaşması için her türlü desteği beklediğimizi açıkça belirtmek istiyoruz. Çünkü İstanbul gibi bir metropolde bugüne kadar 10 ay direnip böyle bir grevi sürdürmek herhalde kolay değil sanırsınız.

Evet değerli emekçi dostlar, son zamanlarda yaşadığımız bazı direnişler dışında basından da sanki uzaklaştık. Bundan böyle bütün dostlarımızın davamıza sarılmasını ve bu davayı da en kısa zamanda sonuçlandırmamız için sınıf dayanışmasında bulunulmasını dile getirmek isterim.

Baki Atik

Kimya Teknik Baştemsilcisi

Çorlu Tabakhaneleri'nde sendikalaşma tüm engellere rağmen sürüyor

Yıllardır açık bir köle pazarına çevrilmiş olan Çorlu Tabakhaneleri'nde işçiler ANAYASAL haklarını kullanarak sendikamızda örgütlenmeye karar verdiler ve sendikalaşma bütün hızıyla sürüyor.

Sigortasız, sendikasız her türlü sosyal haktan yoksun bir şekilde işçi çalıştırmaya alışan işverenler, ucuz işgücü cennetlerini kaybetmek istemiyorlar. Bunun için de her türlü oyunlara başvuruyor ve engellenmelerini sürdürüyorlar. Kamuoyunu ve devlet yöneticilerini yalan yanlış bilgilendirerek, işçilerle güvenlik güçlerini karşı-karşıya getirmeye çalışıyorlar. Bölgenin giriş noktalarına bariyerler ve bekçi kulübeleri diyor ve başına “özel güvenlik” yerleştiriyorlar. Bütün bunlar sendikalaşmayı engellemek amacını taşıyor, ama nafîle...

Bölgede sendikalaşan işyerlerinden **Baykallar Deri'de işverenin sendikalaşmayı fark etmesiyle 5 Haziran 2000 Pazartesi günü işçilere işbaşı verilmemiştir. Bunun üzerine 75 işçi arkadaşımız direnişe geçmişlerdir.** Direnişe geçen işçi arkadaşlar hemen çeşitli baskılarla karşılaşmışlardır.

Baykallar Deri işvereni köleci zihniyetin bir ürünü olarak Uşak'tan adam toplamış ve güvenlik kuvvetleri gözetiminde fabrikaya sokmuştur. İşine geri dönmek için kapının önünde bekleyen işçilerin yerine işçi çalıştıran Baykallar Deri işvereni yasal suç işlemekte, güvenlik güçlerini de buna alet etmeye çalışmaktadır. Baykallar Deri işvereni direnişimizi kırmak için dışarıdan getirdiği adamlarına işyerini bir hapisane haline getirmiştir. Ranzalar kurarak işyerinde yatıp kalkmaları ve sadece çalışmalarını sağlamıştır.

Baykallar Deri işvereni kaçak işçi çalıştırmaya alışmıştır. Çünkü yanında çalışan 86 işçiden yalnızca 22 kadarının sigortasını yaptırmış, geri kalanları yıllarca sigortasız, sosyal haksız çalıştırılmış, bu da yetmezmiş gibi **çocuk yaştaki işçilere doping hapları vererek üretim artışı sağlamaya çalışmıştır.**

Tabakhanelerde yıllar-yılı kölece çalıştırılan işçiler bugün buna **dur** demekte ve **Türkiye Deri-İş Sendikası**'nda örgütlenmeye ve **anayasal haklarını** elde etmeye çalışmaktadırlar. Çünkü sendikalaşmak **anayasal bir hak** ve bunu kim engellemeye çalışırsa **anayasal bir suç** işlemektedir.

Biz **Türkiye Deri-İş Sendikası** olarak buradaki sendikalaşma mücadelesinin basın, kamuoyu, demokratik kitle örgütleri, siyasal partiler ve en önemlisi de sendikalarımız tarafından sahiplenilmesini ve desteklenmesini bekliyoruz.

Türkiye Deri-İş Sendikası

Belediye-İş'ten işçi sınıfına yakışır davranışa çağrı...

24 Mayıs 2000 tarihli basın açıklamasına katılmayan işçi arkadaşlarımızın dikkatine!..

(...)

Peki sen, eyleme gelmeyen arkadaş!..

Bu ücretle 2 yıl daha çalışacak mısın? Ya da bu ücret bana yeterlidir diyebilir misin? Benim ekmeğim büyütülmesin, kira sorunu yok, sağlık sorunu yok, çocuk okutma sorunu yok, ben insan gibi rahatça yaşıyorum, diyebilir misin?

Eyleme katılmayarak hem kendine hem de iş arkadaşlarına ne kadar zarar verdiğinin farkında mısın? Yarın, alınan ücretten hiçbir katkı olmamasına rağmen, aynı ücreti alıyor olman seni hiç rahatsız etmeyecek mi? Bu davranışınla işçi arkadaşının işine sebep olacağını ve sıranın bir gün size geleceğini düşünmüyor musun?

Sonuç olarak vicdanında insana dair bir ses varsa onu dinlemeni, kendinle yüzleşmeni ve arkadaşlarının yüzüne bakarken hiçbir utancı yaşamadan ekmeğine sahip çıkan bir işçi gibi düşünmeni istiyoruz. Bu iyiniyetli çabamız neticesinde uyarılarımızı dikkate almaz da aynı hatanın tekrarı durumunda, sendikaya olan üyeliğiniz bizim için tartışma konusu olacaktır. Bu, en çok da işçi arkadaşlarımızın arzusudur.

Umut ediyoruz ki; eylem kırıncısı olduğun için sendikadan ihraç edildim, gibi haklı bir gerekçeyi anlatırken sıkıntı çekmezsin. Çocuklarına bile izah edemezsin bunu. Unutma ki, senin bu durumun yarın olası bir grevde işverene büyük bir cesaret olacaktır. Geriye tek bir yol kalır, işveren zam vermek istemiyor, siz de almak için bir şey yapmıyorsunuz.

Bu davranışınızla yalnız kendinize değil tüm işçilere zarar vermiş olacaksınız. Bu olumsuz tavrınızı bir kez daha gözden geçirin, örgütlülüğünüze, sendikanıza ve sözleşmenize sahip çıkarak işçi sınıfına yakışır davranışlar bekliyoruz sizlerden.

Belediye-İş

10 Haziran eyleminden sonra eğitim emekçilerine görüşlerini sorduk...

Devrimci kamu çalışanları sorumluluklarının gereğini yerine getirmelidirler

Gerçekte eylem başarısız oldu

- Sizce 10 Haziran eylemi amacına ulaştı mı? Eylemi başarılı olarak nitelendirebiliyor musunuz?

1. Eğitim emekçisi: Bir kere eylemin ön hazırlıksız yapıldığı kanısına vardım. Bundan dolayı en azından 4 No'lu şube için katılım düşüktü. Delege sayısından çok çok az bir kitle, sadece 50 kişilik bir katılım sağlandı.

Eylemin başarılı olabilmesi için ciddiye alınması gerekiyordu. Ama o ciddiyet yoktu. Bu tabii ki seçime veya yönetimin üzerinden atamadığı hantallığa bağlanabilir. Fakat sonuçta eylem bence başarısız.

2. Eğitim emekçisi: Kuşkusuz eylem fetişleştirilemez. Ancak iş olsun diye de eylem yapılamaz. Eylem norm kadro merkezli bir eylemdi. Bunun yanında diğer talepleri de içeriyordu. Eylemin içeriği muğlaklaştırılmadan sunulabilmelidir. Bu eylem; "ilk uyarı eylemi mi?", "son uyarı eylemi mi?", "protesto eylemi mi?", "dayanışma eylemi mi?", "somut kazanım elde etmeye yönelik eylem mi?", "kamuoyu oluşturma eylemi mi?", "güç biriktirme eylemi mi?", "kitleleri daha ileri taşımak için hazırlık eylemi mi?"...

Eylem, net olarak belirtilen içeriği ve biçimiyle eylem sonrasında hanemize bir kazanım olarak yazılacaksa, eylemin amacına ulaştığından sözedebiliriz. Eylemin başarılı olup olmaması da buna bağlıdır. Eylem durduğunuz yere göre de olumlu ya da olumsuz olarak değerlendirilebilir. Farklı konumda bulunanların değerlendirmeleri elbette farklı olacaktır.

Öte yandan topu sendika bürokrasisine, reformizme, teslimiyetçi akımlara atarak sorumluluktan kurtulunamaz. Bir başarısızlık sözkonusu ise, başarısızlığın birinci nedeni olarak kendi yetersizliğimizi görmeliyiz. Çünkü herkes kendi görevini yapmaktadır. Biz de kendi görevimizi yapmalıyız.

3. Eğitim emekçisi: Önce eylemin amacını ayırtelmeliyiz. Eylem kimin için amacına ulaştı? Kimin için başarılı? Eğitim emekçileri için tam bir başarısızlık, sendika reformistleri içinse kısmen bir başarı sözkonusu. Kürsüden devrimci söylemler kullanarak bizlerin öfkelerini ve mücadele dinamizmini boşaltmaya yönelik bir eylemdi. Bir ayağı da KESK seçimlerine yönelikti.

Bu eylemde en açık biçimiyle gördüğüm somut bir gözlemim var. Polis göstermediği tavırları, bizzat bürokratlar desteğe gelen kitleye gösterdiler. Bu durum, gerek bizim şube özelinde gerekse de Türkiye genelinde üç aşağı beş yukarı aynı şekilde yaşandı. Bizler bunu zaten biliyorduk, ancak yeni olan, bu kadar açık bir şekilde ilk defa somutlanıyor olmasıydı.

Sahte "zafer" havasına bürokratların ihtiyacı var

- Ortada somut bir kazanım yokken sizce niye "zafer kazanıldı" havası yaratıldı?

1. Eğitim emekçisi: Genelde hava boşaltılmaya yönelik bir eylem tarzının dayatıldığını görüyoruz.

Bu da katılımı düşürüyor. Yönetimler "Ankara'ya giderim ve görevimi de yapmış olurum" havasıyla hareket ediyor. Kitlenin sürekli olarak hak kazanılmadan küçük şeylerle yetinmeye alıştırılması, giderek kazanma umudunu yitirmesi sonucunu doğurdu. Uzun zamana yayılan eylemliliklerin kazanımsız olarak sonuçlanması ise, katılımı nicel olarak da düşürdü.

2. Eğitim emekçisi: Sendika bürokratlarının randevu taleplerini her defasında geri çeviren hükümet yetkililerinin bu görüşme talebini kabul etmesi, olsa olsa sendika bürokrasisine "zafer" kazandırabilir. Çünkü koltuklarındaki "minder" biraz daha kalınlaşabilir. Şakası bir yana, sendika bürokrasisi, sendika genel kurullarının yapıldığı bugünlerde 10 Haziran eylemini somut bir kazanım olarak sunarak, koltuklarını korumaya çalışacaklardır.

3. Eğitim emekçisi: Tabii ki, biriken ve patlamaya hazır öfkemizi gene düzen içine çekmek için böyle bir havaya ihtiyaçları vardı. Yoksa bizim devrimci kanallara akma durumumuz sözkonusu. Hakların nasıl alınacağını, ancak devrimci bir duruşun bizi iktidara taşıyabileceğini onlar da biliyor.

Ama burjuva yardakçılarının görevi tam da bu yükselişi geriye çekmek ve bizim mücadelemiz üzerinden prim yapmaktır. Bir de seçim öncesi akıllarınca gövde gösterisi yapacaklardı. Yüzbinlerin alana indiği dönemlerden sonra, Eğitim-Sen'in reformistleri şimdi 5 bin kişiyle kendilerini kandırıyorlar, eğitim emekçilerini değil.

Birlik ve dayanışmadan sözedenerlerin samimiyetsizliği

- Sendika ağalarının kürsüde sınıf dayanışmasından bahsetmelerine rağmen, destekçi

10 Haziran eyleminin düşündürdükleri

10 Haziran eyleminde yaşananlar, kendi başına sendika bürokratlarının açık bir teşhiri olmuştur. Gene de bu eylem üzerinden çıkarılması gereken önemli dersler ve öncü kamu emekçilerine düşen görev ve sorumluluklar vardır.

Sendika bürokratları her ne kadar masabaşlarında "sınıf dayanışması"na, "küresel direniş"e, "genel grev-genel direniş"e vurgu yaparak örgütlü mücadelenin önemine değinseler de, bu eylem destek amaçlı gelen kitleyi tecrit ederek, dahası polisvari yöntemlerle kitleden yalıtılarak, söylemlerinde ne kadar samimi olduklarını bir kez daha göstermişlerdir. Sendika bürokratları tarihsel misyonlarını, tabanın öfke ve tepkisini düzen içine çekme ve eritme görevini başarıyla yerine getirmişlerdir. Kamu emekçilerinin hak alma mücadelesinde bugüne kadar tabanın mücadele isteği ve öfkelerini bastıran, körelten anlayışlardan farklı bir tavır beklemek de saflık olurdu. Bu gerçeklik karşısında reformist sendika bürokratlarının tutum ve davranışları üzerinde çok fazla durmak da gerekmiyor.

Bu eylemin gösterdiği asıl önemli nokta ise, sendika bürokratlarının eritmeye çalıştığı taban dinaziminin ve mücadele isteğinin herşeye rağmen varlığıdır. 4 Mart benzeri direnişlerin, sendika bürokratları tarafından dahi olsa dile getirilmesi kitlede militan-kararlı-mücadeleci ve devrimci bir

ruh hali yaratmaya yetmiştir. Bu da, sendika bürokratlarının tüm çabalarına, doldur-boşalt eylemlerine rağmen tabanın mücadele isteği ve devrimci bir önderlikle göstereceği kararlı-militan tavrının eritilemediğini gösteriyor. Kamu emekçileri mücadeleden değil reformist sendika bürokratlarından, hak almaktan uzak eylemlerden, teslimiyetçi-uzlaşmacı anlayışlardan yılmıştır. Eylemin başlangıcında kitlede varolan isteksizliğin direnişçi ve militan söylemlerle canlanmaya başlaması bunun göstergesidir. Bu durum, sınıfın hak alma mücadelesinde sendikaların işlev ve önemini bir kez daha göstermiştir. Görev reformist bürokratlara değil, öncü-devrimci kamu emekçilerine düşmektedir.

Önümüzde KESK'in kongre süreci var. Genelde kamu emekçileri, özelden ise eğitim emekçileri, bu süreci iyi değerlendirmek zorundadır. KESK bizlerin fiili-meşru mücadelesi ile yaratıldı. Şimdi seçimlere yönelik, göstermelik gününbirlik eylemlerle, sendikalarımızı "devlet güdümlü sendika" haline getirmeye çalışıyorlar. Buna izin vermemek, sendika bürokratlarının seçim oyunlarını bozmaktan geçiyor. Bunu başarabilmek için mücadelede devrimci perspektif ve devrimci bir program altında tüm öncü, devrimci kamu emekçileri olarak birleşmek zorundayız.

Bir eğitim emekçisi/İstanbul

kitleyi dışlamasını nasıl değerlendiriyorsunuz?

1. Eğitim emekçisi: Bu ülkede mücadeleyi hep ben sürdürürüm, hep benim dediğim olur mantığı egemendir. Bu da sadece karşıt yaklaşımlardan kaynaklanmıyor, sol içinde de bugün bürokratik bir egemenlik oluşmuş. O da kendi dışında düşüncelerin oluşmasını, gelip söz hakkına sahip olmasını istemiyor. Bunun büyük etkisi var.

2. Eğitim emekçisi: Sendika bürokrasisinin genel eğilimi, kendi çizdikleri çerçevenin dışına çıkılmaması, eylemlerin denetimlerinden çıkmaması, kendilerini zora sokacak destekleri dışlamasına yöneliktir. Nitekim bugüne kadar sendika bürokrasisinin dediği olmuştur.

Sınıf dayanışmasından, "kamuoyu" desteğinden bol bol sözeden sendika bürokrasisi, son 10 Haziran eyleminde Eğitim-Sen'in dışında pankart açılmasını istememiş, destek amaçlı gelenleri dışalar bir tutum sergilemiştir.

Yine sınıf dayanışmasından, eylemlerin ortaklaştırılmasından sözedenler, farklı "işkollarında" yapılan bağımsız eylemleri diğer "işkollarına" bile duyurmamışlardır. Enerji Yapı Yol-Sen'in iş bırakma eylemi ile Eğitim-Sen'in 10 Haziran eylemi buna örnek verilebilir.

3. Eğitim emekçisi: Bunun sebebini sizler yazmaktan bıkmadınız, ama bizler anlamamakta ısrar ediyoruz. Adı üstünde, sendika ağaları! Onların tarihsel gerçekliği ve beslendikleri ideolojik-politik zemindir, bunun asıl nedeni. Reformist bürokratlar bunlar. Ama kamu emekçilerinin tavrı hiçbir zaman bu değildir, bu olmadı ve olmayacaktır da.

Sınıf dayanışması şiarı tabanın dayatması sonucu bürokratlar tarafından kullanılıyor. Yoksa onlar birleşik, örgütlü, kararlı bir sınıf dayanışmasından öcü gibi korkarlar.

Bu olay artık sendika ağalarının icazetçi-teslimiyetçi çizgisinin gittikçe işbirlikçi bir hal almaya başladığını da gösteriyor. Bunu Türk Kamu-Sen bile yapmaz. Onlar ki faşist gerici dediğimiz kontra örgütlenmeler. Bu tavır sınıf düşmanlığıdır.

Devrimci-sosyalist çizgide birleşmek, ortak hareket etmek zorundayız

- Sizce kamu emekçileri hak gasplarının önüne geçmek ve gerçek zaferler kazanmak için ne yapmalı?

1. Eğitim emekçisi: En önemlisi, kazanıcı eylemlere gitmeli ve kitleselleşmeyi başarmalıdır. Hükümetin programlarına göre eylem ortaya konulamaz. Eylem takvimi belirleyip, kazanacağın ve koruyacağın haklarını ortaya koyarsın. Bu noktadan sonra uzun zamana yayılabilecek eylemlerle bazı haklar korunur. Diğer emek kesimleriyle belli istemler ortaklaştırılmalı, aynı paydada birleşmeli. Bu başarılırsa hak kazanamamak diye bir sorun olmaz.

Kazanım elde etmek için, sen her zaman egemen olandan önce adım atmak zorundasın. O sana göre kendini konumlandırır, sen her zaman önde bulunursun. Onu kendimize göre konumlandırmak bizim yapacaklarımıza bağlıdır, onların bizim hakkımızı gaspetmelerine değil.

2. Eğitim emekçisi: Dikkat etmemiz gereken birinci nokta, mevcut kazanımların korunması; ikincisi, yeni kazanımların elde edilmesi.

"Gerçek zaferler" kazanmaktan, somut kazanımları anlıyorum. Buna daha önce değindim. Bu mücadele genel işçi sınıfı mücadelesinin bir parçası. Bu nedenle işçi sınıfının sendikal-siyasal birliğinin gerçekleşmesi şart. İşçi sınıfı hem sendikal, hem siyasal birlik düzeyinde sigortadan-güvenceden yoksundur.

Bunu aşmanın ilk koşulu, "gruplar çağını" aşabilmektir. Kesimsel çıkarlar yerine hareketin genel çıkarlarını gündeme almakla bir başlangıç yapılabilir. Yaşam boşluk tanımıyor. Bu boşluk, liberal-demokratik gruplar ve ihtilalci-devrimci-demokratik gruplar tarafından doldurulacaktır. Bu sonucu, işçi sınıfının tarih sahnesine çıkıp siyasal öznesiyle buluştuğu ve iktidar olduğu deneyimlerden çıkarıyoruz.

3. Eğitim emekçisi: Öncelikle bu hainleri sendikalarımızdan temizlememiz, sendikalarımıza sahip çıkmamız lazım.

Bu eylemden sonra benim gibi tepki duyan birçok emekçi arkadaş oldu. Ama sesimizi istediğimiz düzeyde duyuramadık. Ancak biraraya gelerek ve birlikte hareket ederek bu hainleri defedebiliriz. Bunun için seçimler iyi bir fırsattır. Onların seçim oyunlarını tersine çevirmek, emekten yana devrimci-sosyalist çizgide birleşmek, ortak hareket etmek, taban inisiyatifini seçimlere taşımak bizim görevimiz olmalıdır.

Son söz olarak, sendika reformistlerinin içini boşalttığı, ama bizim için nihai hedef olan "Üreten biziz, yöneten de biz olacağız" demek istiyorum. Bundan asla vazgeçmeyeceğiz.

Eğitim-Sen eylemine sendika ağalarının teslimiyetçi çizgisi damgasını vurdu...

Bu çizgi "zafer" değil, sürekli yenilgi getirir

Norm Kadro Yönetmeliği'nin geri çekilmesi için önceki süreçte yerelliklerde bir dizi basın açıklaması yapan Eğitim-Sen, son olarak 10 Haziran'da Ankara'da merkezi bir miting düzenledi. Mitinge sendika bürokratlarının teslimiyetçi ve oyalayıcı çizgisi damgasını vurdu. Bu arada düzene yaranmak kaygısındaki sendika ağalarının devrimcilere sahip çıkmaktan ne denli korktukları, bu konudaki sinik ve yüreksiz tutumları da bütün çirkinliği ile açığa çıktı.

Sermaye devletinin devrimci tutsakları teslim almak, yalnızlaştırmak ve sınıftan yalıtılmak için yıllardır uygulamaya çalıştığı, ama şanlı direnişlerle karşılaşarak geri çekmek zorunda kaldığı hücre tipi cezaevleri yeniden gündemde. Bu durumu her fırsatta teşhir etme yoluna giden devrimci, demokrat, tutsak yakınları ve diğer duyarlı kesimler, Eğitim-Sen eylemini de bunun için bir vesile olarak gördüler. Eyleme katılarak, bu saldırının, topyekün saldırının bir parçası olduğunu göstermek ve birlikte mücadelenin zorunluluğunu vurgulamak istediler. Bunun için pankartları ve "Hücreleri yıkacağız" yazılı önlükleriyle eylem alanındaydılar. Aynı şekilde devrimciler de emekçilere destek vermek amacıyla oradaydılar. Ancak (bu gidişle çok geçmeden sermaye uşağı Türk-İş bürokratlarını aratmayacak olan) sendika ağalarının engellemeleriyle karşılaştılar.

Zafer Çarşısı'nın önünde diğer illerden gelen emekçileri karşılamak ve MEB'e doğru yürüyen korteje katılmak için bekleyen emekçilere, pankart açmak isteyen liselilere, devrimcilere, tutsak ailelerine ve Büro Emekçileri Sendikası'na verilen yanıt aynıydı: Bu Eğitim-Sen'in Norm Kadro Yönetmeliği'ne karşı yapılan bir eylemdir. Eğitim-Sen imzası dışında açılan pankartlara, dövizlere izin vermiyoruz. Destek olmak istiyorsanız pankartsız, dövizsiz destek olun!

Devrimcilerin ve diğer kesimlerin orada olması, kendilerini ifade etmeleri güya Eğitim-Sen'in "hukuku"na aykırıydı! Tutsak aileleri "Hücreleri yıkacağız!" yazılı önlüklerini giydiğinde, Eğitim-Sen 3 Nolu Şube Başkanı Lütfü Gölpınar buna; bu eylemde taleplerimiz arasında hücreler yok gibi garip bir gerekçeyle karşı çıktı ve önlüklerin çıkarılmasını istedi. Evet, hücreler onun gündeminde yoktu. Öyle ya, o nasılsa hiçbir zaman hücrelere konulmayacaktı. Çünkü o düzen muhalifi değil, düzen yordakçısıydı.

Analar, devrimciler ve gençler sendika ağalarının engellemeleriyle kitleden yalıtılmış yürüseler de, seslerini emekçilere istenilen düzeyde duyuramazlar da, kamu emekçileri, bürokratların "bu bizim sorunumuz değil" dediği sorunu talepleri arasına aldılar. "Zindanlar yıkılsın, tutsaklara özgürlük!", "Devrimci tutsaklar onurumuzdur!" gibi sloganları sık sık attılar.

Diğer illerden emekçilerin de gelmesiyle nihayet MEB'e doğru yürüyüşe geçildi. Eylem için önden bir hazırlığın yapılmadığı açıkça görülüyordu. Eğitim emekçileri eylemde sıklıkla "Nemalar hakkımız, söke söke alırız!", "Norm kadro kaldırılсын!", "Zafer direnen emekçinin olacak!", "Eşit-parasız-anadilde eğitim!", "Çetelere değil, emekçiye bütçe!", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!" sloganlarını attılar.

MEB önünde yaklaşık 2 saatlik bekleyişin sonunda, Eğitim-Sen dönem sözcüsü Nazım Alkaya görüldü. Eylemin başında pankart açmak isteyen devrimcilere, "destek vermek istiyorsanız pankartsız, dövizsiz gelin, yoksa gidin" diyen o aynı Alkaya, büyük bir aymazlıkla, emekçilere; "Norm Kadro Yönetmeliği'nin geri çekildiğini, haklarını kazandıklarını" söyledi ve "Zafer direnen emekçinin oldu!" sloganını attırdı. Eğitim emekçileri de gerçekten ortada kazanılmış bir hak varmış gibi bu sloganı hep bir ağızdan attılar. Bir hava boşaltma eylemi daha olduğu açıkça görülen miting, böylece "Zafer direnen emekçinin oldu!" sloganı ile bitirildi.

Komünistler, sendika ağalarının engellemeleri sonucu eyleme kendi pankartlarıyla katılmasalar da, ekonomik sosyal taleplerini dile getiren dövizlerini açtılar, kuşlarını alana yaydılar ve *Kamu Emekçileri Bülteni* ile bildirisinin yoğun bir şekilde dağıtımını yaptılar.

Kızıl Bayrak/Ankara

Eğitim-Sen bürokratları Ankara eyleminde kime hizmet etti!

Kamu emekçileri yıllardır grevli-toplusözleşmeli sendika hakkı için fiili bir mücadele yürütmektedir. Bu mücadele çetin çatışmalara sahne olmuştur. Ve bu mücadelede öncü kamu emekçileri ile öncü işçiler, ortak sorunlarının çözücü halkasının fiili-meşru mücadele hattıyla alanlardan geçtiğinin bilinciyle hareket etmişlerdir. Çoğu zaman ortak mücadele ile sermayenin faşist yasa ve yasakları alanlarda parçalanmıştır. Ortak mücadele doğallığında sınıf dayanışmasının örneklerini ve yakıcılığını somutlamıştır. Bu somutluk üzerinden hareket edildiğinde, kamu emekçileri, özelde Eğitim-Sen zaman zaman militan eylemlilikler gerçekleştirmişlerdir.

Bu eylemlerden, sendikal bürokrasiden bağımsız gelişen 4 Mart'ı herkes hatırlamaktadır. Taban inisiyatifiyle neler yapabileceğini dostta-düşmana ve sendika bürokrasisine göstermiştir. Tersinden ise, sendika bürokrasisinin bu militanlığı nasıl paralize ettiği görülmüştür.

4 Mart'tan bu yana kamu emekçileri cephesinde bir zayıflama, bir yorgunluk ve yer yer teslimiyete varan tutumlar gösterilmiştir. Bu gerilmenin gerisinde sendikal bürokrasi durmaktadır. Sendika bürokratlarının kitleleri nasıl yıldırıldığının bir göstergesi eylemlere katılımdır. Kitlesele katılım bir yana, alanlarda varlıkları-yoklukları belli değildir. Genelde eylemlilikler hava boşaltma eylemlerine dönüşmekte, bu da eyleme gelen kitlenin ruh halini etkilemekte, inancını zayıflatmakta ve yormaktadır.

Gelinen aşamada kamu emekçileri cephesinde, özel olarak Eğitim-Sen'de yaşananlar, kamu emekçileri mücadelesinin etkilendiği alan, yüzyüze kalınan bu sendikal bürokrasi engelidir.

Vereceğimiz şu örneğin temel amacı sendika bürokrasisinin somut teşhididir. Eğitim-Sen'in 10 Haziran'da Ankara'da düzenleyeceği eyleme İstanbul'dan destek vermek için gelen bir sözleşmeli öğretmen, Eğitim-Sen 4 No'lu Şb. Başkanı tarafından Eğitim-Sen üyesi olmadığı gerekçesiyle Ankara'ya götürülmedi. Dahası orada yapılan tartışmada bu öğretmene karşı kaba bir tavır sergilendi. Böylece, örgütsüz kesimi arkalarına almaya yönelik "şov"lar boşa çıktı. Kimin gelip gelmeyeceği konusunda, "Bakanlık da öyle istiyor" denilmesi ise, kime ne söz verildiğini düşündürmektedir. Bu icazetçi tutum kendisini Ankara'da da göstermiştir.

Eğitim-Sen, bu eylemde sermayenin karşısına güçlü bir tarzda çıkılmaması, sınıf dayanışmasının örülmemesi, sınıf desteğini istememesinin gerisinde neler olduğunu açıklamak zorundadır. Hem sermayeye karşı mücadele edeceksiniz, hem de bir "tehlike" arz etmeyeceksiniz ve talebiniz gerçekleşecek! Siz yalnızca ilkokul çocuklarını kandırabilirsiniz. Yaşadığımız bu coğrafyada bedel ödmeden bir hak kazanılmış mıdır, sayın icazetçi Eğitim-Sen bürokratları?

Bu eyleme destek vermek isteyenler, sendika bürokratlarının bugüne kadarki "gizli" tecritini açıktan görmüşlerdir. Kolluk güçleri ile aynı zihniyeti taşıyan bir tablo ile karşılaşmıştır. Bu tablo genel hatları ile şöyle: Her eylem öncesi sermayenin kolluk güçleri tarafından "güvenlik" gerekçesiyle etraf ablukaya alınır, devrimcileri eylemden uzak tutma politikası uygulanırdı. Fakat bu sefer böyle olmadı. Kendilerine "öncü-ilerici" diyen kimileri (sendika bürokratlarının

inisiyatifi dışına çıkmayan bir grup) kendilerine göre eylemin "hukuki" çerçevesini çiziyorlar. Bu çerçevede devrimcilere yer yok. Yani sermaye devletinin devrimcileri işçi-emekçilerden tecrit etme politikasını hayata geçirmede sendika bürokratları kendilerine bir misyon biçiyorlar. Bunda kısmen başarılı da oldular. Ancak bu başarının görece ve geçici olduğunun altını çizelim.

Eğitim-Sen'in polis zihniyetli "görevlileri" şunu açıklamak zorundadırlar. Siz devrimcileri ve tutsak yakınlarını tecrit ederken kime söz verdiniz? Devrimcilerin önüne o alıştığımız robocop polislerinin kurduğu türden barikatı kime karşı kurdunuz? Dahası, korkunuz neydi? Bir avuç devrimci miydi? Ya da aynı "militanlığı" sermayeye karşı neden göstermediniz? Norm kadro yasasını neden püskürtemediniz? Bunun hesabını kamu emekçilerine nasıl vereceksiniz? Ya da eylem anında attığınız yalan gibi, "norm kadro yasası geri alındı" diye kamu emekçilerini mi kandıracaksınız? Siz olsa olsa kendinizi kandırabilirsiniz.

Polis zihniyetli bu görevliler bilmelilerdir ki, 4 Mart'ı meydanlarda yaratanlar devrimciler ve militan kamu emekçileridir. Bunu hatırlayın yeter. Biz bu meydana düşmanla nasıl çatıştıysak sizinle de çatışıyoruz. Biz her eyleme geleceğiz. Siz de her eylemde aynı tavrı alacak mısınız?

Eğitim-Sen bürokratlarının bu eylemdeki amacı neydi? Eğitim-Sen'in kurulmasında en büyük emeği olan ve bedel ödeyen devrimcilerdir. Ve şu an birçoğu tutsaktır. Birkaç sendika bürokratu tüm bu değerleri ayaklar altına almaktadır. Tutsak yakınlarının sesini boğmak isteyen zihniyet elbette hesap verecektir. Devrimci-demokrat kamu emekçileri bu tutum karşısında sessiz kalmayacaklardır.

Haber Sen'in Genel Kurulu yapıldı...

Üyenin değil Genel Merkez'in Genel Kurulu

Haber Sen'in Genel Kurulu Petrol-İş kongre salonunda 10/11 Haziran tarihlerinde yapıldı. Kongreye 473 delege katıldı. Petrol-İş salonu tamamen dolu idi.

EMEP, ÖDP ve İP temsilcilerine bol konuşma hakkının verildiği kongrede, daha sonra faaliyet raporunun ve mali raporun da okunmasının ardından 19 kişi faaliyet raporu hakkında konuştu.

Konuşmacılar, Haber-Sen'in 35 bin üyeli olduğu dönemlerden 6 binlere gerilemesi gerçeğini gün gibi ortaya koymaktaydılar.

Kürt illerinden gelen konuşmacılar, yaptıkları konuşmalarda daha çok demokratik barış temasını işlediler. Yaşadıkları illerde baskı ve zorbalığa karşı yine de nasıl zorluklarla mücadele verdiklerini anlattılar.

Bir iki konuşmacı da, üyelerin istifalarının ardında yatan gerçeği sendika genel merkezinin duyarsızlığına, politikasızlığına bağladığı konuşmalarında, şubelerde temsilciler meclisinin işlemediğinden yakındı.

Haber-Sen şubelerindeki dağınıklık, 20-25 binden fazla üye kaybı... Genel başkanın sürgününe karşı kimsenin ses çıkarmaması aslında üyenin tepkisiydi.

Kongre çok sönük geçti. Kongreye sınırlı bir değerlendirme yaparsak örgütü ileriye taşıyacak bir sonuç çıkarmak oldukça zordur. Bu kongre de şube kongre süreçlerindeki tıkanıklığın bir yansımasıydı. Şubelerin kongrelerinde yönetimlere aday bulmakta zorlanılmış olması bile, bu bürokrat tayfasını ittifaklar yapma aldatmacasından alıkoymuyordu. Üyelere yönelik kongre çalışmasının esamesinin daha görülmediği kongre öncesi süreçte, işyerlerine kongre tarihini ve yerini bildiren en ufak bir afiş, bildiri çalışması dahi yapılmamıştı.

Fakat şube kongrelerinden seçilen genel merkez üst kurul delegeleri üzerinden sistemli bir çalışma yürütüldüğü de bir gerçek.

Tüm politikaları seçimlere yönelik olan bu yeni yetme bürokrat tayfalarının hiçbirinin emekçileri işyerlerinde örgütlemek, düzenli toplantılar yapmak gibi bir derterleri yoktur. Buna, tepeden aşağıya örgütlenme anlayışı ve dernekçi gelenekleri engel olmaktadır.

Şube kongreleri katılımsız geçmiştir. Çalışanların büyük çoğunluğunu olduğu gibi, kendilerini doğrudan ilgilendiren üyeler bile sendika şube kongrelerinden habersizdir. 600 üyeli Anadolu yakası 55 delegenin katılımıyla gerçekleşmiştir. Şube kongrelerini yönetim kongreleri olmaktan çıkaramadığımız sürece, genel kurullarımız da genel merkezin genel kurulu olmaktan kurtulamayacaktır.

Taşeronlaştırma uygulamalarına karşı, özelleştirme uygulamalarına karşı hiçbir ciddi hazırlık yapmamış, çalışanını buna yönelik olarak bilinçlendirmemiş, eyleme hazırlanmamış bir yapı, kongrelere gelince akıl almaz bir çaba içine girebiliyor.

Seçimleri ÖDP-yurtsever listesi 7 kişi ve 2 de liste harici aday kazanmış oldu.

Bir Telekom emekçisi/İstanbul

İzmir Eğitim-Sen 1 No'lu Şube'den bir eğitim emekçisi ile KESK seçimleri üzerine konuştuk:

Yaşamı devrimci tarzda dönüştürmek esas olmalı

- Geçen kongreden beklentileriniz nelerdi? Ne oldu? Bu süreçten ne bekliyorsunuz?

Eğitim emekçisi: Sorunuza salt kamu sendikaları ve süreçleriyle yanıt vermek mümkün değil. Ben daha çok genelde bir siyasi perspektif yokluğu/boşluğu yaşadığı düşüncesindeyim. Sendikalarda yaşanan olumsuz süreçte bununla ilgilidir. Genel tablonun bir uzantısıdır. Dolayısıyla gerçekte yaşanan sorunun çözümünü geçmiş süreçte yapılan kongrelerde görmediğim gibi, bugün de kongrelerde aramıyorum. Kongreden, bu nedenle, ne o zaman bir şey bekledim, ne de şimdi bir şey bekliyorum.

Sendikalara hakim reformist anlayışı temsil eden ve onların kulvarlarında (hangi patentle olursa olsun) gezinen kişilerin hiçbir şey yapma niyetinde olduğunu düşünmüyorum. Bir şekilde geçmiş süreçleri onları böyle bir hareket ya da cephe içine getirmiş ve yapılacak başka bir şeyi olmayan insanlar topluluğu olduklarını düşünüyorum. Yoksa yaşamı dönüştürmek gibi bir niyetleri yok, böyle olmadığının bütün verileri, her birinin bireysel yaşantılarında ve pratiklerinde görülebilir.

- Düzen seçimleri (Meclis partileri, hükümet vb. burjuva seçim anlayışı) ile KESK seçimleri arasında bir fark ya da bir benzerlik görüyor musunuz?

Eğitim emekçisi: Ben mücadelenin, sendika yönetimlerini, KESK yönetimini almak olan dar iktidar anlayışı çerçevesinde değil, yaşamı dönüştürme mücadelesinde olması gerektiğine inanıyorum. Ancak solda, devrimciyim diyenler de dahil, genelde var olan perspektif bulanıklığı, soruna böylesi dar bir anlam yüklüyor. Dolayısıyla asla düzene alternatif bir tavır, bir duruş göstermiyor. Seçimlerin düzen seçimleriyle tıpatıp aynılığı da burdan geliyor. Yerine koyacak alternatif bir model, daha ileriye giderek bir ahlak olmayınca, düzenin ahlak-sızlık- anlayışı solda da aynen yaşam buluyor. Sol da pek sevilmeyen bir felsefeci olan Nietzsche'nin bir sözünü insanlar hareketin temelini koymadıkça, bu böyle de sürecek. "Biz kendi ahlakımızı yaratacak kadar yeterliyiz" diyor Nietzsche. Tabii bunun için önce özgüven, ardından da mutlaka daha iyi, daha ileri bir yaşam isteği olmalı. Yoksa ne yapalım bari solculuk yapalım deyip kendini sorgulamaktan bu denli kaçınca kendi ahlakını yaratmak asla mümkün olmayacak.

- "Küresel saldırıya karşı, küresel direniş!" şiarı ile sermaye devletinin F tipi hücre saldırısını nasıl ilişkilendiriyorsunuz? Bu da küresel saldırının bir parçası değil mi?

Eğitim emekçisi: Hücre saldırısı sermayenin biz işçi ve emekçilere yönelik genel saldırıların bir parçasıdır. Bu böyle değerlendirilmek zorundadır. Egemen sınıf çıkışsızlığının çözümünü muhalif kesimin teslim alınışının, imhasının ancak küresel boyutta hesaplarla olacağını gördü. Saldırı programını da buna uygun bir biçimde gerçekleştiriyor. Sol için, sistemlerinin muhalifleri için (İşçi-emekçiler, ezilenler) aynı şeyi söylemek mümkün değil.

"Küresel saldırıya karşı küresel direniş!" doğru bir tesbit. Ancak kendi ortak çıkarları için, kendi ülkesinde dahi ortak mücadele, birleşik eylem hattında buluşamayan sol veya düzen muhalifi güçler küresel direnişe nasıl katılacaklar? Varlığını muhaliflerinin yanlışlarıyla gösterebilen, düşmana değil dostuna saldıran bir anlayış ve bu anlayışın bireyleriyle küresel bir direniş yaratmak sadece bir hayaldir. Hücre saldırısına karşı koyuş da bütünden bağımsız düşünülemez. Egemenler bizim güçsüzlüğümüzü, dayanışmadan uzak bir durumda olduğumuzu çok iyi biliyor. Hal böyleyken yapılan çıkışlar çok da karşılığını bulmayacak, bulamıyor.

Tüm bu söylediklerimden umutsuz olduğum sonucu çıkartılmamalı. Tam tersine, bu olumsuz tablo karşısında saldırılarla nasıl başedileceği sorusunu yanıtlamaya, buna uygun bir duruş göstermeye çalışıyorum. Çünkü ben insanca yaşanacak güzel bir dünya istiyorum. Oyuncuların değiştiği aynı iğrenç dünyayı değil. Bu da ancak ilmi ilmi örülecektir. Örneğin, ben artık kimseye gel sendikada örgütlenelimle başlamıyorum. Demiyorum da. Çünkü örgütlenilemek için önce ne yapacağını netleştirmek zorundasın. Buna uygun da örgütlenirsin. Biz de tersi oluyor, yapılacak belli değil, haydi örgütlenelim deniliyor. İnsan önce kendini örgütlemeli.

- Teşekkürler mücadelemizde başarılar

Enerji Yapı Yol-Sen'in geçen dönem İzmir Şube Sekreteri Zeynel Yavuz (TEDAŞ emekçisi) ile konuştuk:

Özelleştirme saldırısına karşı daha etkili eylemler gerekir

Kızıl Bayrak: Sermaye devleti özelleştirme saldırısına hız verdi. Bu saldırılarla ilgili düşüncelerinizi alabilir miyiz?

Zeynel Yavuz: Uluslararası anlaşmalara dayanarak devlet kitlelere olan saldırıyı artırıyor. 3-4 şubenin mücadelesi ile yeterli olmayacak, genelde örgütlü bir mücadeleyle üstesinden gelinebilir. Tüm şubelerin örgütlülüğü altında direniş daha etkili olacak.

Kızıl Bayrak: Bu saldırılarda TEDAŞ da gündemdedi. Son durumla ilgili neler söyleyebilirsiniz?

Zeynel Yavuz: Genelde özelleştirmenin salt TEDAŞ'ın sorunu olmadığını, insanlara anlatamadık. Bunun sadece onların sorunu değil, tüm halkın sorunu olduğunu; bu özelleştirme saldırısının boyutunu, kapsamını ve sonuçlarını kendi işyerlerimize taşıyabilseydik ve kendi çalışanlarımızı örgütleyebilseydik, kuşkusuz direniş daha fazla olurdu.

Kızıl Bayrak: İş bırakma eylemleriniz ne derece etkili oldu?

Zeynel Yavuz: Aylar öncesinden hazırlığı yapılmış bir çalışmaydı. Çalışanların özlük haklarının alınması yolunda bir eylemdi. Türkiye genelinde bir işbırakma eylemi gerçekleştirildi. 31 Mayıs-7 Haziran'daki işbırakma eylemine, Türkiye genelinde %100 katılım oldu. Kamu çalışanlarının, ortak talepler temelinde birleşerek, daha etkin bir işbırakma eylemi yapması gerekir. Bu eylemde de çalışanların taleplerine sahip çıktığını gördük.

Kızıl Bayrak: Bir emekçi olarak hücre saldırısı hakkında düşünceleriniz?

Zeynel Yavuz: Hiç kimsenin tek başına, soyutlanarak yaşamasını kabul etmiyorum. Kişisizleştirme bir devlet politikasıdır. Yokedemediği insanları bu şekilde yoketmeye çalışıyor. İnsanların çoğu buna tepki göstermiyor; ancak ben insan hakları ihlallerine, işkenceye, idama karşıyım.

Kızıl Bayrak/İzmir

Kırşehir

Eğitim-Sen 4. Genel Kurulu yapıldı

"Yaşamlarımızın hücreleştirilmesine geçit vermeyelim!.."

Kırşehir Eğitim-Sen Şubesi, 10 Haziran günü 4. olağan Genel Kurulu'nu gerçekleştirdi. Listelerin hazırlanıp verildiği kurulda EMEP, ÖDP, Orkam-Sen, Enerji Yapı Yol-Sen, Kızıl Bayrak, İHD mesajları okundu. İHD Şube Başkanı, İHD Yönetim Kurulu imzalı "Yaşamlarımızın hücreleştirilmesine geçit vermeyelim!.." başlıklı bir konuşma yaptı. Bu konuşmada şunlara yer verildi:

"Dile getirmek istediğimiz ve yükümlülüğü bizlerin omuzlarında olan bir görev ile karşı karşıyayız. Tek suçları "Sömürsüz bir dünya" istemek olan işçi-emekçilerin öncüleri devrimci tutsaklar, hücrelere kapatılarak ölüme terk edilmek isteniyor. "Avrupa Tipi" olarak da basından lansé edilen konforlu (!) hücreler, gerçekte birer ölüm hücreleri durumundadır. Buna yönelik olarak İHD'nin Genel Merkez düzeyinde; İnsan Hakları Derneği Cezaevleri Komisyonu, imza kampanyaları, paneller düzenlenmektedir. Bizim, burada bulunan emekçilere düşen görev ise devletin "Öndekini vur! Arkadakini durdur!.." mantığını aklımızdan çıkarmadan; ilk bakışta evlatlarımızın ölümüne, daha da önemlisi çocuklarımızın geleceksizleştirilmesine karşı, "F" tipi cezaevlerine karşı yapılan kampanyaya olanca desteğimizi sunmak düşüyor."

4. Genel Kurul sonucu yeni yönetim kurulu ÖDP ağırlıklı, CHP, HADEP ve bir bağımsız adayın birleşiminden oluştu.

Kızıl Bayrak/Kırşehir

İşkenceci devlet ne yapsa kirli sicilini silemez, kanlı yüzünü gizleyemez!

Son günlerde sık sık gündeme getirilen işkence sorununun, bakanından milletvekiline, emniyet müdürlerinden medyasına kadar, herkes işkenceye karşı olduğunu söylüyor. Devlet Bakanı Rüştü Kazım Yücelen, anayasada işkenceyi yasaklayan maddeler vardır, diyor. Adalet Bakanı Hikmet Sami Türk, işkence bir insanlık suçudur,

diyor. Medya da bunların iyi bir propagandasını yapıyor.

Öyle şeyler söyleniyor ki, sanki bu devlet oldum olası işkenceye karşıymış gibi bir izlenim sergileniyor. Sanki bugüne kadar gözaltına alınıp kaybettirilen 520 kişiyi işkence ederek öldürüp kimsesizler mezarlarına, ormanlara, ırmaklara atanlar onlar değilmiş gibi. Gazeteci, sendikacı ve devrimcileri işkence ederek öldürenler bu devlet değilmiş gibi.

Herkes bu devletin işkencelere karşı olduğunu söylüyor. Peki madem işkence bir insanlık suçu ise, bu devlet bu insanlık suçunu niye işliyor! Yok eğer bu devlet işkence yapmıyor deniyorsa, o halde kim yapıyor bu kadar işkenceyi? Yoksa Hizbullah gibi onları da mı İran gönderdi? Her tarafıyla ipliği pazara çıkmış bu devletin valileri, terfilerini önce karakollarda, emniyet

müdürlüklerinde kazandıkları işkenceci sicilleri sayesinde almıyorlar mı? Bizzat İçişleri Bakanı'nın kendisi buna bir örnek değil mi? Bir başka güncel örnek Kilis Valisi'dir. Bu devletin valisi olmadık haltlar çevirir, gören duyan olmaz. Durmadan devlet kurumlarında yükselir, terfi eder.

Tüm TV kanalları döne döne Hortum Süleyman lakaplı Süleyman Ulusoy'un yaptığı "vatani vazifesi"ni gösteriyor. Süleyman Ulusoy'un yaptığı işkencenin bugüne kadar iki bin civarında olduğu söyleniyor. Öyle anlatılıyor ki, Süleyman Ulusoy'dan başkası işkence yapmamış ve yapmıyor. Diğer taraftan da suç duyurusundan söz ediliyor. Herhalde bu suç duyurusu iş olsun diye yapılmıyor. Bu kadar suç duyurusu yapıyor da, neden hala hiçbir dava açılmıyor Süleyman Ulusoy hakkında? Hani anayasal bir suçtu işkence. Hani suç işleyen cezalandırılırdı. Neden hala karakolun birinde yetkili biri olarak görev yapıyor? Yoksa şimdiye kadar Türk anayasasını, Türk olmayanlar mı koruyordu, ithal savcılar mı bakıyorlardı? Veya şikayetçi olanlar mı TC anayasasını bilmiyorlardı? Yoksa, şikayetçi olanlar cumhuriyet savcılığı yerine spor toto bayiliğine mi şikayetlerini yapmışlar da, devletin haberi olmamış?

Istanbul Emniyet Müdürü acele konuyla ilgili bir basın açıklaması yapıyor. Hasan Özdemir önce savunur gibi bir tavır sergiliyor. Peşinden, ne istiyorsunuz, bakın pasif göreve aldık Süleyman Ulusoy'u, diyor. Ama hırçın bir biçimde basını tehdit eden de Hasan Özdemir. Siz mi ülkeyi yönetiyorsunuz, diye kızıyor. Orda işkence yapmışsa bu ülkenin "istikrarı için" yapmıştır. Size ne, bakın bu ülkeyi yönetenler biliyor da ses çıkarmıyor, size ne oluyor demeye getiriyor. Açık açık devlet işkence yapar diyor.

Hasan Özdemir gibi Emniyet Genel Müdürü Turan Genç de; olaylar dört sene önce olan olaylardır, zaman aşımına uğramıştır, şimdiye kadar nerdeydiniz, diyor. Ne yapsın zavallı, yapılan şikayetlerden haberi yok. Bu suç duyurularını toto bayi yerine spor kulübüne yapsalardı

belki haberi olurdu.

Bir de son zamanlarda İnsan Hakları İnceleme Komisyonu Başkanı Sema Pişkinsüt'ün hazırlanmış olduğu dosyalardan sık sık söz ediliyor. Pişkinsüt bir iki karakolda işkence yapılmış, çocuklara işkence yapılmış. Hep yapanlar da yalnız o bir-iki karakol. İşkence, devlet politikası değil de, birkaç kendini bilmezini yaptığı iş gibi gösterilmeye çalışılmakta. Pişkinsüt son 10 yılda binlere varan gözaltında kayıp ve işkencede katledilenlerin sayısını bilmiyor olamaz. Gözaltına alınıp tecavüz edilenleri Pişkinsüt acaba hiç duymadı mı? Yüzlerce insan işkencede katledildi. Pişkinsüt bir-iki karakoldan bir-iki alet çıkartmakla, bir-iki polis hakkında dava açtırarak, bu devletin o sicilli katil-ışkenceci yüzünü gizleyemez. Boşuna çaba.

Daha sıcaklığını koruyan Ulucanlar katliamı yaşandı. Sema Pişkinsüt o zaman da İnsan Hakları Komisyonu Başkanı'ydı. On devrimci işkence edilerek katledildi. Ulucanlar'da yaşanan insanlık suçu değil miydi? Adalet Bakanı işkence insanlık suçudur, diyor. Ulucanlar'da işkence yapıldığı herkes tarafından biliniyor. Pişkinsüt ne kadar gizlemeye çalıştıysa da açığa çıkartıldı. Peki işkencecileri cezalandıracağız mı? Yoksa Ulucanlar'da 10 güzel insanı öldürdükleri, onlarcasını da yaradıkları için ödüllendirecek misiniz? Hiçbir biçimde hiçbir işkenceci cezalandırılmaz. Çünkü Ulucanlar'a devlet planlı ve bilinçli saldırdı. Daha öncesinden tespit ettikleri insanları önce katletti, ardından, hıncını alamadılar, işkence yaptılar.

Aslında devlet, içinde bulunduğu çıkmazdan, üstü örtülemez ufak tefek bazı olayları birilerinin üstüne yıkarak, yapmış olduğu bu kadar kirli işlerden kurtulmaya çalışıyor. Bir-iki karakolu, bir-iki polisi gözden çıkararak bu devletin kirli, kanlı ve karanlık yüzünü gizleyemezler. Suçları bir-iki karakolda işlenmedi. Suçları bir-iki polis yapmadı. Ne Pişkinsüt, ne medya, ne de AB ve demokratikleşme hikayeleri kimseyi kandıramaz.

MHP'ye çekilen cila tutamaz!

Son dönemlerde en çok tartışılan partilerden biri MHP'dir. Kimine göre MHP kendi eski çizgisinden vazgeçmiş, yeni bir oluşum sağlamıştır. Kimisine göre de MHP aynı MHP'dir.

MHP kendi eski çizgisinden vazgeçiyor, ama buna ilişkin açıklama yapmıyor! Türkes öldükten sonra Bahçeli gelince mi değişti MHP? Yoksa eskiden saldırgan bir MHP vardı da, şimdi ılımlı bir MHP mi var? Veya eskiden greve giden işçilerin üzerine ülkücüler gönderiliyorken, şimdi gönderilmiyor mu? Grev kırıcılık yapılmıyor mu? Hele hele eskiden okullarda parasız ve demokratik bir eğitim için mücadele eden öğrencilerin üzerine MHP saldıryorken, şimdi saldırmıyor mu? MHP'liler eskiden mafyacılık, kara para, uyuşturucu işlerini yaparken, şimdi yapmıyorlar mı?

Kısaca MHP'nin öncesi ile şimdiki durumunu karşılaştıralım. MHP milliyetçi-faşist bir parti olarak Türkes tarafından kurulan bir partidir. Oluşumundan bu yana devrimcilere, demokratlara, yurtseverlere saldırmak ve katletmek gibi bir ün sahibidir. Bu ülkücü besleme çeteler kısa zamanda kitleler tarafından tanındı ve dışlandı. Çünkü kan dökmek üzerine kendilerini varediyorlardı.

Ankara Bahçelievler'de, Beyazıt'ta, Piyangotepe'de, Maraş, Çorum ve daha birçok yerde katliamlar gerçekleştirildi. Bunların toplumun hafızasından silinmesi mümkün değildir.

Bunların hepsini "milliyetçilik" adına yapıyorlardı. Bu kadar milliyetçi olan tekellerci sermayenin bu "çanak yalayıcıları", Türkiye'de cirat atan Amerikalıların korumalıklarını yapıyorlardı. Emperyalistlere karşı kusur etmeyen bu vatan hainleri, kendilerini "milliyetçi" sayarak, anti-emperyalist gösterilere saldıryor, göstericileri kurşunluyorlardı.

'80'lerin ortalarından itibaren yeniden güç kazanmaya başladılar. Devlet içerisinde örgütlenerek, mafyavari işler ve uyuşturucu ticareti yaparak, çek-senet ve zorla para alarak büyük parasal kaynaklar oluşturdular. Özellikle asalak, lümpen ve serserilerle çeteler oluşturarak, devlet destekli tüm kirli işlere el atıldılar. Abdullah Çatlı bir MHP'lidir. Bu elikanlı katilin uyuşturucu ticareti dahil ne işler çevirdiği herkes tarafından biliniyor. Devlet gizli, MHP açıktan savundu Abdullah Çatlı'yı. Haluk Kırcı eskiden beri MHP'lidir. Kara para işlerinden

katliamlara kadar tüm kirli işleri yapan bu azılı faşist de, dün ne kadar MHP'li idiye bugün de o kadar MHP'lidir. Aynı biçimde mafya babası olarak bilinen katil Alaattin Çakıcı da eskiden neydiyse şimdi de odur. Bunlar bilinen birkaç örnektir.

MHP dün insan avına çıkıyordu da, bugün çıkmıyor mu? Ülkücü çeteler üniversitelerde devrimci-demokrat öğrencilere saldırmıyorlar mı? Polis desteğini '70'li yıllarda nasıl alıyorlardıysa, şimdi de alıyorlar. Satırlı, bıçaklı, silahlı saldırıyorlar. Hem de pompalı silahlarla, herkesin gözleri önünde. Kağıthane'de bir gencin öldürülmesinde, birinin de yaralanmasında kullanılan silah, MHP İlçe Teşkilat Başkanı'nın ruhsatlı silahı çıkıyor. Devlet silahı almayı gerekli görmüyor, sahibine iade ediyor. Aslında tek fark, devlet şimdi daha açıkça MHP'yi destekliyor.

Değişen ve ılımlılaştıran MHP değil, kendini kandıran kafalardır. MHP ben değiştim, kendimi yeniliyorum, bizim bundan önce yaptıklarımız bir insanlık suçudur demiyor ki. MHP her fırsatta geçmişiyile övünerek kendisini savunuyor.

Çeteleşme, mafyalaşma, uyuşturucu ticareti, çek-senet ve haraç işlerini nasıl dün MHP-devlet elele yapıyorduydu, bugün de aynı biçimde yapıyorlar. Dün nasıl grev kırıcılığı yapıp işçilerin üzerine lümpen serserilerini gönderiyorlardıysa, bugün de gönderiyorlar. Dün nasıl sokakta devrimci-demokrat öğrencilere saldırıp öldürüyorlardıysa, bugün de aynısını yapıyorlar.

Dönemi kazanmanın olanakları...

Örgütlenelim, savaşalım, kazanalım!

A. Başak

Sınıfın gündemindeki son gelişmelere, yaşanan eylemliliklere, yapılan tartışmalara bakıldığında, önümüzdeki sürecin sınıf açısından hareketli günlere gebe olduğu görülüyor. Birleşik eylemliliklerin nesnel zemin ve olanaklarının mevcut olduğu, bunun koşullarının olgunlaşmaya başladığı ve sınıfın genel eğiliminin de bu yönde seyrettiği bir gerçek. Bu gerçeği sermaye çevreleri, sendika bürokratları da anlamış ve karşı önlemler almak için girişimlere başlamış durumdadır. Son gelişmelere bu tespit ışığında bakacak olursak, süreci net görme ve sermaye cephesinin bu planını boşa çıkarma olanağını elde edebiliriz.

1 Mayıs öncesinde özellikle özelleştirmeye karşı gelişen yerel mitingler öne çıkmıştı. Bu mitinglere işletme bazında katılım göze çarpıyordu. 1 Mayıs ise, işgünü olmasına ve sendikaların iş bırakıp alanlara çıkma çağrısı yapmamasına karşın, yine de belli bir kitlelilikle kutlandı. 1 Mayıs sonrasında öne çıkan eylemlilikler ise, özellikle TİS'lerde yaşanan tikanmayla beraber gündeme geldi ve geliyor.

Lastik işçilerinin grev kararı, sermayenin istemi doğrultusunda fiilen yasaklandı. Sonrasında sözleşme imzalanarak gündemden kaldırıldı. Ardından SASA'da grev başladı ve bu da çok uzatılmadan bağlandı. MARSA zaten öncesinde sözleşmeyi imzalamıştı. En son Gaziantep belediye işçileri sözleşmeyi imzaladılar. Sırada belediye işçileri var. Belediye işçileri değişik illerde eylemlilikler gerçekleştirdiler. En belirgin biçimde öne çıkanlar ise İstanbul belediye işçileri oldu. Bu işkolunda Belediye-İş ile Genel-İş'in birlikte eylemlilik örgütlemesi, ortaklaşma çabaları bir olumluluk ve avantaj. Kuşkusuz daha ileriye götürülmesi ve sürdürülmesi gerekiyor.

Dönemin ilk grevleri, hem sermaye cephesi, hem de sınıf cephesi açısından, örnek teşkil etmesi bakımından önem taşıyor. Bu, TİS maddelerinin içeriğiyle ilgili olduğu kadar, eylemlilik, verilen tepkiler, alınan tutumlar, sınıfın diğer bölüklerini etkileme ve gösterilen kararlılıkla da ilgilidir. Lastik grevi Kocaeli gibi sanayi işçilerinin yoğun olduğu bir merkezde yaşanacaktı. Yanısıra, ne kadarının bugüne taşındığından bağımsız olarak, mücadeleci bir geleneğe sahip. Dahası İstanbul gibi bir kentin yanı başında. Burada gerçekleşecek grev bu merkezleri etkileyecekti. Bu nedenlerle bu grevin ertelenmesi tercih edildi. Erteleme kararı, hem lastik işçileri hem de onlarla dayanışmaya giren sınıfın diğer bölükleri tarafından eylemlilik protestolara konu oldu. Bu protestoların büyüme potansiyeli nedeniyle sözleşme

imzalandı ve dosya kapatıldı.

SASA grevi de benzer özelliklere sahipti. Adana gibi Çukurova'nın sınıf ve emekçi kitlelerinin merkezi olan bir ilde başladı. SASA grevinin, özelde Adana'yı, genelde Çukurova'yı etkileme gücü büyüktü. Hatta grevle dayanışma adımları güçlenmeye başlamıştı. Dolayısıyla bu grevin de uzatılması istenmedi. Sendika bürokratlarının ihanetiyle sözleşme imzalandı.

Bu yılın başında sermaye örgütleri ve hükümet sözcüleri TİS'lere nasıl yaklaşacaklarını açıklamışlardır. Bunların başında ücret artışına getirilen sınırlama ve özellikle metal sektöründe esnek çalışma gibi sosyal hak gaspları geliyordu. "Enflasyonla mücadele" programı adı altında, işçi sınıfına ve kamu emekçilerine %25 ücret artışı öngörülmüştü. Öylesine bir propaganda yürütüldü ki, hem işçi sınıfı, hem sermaye fedakarlık edecek, böylece enflasyon düşürülecekti.

Bütün bunlar üzerinden belediye işçilerine "0" zam dayatıldı. Lastik, SASA vb. yerlerde düşük ücret artışları yapıldı. Sabancı ile yapılan sözleşmelerde ücret artışı %60 civarında. Bunun üzerinden sermaye örgütleri içinde sözde bir tartışma başlamış bulunuyor. Sabancı bir taraftan kendisini; kimyada grev'e izin vermem, bu başka sektöre benzemez, grevin ardından üretime geçmek zaman alır, vb. diyerek "savunurken", diğer taraftan da üreteceği mamüllere bu farkı yansıtacağını söylüyor. Yıl sonunda enflasyon düşmediğinde, reçete şimdiden hazır: TİS'lerde %25'in üzerine çıkan ücret artışları!

Bu oyun ilk kez oynanmıyor. Daha gerçekçi kılmak için, TİS Başkanı Refik Baydur sözde Sabancı'ya tavrı alıyor. Düşmanca tavırları asıl muhataplarına, yani işçi sınıfına göstermiyor. Bir kez daha ölümü gösterip sıtmaya razı etmek için yoğun bir çaba harcıyor. Onlar da biliyorlar ki, %25 ücret artışı hiç de gerçekçi değil. Fakat bunun üzerinden gösterilecek kararlı tutumla sözleşmeler istedikleri koşullarda bağlanabilir. Sermaye hesabını bunun üzerinden yapmaktadır.

Sermaye sınıfı neyin peşinde?

TİS Başkanı Refik Baydur; TİS'lerin istikrar programını zorlayacağını, hükümetin bu konuda duyarlı davrandığını, lokomotif sektörlerde kapsamı 200 bin işçiye yaklaşan TİS'lerin gündemde olduğunu, grev ertelenmesinin çare olmadığını belirtiyor. "En isabetli çözüm yolu, işverenlerimizin

işveren sendikaları çatısı altında birleşmeleri ve makul ölçüler dışında taviz vermemeleridir" diyor.

TİSK Danışma Konseyi'ne katılan Sabancı, enflasyonun önlenmesi konusunda tüm kesimlerin aynı fedakarlığı göstermediklerini söylüyor. Rahmi Koç ise, "Hükümet, işveren ve işçi olarak hepimizin aynı şekilde hareket etmemiz lazım. Aksi taktirde bu üçlü ayağın bir tanesi zor olur" diyor.

Bu açıklamaların ardından gündeme bir uzlaşma aracı olarak ESK gelmektedir. TÜSIAD hükümetten ESK'nın kurulmasını talep ediyor. Hatta IMF'nin Türkiye sorumlusu Cottarelli de, ESK kurulsun ve sözleşmeler uzlaşmayla çözülsün diye buyuruyor. Hesap, sermayenin yine sendika bürokrasisini arkasına alarak, önden sözleşme ve diğer saldırıları "uzlaşma" adı altında çözüme bağlamak, bir süre için başağrısı olabilecek ağırlıklardan kurtulmaktır.

Sendika bürokrasisinin oyunları görülmeli ve boşa çıkarılmalıdır!

Zorunlu tasarruf uygulamasının sona ermesinin ardından, bakanın bunların ödenmesini aklınıza bile getirmeyin açıklaması, bu konuda varolan duyarlılığın artmasına ve yer yer tepkilere yolaçtı. İşçi sınıfı ve kamu çalışanlarının ortak tepkisini çektiği için, eylemliliklere neden olacağı biliniyor. Ayrıca hem TİS'ler, hem "sosyal güvenlik reformu" adı altında parça parça uygulamaya sokulacak olan hak gaspları düşünülürse, bunların sınıf ve emekçi kitlelerin mücadele isteğini artıracak bir gerçek. Böyle bir süreçte sendika bürokratları bir takım eylem kararları alabileceklerdir.

Burada hesap öncelikle tabandan gelen basıncı göğüslemek ve dostlar işbaşında görsün misali mitinglerde boy göstererek tepkiyi boşa çıkarmak olacaktır. Sonrasız ve alışılmış eylem biçimleriyle sınıfın öfkelerini boşaltarak ve sonuçsuz bırakarak, bir sonraki adımı örgütlemeyerek moral bozmaya, eylemlerin gereksizliğini hissettirmeye çalışacaklardır. Ardından ESK masasına otururken, bir takım eylemler yaptık diyerek satışın yolunu düzlemeye çalışacaklardır. Sınıfın öncüleri bu hainlerin hesaplarını önden görmelidir. Bu hesap bozulmalıdır.

Eğer bu hainlerin düzenleyecekleri eylemlilikleri kendimiz için bir imkana çevirebilirsek, kazanan biz olacağız. Mitinglere katılımı, örgütlenme araçlarımızın oluşturulması, zayıflıklarımızın tespit edilip telafi edilmesi olarak kullanabilirsek... Miting alanına kendi taleplerimizi içeren pankart, döviz vb. araçlarla, işletmedeki arkadaşlarımızla katılıp, bütün hava boşaltma çabalarına rağmen militan, tavizsiz, kararlı bir duruş sergileyebilirsek...

Bu süreçten en büyük kazanım olarak kendi örgütlerimizi yaratarak çıkarsak, oyunları bozmakla kalmaz tersine çevirebiliriz. Bu olanak fazlasıyla var. Yeter ki bunun farkında olalım ve gücümüzü kullanmayı öğrenelim.

Süreci kazanmanın yolu örgütlenmekten ve işçi inisiyatifinin karşılığını eylemlerde bulmasından geçiyor. Bu inisiyatifi en üst düzeyde açığa çıkaracak örgütlenmelerin örülmesinden ve araçlarının yaratılmasından geçiyor. Şimdi olanakları görmenin ve değerlendirmenin zamanıdır.

Örgütlenelim, savaşalım, kazanalım!..

Hücre karşı faaliyet ve devrimciler

Gergin bir bekleyiş var. Devletin Ulucanlar katliamı ardından hızlandırdığı F tipi hücre yapımı ve F tipi propagandası, cezaevlerindeki devrimci tutsaklar üzerinde Demokles'in kılıcı misali sallanıyor.

Cezaevleri, devrimci mücadelenin alanlarından biri. Bu durum devlet tarafından da biliniyor ve bir mücadele alanı olarak kabullenilmiş durumda. Bu, yaklaşık 20 yıllık bir kabul. Devlet 12 Eylül'ün hemen ertesinde tutsak ettiği devrimcileri hangi koşullarda inançlarından soyabileceğini ve dirençlerini kırabileceğini kendince sınıdı. Bu sınıma birçok cezaevinde başlangıçta büyük ölçüde başarılı oldu. Fakat bu başarı uzun ömürlü olmadı. 1984'te birlikte, başta Diyarbakır ve İstanbul olmak üzere cezaevlerindeki devrimci tutsaklar bedeller pahasına kaybettikleri kimi mevzileri yeniden kazandılar. Bu direnişlerin, toplumun 12 Eylül'le birlikte üzerine atılan ölü toprağını atmaya başladığı '84'e rastlaması kuşkusuz raslantı değildi. Hücre politikası da bu tarihten sonra şekillenmeye başladı. Eskişehir tabutluğu devletin bu politikaya keskin bir geçiş isteğini anlatıyordu. Yine bedeller pahasına püskürtüldü. Ümraniye Cezaevi ise yumuşak bir geçiş denemesi idi. Başka bir biçimde püskürtüldü, ama yine bedeller ödenerek. Diyarbakır Cezaevi'ndeki vahşet ve son olarak Ulucanlar katliamı, devletin kanlı kararlılık gösterileri olarak, hücre tipi politikası tarihinde insanlık dışı yerlerini aldılar.

Bu yılın Ocak ayında hücre tipinin yasal altyapısını tamamlayan üçlü protokol yayınlandı. Sonuç olarak devlet Ulucanlar katliamı ve üçlü protokol ile hücre tipi konusundaki kararlılığını somut olarak ilan etmiş oldu. 5 yeni hücre tipi cezaevinin Haziran'da açılacağı da Adalet Bakanı'nın ağızından dile getirildi.

Devrimci tutsaklar cephesinden de aynı kararlılık ortaya konulmuş durumda. Devletin Ulucanlar'daki kanlı gösterisi, devrimci tutsakların sarsıcı kararlılığıyla karşılaştı. Böylece devlet de karşıındaki gücün hücrelere girmemek konusundaki kararlılığını somut olarak görmüş oldu. 10 devrimci yaşamını yitirdi. Daha onlarcası da bedenlerini hücrelerin karşısına siper etmekten kaçınmayacaklarını ilan ettiler. Ulucanlar'daki ölümüne direniş bunun ifadesi oldu. Devlet, en azından '96 SAG-ÖO sürecindeki kadar kararlı bir devrimci tutsak kitlesi ile karşı karşıya olduğunu, Ulucanlar şahsında görmüş oldu.

Bunların tümü biliniyor. Kuşkusuz bugünün görevi böylesi bir döküm yapmak değil. Fakat gerek hücre tipi saldırısıyla ilgili tartışmaların derlenip toparlanmaya, gerekse de hücrelerin karşıındaki tüm güçlerin bir derlenişine gereksinim duyulduğu da ortada.

1996'dan 2000'e sermayenin değişen sınıfsal dengeleri

Önce devletin bu konudaki mevcut politikasını irdeleyelim. Bir soru ve bir karşılaştırma: '96'daki Refahyol hükümeti 2000'deki milliyetçi Anasol'dan daha az mı kararlıydı? Eğer hücreler bir devlet politikası ise, devletin bu konudaki kararlılığıyla ilgili

olarak spekülasyon tahminler yapmak yerine, avantajları ile dezavantajlarını tespit etmeye çalışalım.

Gericilikte birbiriyle yarışan bu hükümetlerin siyasal desteklerine baktığımızda, mevcut hükümetin Refahyol'a göre daha güçlü bir egemen sınıflar ittifakına dayandığını söyleyebiliriz. 28 Şubat'la bu sağlandı. Burjuvazi cephesinden kararlılığın bir yüzü bu. Diğer yüzü ise uygulanmakta olan emek karşıtı politikalar. Bu politikaların kitlelerde derin bir hoşnutsuzluk yarattığı ortada. İşçi sınıfı hareketindeki nispi yükselme henüz burjuvazinin uykularını kaçırarak ölçüde olmasa da, işlerin 19 Nisan '99 sabahındaki gibi olmadığı da açık. Fakat egemen sınıflar ittifakı 28 Şubat'tan bu yana pekişmiş durumda. Gerek sermaye partileri gerekse sermayenin ideolojik aygıtları, tam tekmil, teknelci sermayenin en büyük aygıtı arkasında sıralanmış durumdadır. Sergilenen kararlılık buna dayanıyor.

'96'da Refahyol'un arkasında böyle bir egemen sınıflar bloğu yoktu. Hatta o dönem sermayenin çeşitli fraksiyonları arasında bir çatışmadan dahi söz edilebilir. Sermaye ideologları Refahyol'un "ülkenin hayrına mı, zararına mı?" olduğu konusunda sürekli tereddüt içerisindeydiler. Yanısıra Kürt ulusal hareketinin, reformist eğilim belirginleşmiş olmakla birlikte, teslimiyeti henüz sözkonusu değildi.

'96'daki hücre saldırısı, egemen sınıflar açısından böyle bir siyasal dengeler ortamında gerçekleşti. Saldırı, 1 Mayıs '96'nın hemen ardından estirilen karşı-devrimci rüzgarı arkasına aldı. Öte yandan, bu dönemde tüm emekçileri derinden etkileyen bugünkü kapsamda bir saldırı sözkonusu değildi. Ne mezarda emeklilik, ne ücret artışlarının %25'te dondurulması, ne böylesine saldırgan bir özelleştirme programı... Tabii ki, iktidar yine sermaye iktidarı, programı da yine bir sermaye programı idi. Fakat sermaye sınıfının kendi iç siyasal dengeleri bugünkünden farklıydı ve Refahyol'un programı da bu farklılığın popülist izlerini taşıyordu. KOBİ'ler başta ilan ediliyor, ağırlıklı Anadolu'daki islami sermaye destekleniyor, işçi sınıfı ile direkt karşı karşıya gelmekten çekiniliyordu. '96 yılı kamu emekçilerinin yıllık enflasyona yakın ücret artışı sağladıkları yıllardan biriydi, uzun yıllardan sonra. Bir bakıma işçi sınıfı '94 Nisan'ında gerçekleşen kayıplarını telafi etmeye çalışıyor, siyasal iktidar, gönülsüz de olsa fazla direnmiyordu. '96 yılındaki hücre tipi saldırısı kabaca böyle bir sınıfsal dengeler ortamında ve siyasal atmosfer içinde başlatıldı. Geri püskürtüldü: 12 yiğit devrimcinin canı bedel olarak direnişler tarihimize yazılarak...

SAG başladığında, hiçbir ciddi siyasal-demokratik

Hücre saldırısı bir faşizm uygulamasıdır. Buna karşı mücadelenin içeriği siyasal demokrasi mücadelesi kapsamındadır. Bu mücadelede en geniş anlamıyla kent küçük-burjuvazisini politik olarak seferber edebilmek tayin edici önemdedir. Fakat '80'lerin, '90'ların Türkiye'si ve yine '96'daki hücre saldırısı da göstermiştir ki, merkezine işçi sınıfını oturtmadığımız bir demokrasi mücadelesinin, kısa vadede başarılar elde etse dahi, kalıcı kazanımlarla taçlanması olanağı yoktur.

İşçi sınıfının merkeze oturması demek, hücre karşıtı mücadelenin işçi sınıfının ekonomik-sosyal-sınıfsal talepleriyle bütünleşmesi demektir. Öncü-ileri işçiler bunun için gereklidir, ama bunun için tek başına yeterli değildir. Bunu sağlamak için kuşkusuz başından itibaren asgari bir sınıfsal katılım gereklidir. Fakat asıl önemli olan nokta, faaliyetin kendisinin böylesi bir bütünleşme hedefine uygun bir içerik ve tarzla doldurulmasıdır.

destek bulamadı tutsak devrimciler. Bir-iki cılız çıkışı saymazsak. Ancak Ölüm Oruçları '60'lı günlere geldikten sonra, kitlelerde bir hareketlenme başlayabildi. Ve asıl tepki ise devrimci cenazeleriyle ortaya konabildi.

Güncel saldırıya baktığımızda, tablo '96'dan farklı. Saldırganların avantajı, kendi iç birliklerini pekiştirmiş, Kürt ulusal hareketini teslimiyet çizgisine çekmiş ve tüm sınıfsal güçlerini hücre saldırısına angaje etmiş olmaları. Bu sayede sağladıkları siyasal kuvvet, işçi sınıfı ve emekçileri büyük ölçüde demoralize etmiş ve yürüttükleri yeniden yapılandırma programıyla, devrimciler üzerinde bir tasfiye dalgası estirebilmiş durumdadır.

Fakat farklılık salt avantajlardan ibaret değil. Yürütülen ekonomik-sosyal yıkım politikaları, siyasi iktidarın 28 Şubat'ta mayalanıp 18 Nisan'da doruğuna ulaşan şovenist histeri ile sağlamış olduğu toplumsal desteği büyük ölçüde dağıtmış durumda. İşçi sınıfı yürütülen programın ekonomik-sosyal içeriğini çözmüş durumda. Sendikal bürokrasinin yoğun baskısı altında gereken sınıfsal tepki gösterilememekle beraber, ciddi bir tepkinin biriktiği de görülebiliyor.

Hücrelere direnişte işçi sınıfının merkezi rolü

Bunun yanında devrimciler, demokratlar, işçiler, kamu emekçileri de bu saldırıyı '96'nın deneyimleriyle karşılamaya hazırlanıyorlar. Bu deneyim temel olarak iki öge içeriyor. Hücre saldırısı salt cezaevlerindeki devrimcilerle sınırlı olmayan ve asıl olarak tüm emekçileri hedef alan kapsamlı bir siyasal, sosyal ve moral saldırıdır. Saldırının odağında fiziken devrimciler, toplumsal olarak ise işçi sınıfı vardır. Bugün legal reformist partileri hücre saldırısı karşısında daha açıktan tavır almaya zorlayan olgu, saldırının odağında devrimcilerin olmasıdır. Kurulan

Faaliyetin durumu Devrimcilerin görevleri

yerel emek platformlarının hücre tipi karşıtı faaliyetleri temel bir çalışma alanı olarak ilan etmeleri ise, saldırının asıl hedefinin tüm emekçi kitleler olduğu bilincinin bir yansımasıdır. Ek bir olgu; '96'da siyasal çizgileri henüz teslimiyet platformuna oturmamış olmasına rağmen hücrelere direnemeyen yurtsever tutsaklar, bugün biraz da politik çaresizliğin etkisiyle "direneceğiz" diyorlar.

Buradan çıkan sonuç, hücre saldırısı karşısında nasıl bir direniş cephesi oluşturmamız gerektiğini de gösteriyor. İşçiler, kamu emekçileri ve diğer emekçiler tabanında yükselen ve tüm devrimcileri, demokratları ve yurtseverleri kapsayan hücre karşıtı demokratik bir cephe.

Emperyalizm çağının karakteristiklerinden biri, burjuvazinin her geçen gün daha da gerilemesidir. Bu çağda gerçek demokrasi her geçen gün daha fazla işçi sınıfı ve onun ideolojisiyle özdeşleşiyor. Sosyalist demokrasi sosyalizmin bir versiyonu değil, gerçek demokrasinin başka türlü olamamasıyla ilgilidir. Fakat bu olgular sosyalizm ve devrim mücadelesi ile demokrasi mücadelesinin, bunların sınıf tabanlarının aynıştığı anlamına geliyor.

Hücre saldırısı bir faşizm uygulamasıdır. Buna karşı mücadelenin içeriği siyasal demokrasi mücadelesi kapsamındadır. Bu mücadelede en geniş anlamıyla kent küçük-burjuvazisini politik olarak seferber edebilmek tayin edici önemdedir. Fakat '80'lerin, '90'ların Türkiye'si ve yine '96'daki hücre saldırısı da göstermiştir ki, merkezine işçi sınıfını oturtmadığımız bir demokrasi mücadelesinin, kısa vadede başarılar elde etse dahi, kalıcı kazanımlarla taçlanması olanağı yoktur.

İşçi sınıfının merkeze oturması demek, işçi sınıfının ana gövdesinin bir anda hücre saldırısının karşısına dikilmesi demek değildir elbette. İşçi sınıfının merkeze oturması, hücre karşıtı direnişte işçi sınıfı temsilcilerinin merkezi bir inisiyatif kullanması, yürütülen çalışmaların bunu gözetmesiyle sınırlı bir şey değildir. İşçi sınıfının merkeze oturması demek, hücre karşıtı mücadelenin işçi sınıfının ekonomik-sosyal-sınıfsal talepleriyle bütünleşmesi demektir. Öncü-ileri işçiler bunun için gereklidir, ama bunun için tek başına yeterli değildir. Bunu sağlamak için kuşkusuz başından itibaren asgari bir sınıfsal katılım gereklidir. Fakat asıl önemli olan nokta, faaliyetin kendisinin böylesi bir bütünleşme hedefine uygun bir içerik ve tarzla doldurulmasıdır.

İHD'de oluşturulan gücünün zaafiyeti

Bugün yürütmekte olduğumuz çalışmaları bu gözle değerlendirmek durumundayız. Burada sorun çalışmalara şu sendika geldi, bu sendika geldi, şuna gittik bizi iyi karşıladı, buna gittik "olur, tabii destek veririz" dedi değerlendirmesi değildir. Sorun işçi sınıfının ileri unsurlarını kapsayan kalıcı bir örgütlenmenin sağlanabilmesi, bu ileri unsurların çalışmaların merkezine yerleşmeleridir. Bugün baktığımızda, hücre karşıtı faaliyetin asıl olarak İHD, ÇHD ve tutsak yakınları örgütlenmeleri üzerinden

yürüdüğünü görüyoruz. Bunlar arasında bir eşgüdüm dahi henüz sağlanabildi. İHD'de oluşturulan platformdaki işçi-emekçi temsilcilerinin sayısı ise henüz bir elin parmaklarının sayısına ulaşmadı. Oysa biz, devrimcilerin ilk elden katılımını sağlayabilecekleri sendika şubesi ya da işyeri sayısının bunun çok üzerinde olduğunu biliyoruz. Öyleyse neden katılım sağlanmıyor?

- 1- Hücre karşıtı mücadelede işçi sınıfının merkezi rolü yeterince kavranmış değil.
- 2- Bununla bağlantılı olarak, bu alandaki mücadele İHD'ye, ÇHD'ye, hatta daha da kötüsü, salt tutsak yakınlarına havale edilmiş durumda.
- 3- Hücre saldırısıyla ilgili olarak emekçilere dolaysız olarak ulaşma-seslenme yöntemlerine inanılmıyor. Emekçilere burjuva medyada yer alan sokak eylemlerinin haber ve görüntüleri ile ulaşılabilir sanılıyor.

Bu tablonun bir an önce değiştirilmesi ve başta sınıf devrimcileri olmak üzere, tüm devrimci işçilerin ve kamu emekçilerinin bu alandaki sorumluluklarının gereğini yerine getirmeleri gerekiyor. İEP'in gösterdiği sorumluluğun tüm konfederasyonlardaki ayaklarının bir an önce örülmesi gerekiyor. "Başkaları ne yapıyor"u kullanmanın zamanı değil.

Örneğin kamu emekçileri ne yapıyorlar? KESK'in en diri sendikası ve konuyla doğrudan ilgili SES ne yapıyor? Eğitim-Sen'de tek başına mücadele geleneği yaratan eğitimciler ne yapıyorlar? Yoksa devrimci kamu emekçileri kongrelere mi hazırlanıyorlar? DİSK Genel Kurullarında devrimci-demokrat listeleri yapan işçiler hücre karşıtı faaliyetin neresindedir? Türk-İş'in ileri sendikaları ne yapıyor? İİSSP Şubat ayında yayınladığı bildirisinde hücre saldırısına özel bir bölüm ayırmıştı, aradan geçen dört ayda sonuç ne?

Öyleyse tüm bu birikimin derlenip toparlanması gerekiyor. Kim toparlayacak? İşte sınıf devrimciliği bunun için gerekiyor. Salt kendi kendine toparlanan üstüne politika yaparak sınıf devrimcisi olma misyonunun yerine getirilemeyeceği yeterince açıktır.

Bugün İHD'de oluşturulan gücüne baktığımızda, asgari bir eşgüdüm sağlanmakla beraber, "nelerin merkezi, nelerin ayrı ayrı yapılması gerektiği" konusunda kafaların yeterince açık olmadığı görülüyor. Durumun özgüllüklerini biliyoruz. Fakat buradaki kafa karışıklığının temel nedeni, bileşenlerin kendi başarılarına yapmaları gerekenleri bilememeleridir. Görünen o ki; ÇHD, İHD ve tutsak yakınlarının zaten yapacakları temsili düzeyde destek olmanın ötesine geçemez.

Güçbirliği, her bileşenin bağımsız çalışmasının olabildiği yerde gerçek anlamını bulacaktır. Bileşenler, her birinin bağımsız çalışma yapmalarını özendirilmeli, bu konuda diğerini teşvik etmelidir. Zaten ilkesel bir ortaklık zemini vardır. "Hücrelere girmeyecek, direneceğiz!" ve "bu konuda pazarlık yapmayacağız". Sokak öncelikle tek tek bileşenler tarafından zorlanmalı, fiili-meşru bir mücadele hattında temel alanın sokak olduğu unutulmamalıdır. Fakat ön çalışması yapılmamış ve mümkün destekleri sağlanmamış sokak eylemlerinin bazen moral bozucu

olabileceği de unutulmamalıdır. Kimsenin "tamam işte sokağa çıktık, polis saldırdı, direndik, başka ne yapalım" rehavetine izin verilmemelidir. Sokak, başı sonu olan bir sürecin, bu önplanın temelidir. Her yeri değildir. Sendikalar özellikle sokağı zorlamalı, fakat bunu sürekliliği olan bir işyeri çalışmasının üzerine inşa etmelidir. Faaliyetin her adımı işyerleriyle birlikte ele alınmalı, işyerlerinin sürece katılımı sonuna kadar zorlanmalıdır. Öncülerin görevi salt kameralar için yapılan sokak eylemlerinde boy göstermek değil, sokağı işyerine, işyerini sokağa taşımaktır. '96'da işbirakan Tuzla Deri-İş çok anlamlı bir örnektir. Sorumluluğumuz bu örnekleri çoğaltmaktır.

Güçbirliğindeki reformist partilere yaklaşım

İHD'deki güçbirliğinde yer alan reformist partilerle ilişkiler de sınır yukarıda ifade edilen ilkelerce belirlenir. "Hücrelere girmeyeceğiz, direneceğiz, bu konuda pazarlık yapmayacağız!" Bu ilkelere uyulduğu ölçüde, güçbirliğinde farklılıkları değil, ortaklıkları öne çıkaran bir hat izlenmelidir.

Devrimcilerin "bunlar acaba buradan rant mı toplayacaklar" kuşkusuna kapılmalarına hiç gerek yoktur. Saldırının muhatabının kim olduğu konusunda da, saldırı karşısındaki temel gücün kim olduğu konusunda da, toplumsal bilinç gayet berraktır. Devrimcilerin özel olarak öne çıkmaya gayret etmelerine hiç gerek yoktur. Zaten sınıflar mücadelesinin yasaları gereği devrimciler önderdirler. Bu önde olma, "hangi basın açıklamasını kimin okuyacağı" ile ilgili değil, devrimcilerin sınıflar mücadelesinde işçi sınıfının ve tüm emekçilerin öncüsü olmaları ile ilgilidir. Devlet hücre politikası mızrağının ucuyla zeten buna işaret etmekte ve başta işçi sınıfı ve emekçiler olmak üzere bu gerçeği bütün toplumun gözüne sokmaktadır.

Reformist partilerin hücre karşıtı platformda yer almaları, bu ülkede hücrelere karşı olmadan asgari bir solculuk iddiasının olanaksız olması ile ilgilidir. Bu da hücrelerin fiziki yapısıyla değil, devrimcilerin bu alanda yarattığı mücadele birikimi ile ilgili bir husustur. Bu birikim reformist partileri, tabanlarından yukarıya doğru zorlamaktadır. Bu arada ilkesel sınırın ihlal edilmesi girişimlerine karşı ise ödünsüz olunmalıdır: "Pazarlık yok!" F tipleri şöyle olsa, kapılar böyle açılrsa, ama okuma salonlarıdır, ama spor alanlarıdır vb. lafları kim ederse etsin, tereddütsüz bir biçimde kapı gösterilmelidir.

Bugün acil görev, özellikle öncü niteliği olan emekçilerin, hücre karşıtı faaliyeti tali değil temel bir faaliyet alanı olarak ve yukarıdaki perspektifle kavramaları, işçi sınıfının merkezi rolünün hakkını verecek bir pratik içine girmeleridir. Yaşanan kimi özgüven sorunlarını çözecek olan kritik ilk adım budur. Bu adımın bugüne değin atılmadığı yerlerdeki devrimciler dönüp kendilerine bakmak zorundadırlar. Çünkü bu adım kitlelerin durumuyla, bilimsizliğiyle ya da ilgisizliğiyle değil, bizzat devrimcilik iddiasında olanların durumuyla bağlantılıdır.

İzolasyon politikası hücre tipi cezaevleri ile sınırlı değil

Sermaye, sınıflar savaşımının yükselmesine yanıt verebilmek için yeni yasalar çıkarma hazırlığı yapıyor. Bugünlerde gündeminde 5 yasa var: İdam cezasının kaldırılmasına ilişkin yasa hazırlığı; F (hücre) tipi saldırısının bir parçası olarak "genel af" yasası; yine F (hücre) tipi cezaevi saldırısında önemli bir bileşen olarak gördüğü infaz koruma memurları için "Ceza İnfaz Kurumları ve Tutukevleri Personeli Eğitim Merkezi Kanun Tasarısı"; İKM'ların siyasi cezaevlerindeki çalışanlarını maaş-emeklilik yaşı ayırımıyla desteklemek için yasa hazırlığı ve son olarak, TBMM Adalet Komisyonu'nun "Anayasa'ya aykırı" bularak Anayasa Komisyonu'na geri gönderdiği "Terörle Mücadele Kanunu'nda Değişiklik Yapılmasına İlişkin Kanun Tasarısı".

Konu başlıkları dahi, sermayenin üçlü protokolle simgeleştirdiği hücre tipi politikası doğrultusunda yasal bir altyapı hazırlığı (paket proje) içerisinde olduğunu, dahası bunun devrimci tutsaklarla sınırlı olmadığını, tüm muhalifleri hedef aldığını göstermektedir.

Örneğin, "zorunlu ihbarcılık yasası" olarak nitelenen son tasarı ("Terörle Mücadele Kanunu'nda Değişiklik Yapılmasına İlişkin Kanun Tasarısı") Fazilet Partililerin takiyeci/ikiyüzlü tutumuyla Anayasa Komisyonu'na geri gönderilmiştir. Fakat bu tasarının anayasaya aykırı olup olmadığı son derece cılız bir itirazdır ve bir geçerliliği yoktur. '82 Anayasası gibi faşist bir anayasa bile aşılarak, bu ülke yıllardır kararnamelerle yönetilmiştir. Halihazırda sermaye iktidarının gece operasyonlarıyla geçirdiği kıyak emeklilik, sosyal güvenliğin gaspı, uluslararası tahkim vb. yasaların hangisi toplum sözleşmesine uygundur ki! Tam bir domuzlar ahırını andıran burjuva meclisten işçi-emekçi kitleler yararına ne zaman bir yasa çıkmıştır ki!

Faşist yasalara karşı mücadele iktidar mücadelesinden kopartılamaz!

"Zorunlu ihbarcılık yasası"yla da görüleceği gibi, hedef, işçi-emekçi kitlelerin mesleki-politik tüm örgütlenmelerinin ve iktisadi-demokratik mücadelesinin bastırılmasıdır. Bu tasarı kanunlaşır (bu tasarı yeni ceza yasası hazırlığının sadece bir parçasıdır), kitlelerin karşı karşıya kalacağı durum şöyledir. Örneğin, bir devrimci fabrikadaki işçilere bidiri dağıtımından önce bir sendikacı tarafından görülmüş, ama şüphelendiğine ilişkin bir ihbarda bulunmamış olsun! O sendikacıya; 1 ile 5 yıl arasında hapis cezası, artı

para cezası verilecek, artı tüm malına mülküne el konulacaktır. Tasarı bu kadarla da yetinmiyor. Böyle bir durumda, sözkonusu sendika, dernek ya da kuruluş, bir seneden az olmamak şartıyla kapatılacaktır. Yani zorunlu ihbarcılık yasası, devrimcileri izole etmeye çalışma, selam vermeyi bile engellemeye dönüktür. Bildiriyi alıp-okuyan işçiler de, ihbarcılık yapmadıkları durumda cezalandırılacaklardır.

İzolasyonun hücre tipi cezaevleri ile sınırlı olmadığı böylece görülmektedir. Saldırı aynı zamanda işçi-emekçi kitlelerin kendisindedir. Saldırını püskürtmek ise birleşik-militan bir siyasal duruşla olanaklıdır.

Bu tür faşist kanunlara karşı mücadeleyi küçümsemeye ya da abartarak parlamenter mücadele sınırlarına hapsolme tuzağına düşmemeliyiz.

Bu mücadele rehberimiz, programımızın "Acil Demokratik ve Sosyal İstемler" kısmının A bendinde ifadesini bulan taleplerdir:

- Sınırsız söz, basın, örgütlenme, gösteri ve toplanma özgürlüğü.
- Sıkıyönetim, Olağanüstü Hal, Anti-terör, İller İdaresi vb. tüm faşist yasaların iptali.
- Açık-gizli tüm faşist-militarist örgütlenmelerin dağıtılması. (Kontr-gerilla, Özel Kuvvetler, MİT, JİTEM, Siyasi polis, Jandarma, Köy koruculuğu vb.)
- MGK, Kriz Yönetim Merkezi, DGM'ler ve askeri yargının feshi.
- İşkenceye son, tüm siyasal tutuklulara özgürlük.
- Tüm çalışanlar için grevli ve toplu sözleşmeli sendika hakkı. Sınırsız grev ve genel grev hakkı. Lokavtın yasaklanması.

Faşist yasalara karşı mücadele proletaryanın iktidar mücadelesine bağlanmadığı sürece, ne sonuç alıcı olabilir, ne de görel bir başarı güvencede sayılabilir. Kapitalizmin krizini yönetmek için boyutlandırıldığı faşist terörüne karşı tek alternatif sosyalizm mücadelesidir!

İzmir İHD-Cezaevi

Komisyonu'nun açıklaması:

Cezaevleri: Kanayan yara!

Ülkemizde toplam 605 cezaevi bulunmaktadır ve 70 bin insan cezaevlerinde tutuklu ya da hükümlü olarak yatmaktadır. Bunun 12.800'ü siyasi hükümlüdür. Kaba bir hesap yaptığımızda, il başına 8 cezaevi olduğu ortaya çıkmaktadır. Hapishanelerin sayısında artış olmuş, ama suçun sayısında bir azalma olmamıştır. Öyleyse sorunların çözümü cezaevi inşa etmek değildir.

Cezaevi gerçeğine bakıldığında, adli tutuklular açısından cezalandırma yönteminin suçu ortadan kaldırmaya değil, yeni suçları üretici tarzda olduğu görülür. Geçerli insani yaşam koşullarının hiçbir zaman sağlanmadığı, insanların işkence ile öldürüldüğü, dışkı yedirildiği, psikolojik ve fiziksel baskı ile kimlik ve kişiliklerin ezildiği-yokedildiği mekanlar olarak bilinen cezaevleri, ülkemizin temel bir insan hakları sorunudur.

605 cezaevinden 151'inde doktor, 52'sinde diş hekimi, 33'ünde psikolog vardır. 1995'te jandarma-polis saldırısı sonucu 11 kişi, 1996 yılının ilk üç ayında 4 hükümlü cezaevinde yaşamını yitirmiştir. 24 Eylül '96'da Diyarbakır Cezaevi'nde 10 hükümlü kafa bölgesine aldığı darp sonucu hayatını kaybetmiştir. Son olarak 26 Eylül 1999'da Ulucanlar Cezaevi'nde 10 hükümlü ateşli silah ve işkence ile öldürülmüştür. Tüm ölümlerde sert cisimle başa vurulması nedeni ile beyin kanaması ve iç kanama, kafatası kemiklerinin kırılıp çökmesi gibi tespitler mevcuttur.

1988-96'da sadece 27 kişi açlık grevlerinde yaşamını yitirmiştir. Tedavileri yapılmadığı için 48 kişi ölmüştür. Hastalık, açlık grevi, ölüm orucu gibi nedenlerle 1981-95'te 128 kişi, 1996'da 44 kişi cezaevlerinde yaşamını yitirmiştir.

Hastane gidiş-gelişlerinde, mahkeme gidiş-gelişlerinde, aramalarda yaşanan saldırılar ve yukarıda aktarmaya çalıştığımız ölümler dikkate alındığında, yaşanan yaşam hakkı ihlalleri dikkate alınır; güvenliği tehlikede olanların "devletin güvencesi" altında olması gereken tutuklu ve hükümlüler olduğu görülür. Temel hak ve özgürlüklerin gaspedildiği, işsizliğin yoksulluğun, pahalılığın, enflasyonun, köy boşaltma ve köyden kente zorunlu göçün yaşandığı, özelleştirme adı altında çalışan yığınların işsizleştirildiği, örgütsüzleştirilmenin, sosyal-toplumsal-kültürel ve ahlaki çöküntünün yaşandığı ülkemizde, siyasi iktidarın temel hak ve özgürlükleri sınırlayan ve başta Terörle Mücadele Yasası, 12 Eylül Anayasası, DGM'lerle toplumsal muhalefeti sindirmeye yönelmesi, sorunların ağırlaşmasında temel etmendir.

Aynı zihniyetle cezaevleri sorunlarına da yaklaşan siyasi iktidar "F Tipi" adı altında HÜCRE sistemine geçmeyi planlamaktadır. Bir hükümlünün tüm günlük ihtiyaçlarının 700.000 TL ile sınırlandırıldığı, "ödenek eksikliği" gerekçeleri ile tedavilerin yapılmadığı cezaevlerinde hücre sistemine geçiş için 42,5 trilyon ilk elden ödenek ayrılmıştır. Hükümlü ve tutukluları tek kişilik hücrelere koymayı hedefleyen yönetimin gerekçesi; "Güvenlik"tir.

Peki ya tutuklu ve hükümlülerin güvenliği ne olacaktır? En demokratik tepkide-hak arayışında hapsi boylayan, haksızlığa uğrayan, işkenceye uğrayanların insanca yaşama hakkı, temel insani ihtiyaçları, sosyal ihtiyaçları ne olacaktır? Toplumdan, arkadaşlarından tecrit edilen, yalnızlığa-hiçliğe terk edilenlerin gelecekleri ne olacaktır?

Tüm insanları bu soruya insanca yanıt vermeye ve zindanlarda çürümeye terk edilecek insanların geleceğine sahip çıkmaya çağırıyoruz.

Çünkü; sözkonusu gelecek hepimizindir!

İHD-Cezaevi Komisyonu/İZMİR

Onların hakim olamıyoruz, dedikleri yer hapisaneler değil, inançlar ve iradelerdir:

Katıl karşı duralım! Sensiz bir eksiğiz!..

ANALAR!.. BABALAR!..

Çocuklarımızı (senin ya da benim farketmez) HÜCREYE tıkaçacaklar...

Tehlike uzakta değil. Gün geldi. Zulüm kapıya dayandı. Çocuklarımızın hücrelere tıklılmasına karşı duralım. Hücreye izin vermeyelim. Hücre ölümdür. Hücreye bir kez girilir. Hücreden çıkılmaz, bunu unutma! Bunu unutursan evladını da unut. Onu sana bir daha geri vermezler. Onu hücrelerde yokedecekler...

ÇOCUKLARIMIZI HÜCRELERDE TEK TEK YOK EDECEKLER!

BUNA İZİN VERMEYELİM!..

KOMŞULAR!.. ARKADAŞLAR!..

Başkalarının sorunundan bana ne deme. Onların istediği de zaten bu... Onlar kim mi? Onlar bizi bu hale getirenlerdir. Onları sen de tanıyorsun. Bizleri ayırarak tek tek avlayan onlardır. Onlara izin verme! Geçmişte ve bugün gençlerimizi tek tek avlayıp yokedenler şimdi gene karşımdalar, onları iyi tanı! Tehlike büyük, farkına var artık!..

Zam, zulüm, işkence ovayı, dağı, bayırı aştı, evlerimizin içinde... Bu zulmün son halkası HÜCRE... Bu eziyet zincirinin son halkası olan hücreyi başımızdan defedemezsek, bir daha asla geri dönemeyiz!..

Çocuklarımızı, gençlerimizi bu sömürü düzenine karşı oldukları için acımasızca yoketmeye çalışıyorlar. Buna izin vermeyelim!.. Dün yargısız infazdı!.. Yakın zamanlarda açık infazlara geçtiler. Buca, Ümraniye, Diyarbakır, Ulucanlar hapisanelerinde yapılanlar yargısız açık infazdan başka bir şey değildir. Şimdi ise uzun zamana yayarak HÜCRELERDE İNFAZ sistemini getirmek istiyorlar. Buna izin verme!

KENDİNİ DUYARLI VE SORUMLU

HİSSEDENLER!.. Elinden geleni yap!.. Hücre tipi hapisanelere karşı dur!.. Elini çabuk tut!.. Zaman su

gibi akıyor. Bu da gençlerimizin hücre kapısına her gün bir adım daha yaklaştığı anlamına gelir. Elele verelim, zindan kapılarını kilitli tutalım!..

Hücreye hayır kampanyalarına aktif olarak katıl.

Karşı dur! Birlikte davranınca çok güçlüyüz. Hücre kapılarını kapalı tutalım. Bunu başaralım. Başarmak zorundayız. Yarın sen de, ben de, çocuklarımız da aynı yere tıklılabiliriz. Bugün hücreye atılmalarına izin verdiklerimiz yarınlar da bize sorarlar. Dün neredeydiniz!..

NE YAPABİLİRİM Mİ DİYORSUN? Yetkililere mektup yaz!.. Faks çek!.. Açık oturumlara, panellere katıl!.. (Hücre Tipi Hapisanelere karşıyım de...) Oralar yetkililerin anlattığı gibi üç-beş yıldızlı otel değil, ölüm evleridir. Eğer dedikleri gibi olsaydı, oraları zaten bize bırakmazlardı!.. Bu sisteme karşı duranların yanında ol!..

Mahallende, sokağında kahvehanende, sürekli gittiğin her yerde hücre sistemine neden karşı olduğunu anlat. Hücre sisteminin yavaş yavaş öldürme sistemi olduğunu anlat!..

Hücre sistemini savunanların düşüncelerinin ne kadar temelsiz, menfaatçi ve sömürgeci olduğunu açıkça çıkart!.. Bu yaz hücrelere karşı mücadele çok sıcak geçecek. Yarın hapisanelerde hücreye girmem diye ölenlerin cenazesine gitmek istemiyorsan, bugünden hücre sistemine karşı tavır al!..

EY İNSANLAR!.. Başkalarına yapılanlardan bana ne deme!.. Başkalarına yapılanları görmezden gelme!.. Bana dokunmayan yılan bin yaşasın deme!.. Yılan yarın sana da dokunur, sen derdini anlatacak insan bulamazsın!.. Kendini sakın güvencede görme!.. Yılanın kime ne zaman dokunacağı bilinmez. Aniden ve hiç kimsenin haberi olmadan senin de başına gelebilir. O zaman senin feryadını duyacak insanlar zaten bırakılmayacaktır.

Gençlerimiz suçlu olduğu için hapisanede değil. Onlar suçlu aramıyorlar. Onlar suçlu suçsuz ayrımı yapmadan sistemlerine muhalif olanları hapisanelere tıkıyorlar. Yani muhalif olman, suçlu olmana yeterlidir!..

Yarınlar da sen ya da çocuğun veya yakınların, tanıdıkların, dostların, sadece muhalif oldukları için oralara tıklılacaktır. Başkalarına yapılanlardan rahatsız olup sesini bugün çıkarmazsan, yarın zaten konuşuramazlar!..

Susma, sustukça sıra sana da gelecek!

Susma haykır! Ölüm odalarına, hücreye hayır!

Unutma! Güç birlikte ve inançtır!

Onların hakim olamıyoruz dedikleri yer hapisaneler değil, inançlar ve iradelerdir. Katıl, karşı duralım! Sensiz bir eksiğiz!..

Hatice Sirkeci/İzmir

Murat Dil ölüm sınırında nihayet tahliye edildi

Murat Dil, cezaevlerinde sağlık problemleri olan ve tedavisi engelenen yüzlerce hastadan biri. Diğer devrimci tutsaklardan farkı, ömrünün birkaç günle sınırlı olması. Bu satırların okunduğu anda bile Murat artık yaşamıyor olabilir.

Ölümcül sağlık koşullarına rağmen devlet Murat Dil'in tahliyesini ancak kamuoyunun baskıncı sonucunda gerçekleştirmiştir. Cezaevinden ise son günlerini yaşayan bir "cenaze" çıkarmıştır.

Murat'ın yaşama şansı kalmadı. Ya diğerleri?... Sevgi İnce, Filiz Güllökuer, Cemal Çakmak, Birsan Dermanlı, Aydın Balkır, Serfinez Salatan, Pervin Kurtuluş ve daha yüzlercesi.....

Devrimci tutsakları yoketme politikasının bir parçası olan sessiz imha her geçen gün daha da hayata geçen bir yöntem oluyor. Hücre sistemine geçişle birlikte, devrimci tutsakların birlikteliklerinden gelen gücünün ellerinden alınması durumunda, bu tür ölümlerin çok daha sıklıkla gerçekleşmesi kaçınılmaz olacaktır. Bu nedenle de, bugün devrimci tutsaklara sahip çıkmak, F Tipine karşı mücadeleyi yükseltmekten geçmektedir.

Devrimci tutsaklar onurumuzdur!

Onurumuzu çiğnetmeyeceğiz!

“Ölüme terketme” politikasına son! Hücreler yıkılsın! Genel af; şimdi!

Son günlerde, cezaevlerinde uygulanan insanlık dışı baskıların utanç verici sonuçlarından biri daha gün ışığına çıktı. Tedavi edilmeyerek ölüme terkedilen onlarca siyasi tutuklu ve hükümlü dışarıda ölmek üzere “serbest” bırakılmaya başlandı.

Ortada insanlık adına son derece çirkin bir tablo bulunmaktadır. Mevcut cezaevi rejiminin, özellikle siyasi tutuklu ve hükümlüleri ağır sağlık sorunlarıyla başbaşa bırakarak ortadan kaldırmayı hedeflediği görülmektedir.

Bizler İstanbul Emek Platformu'nu oluşturan emekçi örgütleri olarak, cezaevlerinin, uygulanmakta olan rejimin aynası olduğu düşüncesindeyiz. IMF ve Dünya Bankası'nın talimatıyla kendi emekçi halkını açlığa mahkum etmekten kaçınmayan, aksine bunu övünç vesilesi haline getiren bir yönetim anlayışının, cezaevlerinde, tutuklu ve hükümlüleri en iğrenç yöntemlerle yoketmeyi bir politika haline getirmesinde şaşılacak bir yön bulunmamaktadır.

Yıllardır izlenen imha siyasetinin çirkin sonuçları hergün yeni bir kurbanla kendini gösterirken, siyasi iktidar “hücre tipi cezaevleri” ile tüm tutuklu ve hükümlüleri yalıtarak ve çürüterek ölüme göndermekten vazgeçmemektedir. Öte yandan bu toplumsal yarının acısını az da olsa hafifletebilecek olan “genel af”, işkencecileri ve çetecileri serbest bırakacak, emekten, eşitlikten ve özgürlükten yana olduğu için hapsedilen insanları cezaevinde tutacak bir biçimde iğdiş edilecektir.

Hayır, Türkiye halkı, bu insanlık dışı zihniyetin esiri olmayı hak etmemektedir. Türkiye halkının, tüm insanların layık olduğu eşitlik, özgürlük, hak ve adaletten payını alması için bu çağ dışı, insanlık düşmanı zihniyetin ortadan kaldırılması zorunludur.

Biz, İstanbul Emek Platformu olarak diyoruz ki:

Siyasi tutuklu ve hükümlüleri kitlesel olarak ölüme sürükleyen baskı politikasından vazgeçilmeli; tüm siyasi tutuklu ve hükümlüler serbest bırakılmalı; hücre tipi cezaevleri planından vazgeçilmelidir.

Yeni cinayetler istemiyoruz, imha politikasına son

Hücreler yıkılsın

Genel af; şimdi!

İstanbul Emek Platformu

Siz hiç hücrede yattınız mı?

Oktay Akbal

"Bugün yine bir hücre tipi saldırıyla karşı karşıyayız. Bugün yine, devlet bizleri kişisizleştirmek, teslim almak, boyun eğdirmek istiyor. Bunu yapamadığında katletmek, hapishanelerde yaralı, sakat bırakmak, böylece bizi sindirmek istiyor."

Mektuplar... Mektuplar... Son günlerde cezaevlerinden mektuplar yağıyor... Bakıyorum gazetelerin köşelerinde hep aynı sesleniş var: "Ölüm hücrelerine izin vermeyelim."

Hücre nedir?

"Yaşadığımız Vatan" dergisi şöyle tanıtıyor:

"Dört duvar. Kalın duvarlarla çevrili, eni ve boyu en fazla 3-4 metreden ibaret bir mekân. İçindeyse bir ranza, bir masa, bir sandalye ve tuvalet. Pencere de unutulmamış bu yerleşmede. Yerden oldukça yüksek tavana yakın bir yerde açılmış, küçük demir parmaklıklı bir pencere. Havalandırma mı, o da hücreye ait bir bölme gibi. Sadece hücrede kalacak olana ait. Ve beyaz. Başınızı nereye çevirirseniz çevirin gözün ulaşabildiği her yer beyazdır hücrede. Beyaz, psikolojik bir işkencedir. Beş duyu organını köreltmeye yarar."

Yıllardır hapishanelerimizde mahkûmlar hücrelere karşı direniyorlar... Koşullarda, arkadaşlarla birlikte olmak, onlarla konuşmak, dertleşmek, bir insan sıcaklığı, bir dost yakınlığı duymak yoktur tek tek kapatılan hücrelerde...

Yöneticilerin kolayına gelir insanları tecrit etmek, birbirlerinden uzaklaştırmak... Tek kişi, artık elinizdedir, ona istediğinizi yapabilirsiniz, ağlasa da bağırmasa da boştur. Beyaz duvarlar, yalnızlıklar, sürekli kendi içine gömülme, toplumdaki koparılmış kişilikleri kısa sürede ezer, yok eder...

Hücrede kalmak!.. Bunun nasıl bir şey olduğunu orda yatanlara sormalı! Ben de bir süre kalmıştım öyle bir hücrede. Tek başıma!.. Ama ben memnundum yalnızlıktan, okumak, düşler kurmak, komşu hücredekilerle konuşmak... Ama, kısa bir süreydi, benim için ilginç bir yaşamdı... Ama ya aylar, yıllar tek başına o küçük darlıkta yaşamak zorunda kalanlar...

Şöyle tanımlamışım "Ey Gece Kapını Üstüme Kapat" adlı kitabımda:

"Tavan öyle yüksek ki! Ranzaları üst üste koydukları için... İki kişi, üç kişi kalıyor bu daracık yerde. Kalkıp ölçtüm, eni beş ayak, boyu sekiz buçuk. Bir hela bölümü var. Kişinin zor sığacağı. Neyse ki üstünü bir teneke kutuyla kapatmışlar. Koku gelmesin, fare çıkmasını diye. Açarsın, işini görürsün, suyu dökersin, kapatırsın. Su... Muslukları var ama su yok. Bir de teneke..."

Cumhuriyet/11 Haziran 2000

Öldürtme, sahip çık!

Faşist devlet, işçi ve emekçilerin, halkın öncüleri olan devrimcileri süreklileşmiş saldırılarıyla politik kimliklerinden soyundurmak, yapımına milyarlar harcadığı hücreler (F tipi cezaevlerine) koymak ve sokakta, evde, dağda öldüremediği devrimciyi cezaevlerinde tedavisini engelleyerek katletmek istiyor. (...)

Tutsakların tedavisine engel olarak katletme politikası, devletin sistematik işkence politikalarındandır. Bulduğumuz Burdur Cezaevi'nde de amaçlı tutum ve davranışlarla revire dahi çıkışımız engellenmekte, hatta arkadaşlarımızın tedavi olma hakkı 1. Müdür Katip Özen başta olmak üzere cezaevi idaresinin katliam ve saldırı tehditleriyle yanıtlanarak gaspedilmek istenmektedir. Hastaneye gidebilen arkadaşlarımızın tedavisine ise, 17 Ocak tarihli üçlü protokol gerekçe gösterilerek bu kez jandarma

tarafından engellenmekte, sorunu çözmeye dönük girişimlerimiz cezaevi savcısı ve idaresi tarafından "biz karışmayız" denilerek boşa çıkarılmaktadır. Bu yüzden Burdur Cezaevi'nde hasta arkadaşlarımızdan Cemal Çakmak, Birsen Dermanlı, Ayten Yıldırım, Naci Çonak ve Cem Şahin'in kronik rahatsızlıklarının tedavisi aylardır engellenmektedir.

Biz devrimci tutsaklar, varoluş nedenimizi oluşturan devrimci siyasal kimlik ve değerlerimize olduğu kadar, insani kişilik ve onurumuzu kırmaya dönük saldırılara karşı, geçmişte şehitler pahasına direnmeyi bildik. Bugünkü sessiz imha politikaları ve hücre tipi saldırısını da ne pahasına olursa olsun püskürteceğimiz bilinmelidir.

Kamuoyunu bu konuda duyarlı olmaya çağırıyoruz.

Burdur Cezaevi'nden

TIKB, MLKP, TKP(ML), DHKP-C dava tutsakları

Adana'da F Tipi'ne karşı etkinlik

6 Haziran'da, İHD Cezaevleri İzleme Komisyonu ve İHD Kültür-Sanat Komisyonu'nca, hücre tipi cezaevine ve hücre tipi yaşama karşı duran sanatçıların katkılarıyla, İHD'de '96 SAG ve ÖO etkinlikleri çerçevesinde bir karikatür sergisi açıldı. Açılışta bir basın açıklaması okundu. Okunan metinde; hücre tipinin yeni ölümler yeni katliamlar demek olduğuna, tutsakların bunu kabul etmeyip canları pahasına da olsa hücrelere girmemekte kararlı olmalarına, cezaevinde çok sayıda tutsağın tedavileri engellenerek birçok tutsağın ölüme terk edilmesine, hücre tipi yaşama ve hücre tipi cezaevine karşı güçlerin birleştirilmesinin gerekliliğine değinildi.

Ayrıca Grup Yarın küçük bir dinleti verdi.

11 Haziran günü ise, 5 gün süreyle sergilenen karikatür sergisi, düzenlenen tiyatro ve müzik dinletisi etkinlikleriyle sona erdi. Tiyatro cezaevi izleme komisyonu bileşenlerinden ÇÜ Devrimci Tutsaklarla Dayanışma Komitesi ve tutsak yakını olan bir dersane öğrencisi tarafından hazırlanmıştı. İzleyenler tarafından büyük beğeni kazandı ve coşkuyla alkışlandı. Ardından devletin hücre tipi uygulamalarını hayata geçirmek için giriştiği katliamlardan bahseden kısa bir metin okundu.

Son olarak Grup Çıg ve Grup Yarın müzik dinletisi verdiler.

Etkinlikte okunan metin:

"İnsan olma iddiasındaki herkesi devrimci tutsaklarla dayanışmaya, F tipine karşı çıkmaya çağırıyoruz"

1995 Buca 3 ölü, 1996 Ümraniye 4 ölü, 1996 Diyarbakır 10 ölü, 1996 SAG ve ÖO 12 ölü, 1999 Ulucanlar 10 ölü ve F TİPİ...

Onlar; konuldukları hücreden dışarı çıktıkları için, sınıfsız-sömürsüz bir dünya özlemiyle mücadele ettikleri için zindanlara atıldılar. Çünkü bu düzen için tehlikelidiler. Yetmedi, onları hücrelere atmak istediler. Yalnızlaştırmak, kişisizleştirmek, yoketmek için. Ve her girişimlerinde "Teslimiyet asla!" cevabını aldılar. Gelinek noktada devlet F tipini hayata geçirmekte kararlı, devrimciler de tabutluklara girmemekte, direnmekte.

Düşünün bir, yalnız devrimciler için mi bu hücreler? Elbette hayır. Bugün ÖSS sınavının kaldırılmasını isteyen liseli gençlere; haraçlara, YÖK'e, eğitimin paralı hale getirilmesine hayır diyen üniversite öğrencilerine; özelleştirmelere, sefalet ücretlerine, sosyal yıkım paketlerine dur diyen işçi-emekçilere; grevlerde, direnişlerde üretimden gelen güçlerini kullanan işçilere, yani herkese, her kesime. Yani en tabii hakları için mücadele veren herkese potansiyel terörist gözüyle bakılmakta. Yani F tipi hayata geçerse, kendi yaşamlarındaki hücreleri parçalayan herkes hücrelere konulacak. Bizler insan olma iddiasındaki herkesi devrimci tutsaklarla dayanışmaya, F tipine karşı çıkmaya çağırıyoruz.

İzmir'de dayanışma gecesi

8 Haziran tarihinde İHD İzmir Şubesi Fuar Açık Hava Tiyatrosu'nda bir dayanışma gecesi düzenledi. Dia, şiir, müzik ve konuşmaların yapıldığı geceye yaklaşık 4 bin kişi katıldı.

Saygı durusuyla başlayan gecede ilk sözü İHD İzmir Şube Başkanı Ercan Demir aldı. Konuşmada İHD'nin kuruluşundan günümüze geçen süreci özetleyen Demir, hücre tipi saldırısına özel vurgu yaptı. Demir'in konuşmasından sonra İHD Genel Başkanı Hüsnü Öndül kısa bir konuşma yaptı. Daha sonra sahneye sırasıyla Nurettin Rençber, şair ve fotoğraf sanatçısı Mehmet Özer, Efkan Şeşen ve grubu, Metin Kemal Kahraman, ve son olarak Koma Amed çıktı.

Etkinliğin yapıldığı Açık Hava Tiyatrosu'nun duvarlarına insan hakları ihlalleri ve hücre saldırısıyla ilgili birçok pankart asılmıştı. Müzik dinletileri aralarında iki ana, iki farklı konuşma yaptı. İlkinde İHD Cezaevi Komisyonu üyesi Zeliha ana hücre saldırısının yakıcılığını ses tonuna ekleyerek, herkesi bu insanlık dışı uygulamalara karşı çıkmaya çağırdı. İkincisinde; sahneye çağırılan barış analarından bir ana, kendi girdikleri sürecin olumluluklarından bahsederek umutlarını aktardı. Mehmet Özer'in sunduğu şiir ve dia gösterimi Türkiye'nin siyasal yapısını kısaca özetledi.

Kızıl Bayrak/İzmir

“Direncin ve umudun sesi çoğalsın istiyoruz. Yaratmak için yarını, asla susmayacağız.”

“Cinsel Taciz ve Tecavüze Hayır” Kurultayı

10-11 Haziran tarihlerinde “Cinsel Taciz ve Tecavüze Hayır” kurultayı gerçekleşti. Mağdurların ve çok sayıda konuk ve izleyicinin katıldığı kurultay coşkulu geçti.

Tertip komitesi, Asiye’yi, Muhabbet’i, Şeyda’yı, destekçileri hukukçuları ve sağlık emekçilerini, Kürt kadınlarını, aydınları ve sanatçıları selamlayarak kurultayı açtı. “Direncin ve umudun sesi çoğalsın istiyoruz. Yaratmak için yarını, asla susmayacağız” sözlerinin ardından İkinci Enternasyonal Kadın Andı okundu.

Açılış konuşmasında, Cinsel Taciz ve Tecavüze Karşı Girişimi’nin örgütlenme süreci anlatıldı. Asiye Güzel Zeybek’in uğradığı tecavüzü açıklamasının ardından başlatılan kampanya sonucunda oluşan bu girişimin mağdurlara bilinç, hukuki ve psikolojik destek verilmesi, mücadele azminin sağlanması amacını hedeflediği vurgulandı. Bu çerçevede suç duyuruları yapılması için çaba gösterildiği, diğer illerde seminer ve paneller yapıldığı, Almanya, İngiltere, Fransa’dan destek grupları geldiği belirtildi. Ardından Hanım Baran şahsında tüm devrim şehitleri adına bir dakikalık saygı duruşu gerçekleştirildi.

İlk sözü, ‘92 yılından itibaren gözaltında cinsel taciz ve tecavüze karşı mücadele yürüten bir sağlık emekçisi olan Nazlı Top aldı. Kendisinin yaşadıklarını ve sonrasında verdiği mücadeleyi anlatan Top, yaratılan örgütlülükten dolayı büyük bir mutluluk duyduğunu dile getirdi.

Gözaltında Cinsel Taciz ve Tecavüze Karşı Hukuki Yardım projesi adına konuşan Fatma Karakaş, ‘97 yılında oluşturulan projenin kadınların hak arama mücadelesinin bir mevsizi olduğunu, kendilerine şu ana kadar 116 kadın mağdurun başvurduğunu, suç duyurusunda bulduklarını, iç hukuk süreçleri tükendiği koşullarda AİHM’ye bireysel başvuru yaptıklarını dile getirdi. Ardından EKB tebliği sunuldu. Gözaltında cinsel taciz ve tecavüzün bir devlet politikası olduğu, sindirme ve teslim alma amacı taşıdığı, örgütlü mücadeleyi hedef aldığı, gözaltında ve savaşlarda özel savaş yöntemi olarak kullanıldığı dile getirildi.

Baro adına konuşan Ayşegül Kaya ise, Baro Kadın Hakları Uygulama Merkezi’nin amaçları doğrultusunda bilgilendirdi.

Kürdistan’da tecavüze uğramış bir kadın yüzü örtülü olarak kürsüye çıktı. Henüz yüzünü açmaya cesareti olmadığını, dostlarının arasında olmaktan güç aldığını, yakında örtüyü de atacağını dile getirdi.

Konuk olarak katılan Irak Kadın Dayanışma Merkezi’nden Emel Aziz ise, Kürt kadınlarının bölgede karşı karşıya kaldığı güçlükleri ve ortak mücadelenin zorunluluğunu dile getirdi.

Kutup Yıldızı elemanı Şeyda Gergin’in konuşması büyük bir ilgi topladı. Tecavüze uğramasını kararlılıkla açıklayan ve işkenceci polisler karşı mücadelesini yükselten Gergin, devrimci mücadelenin gerekliliğini, saldırılara devrimci kimlikle karşı koyulabileceğini vurguladı.

Kurultay iki gün sürdü. Çok sayıda kadın derneği ve kitle örgütünden katılımcılar konuşma yaptılar. Başta cezaevlerinden olmak üzere, pek çok kurum, kitle örgütü ve sendika mesaj gönderdi.

Cinsel Taciz ve Tecavüze Hayır Kurultayı Sonuç Bildirgesi’den...

Kurultay divanı; toplam dört ana oturumda ortaya çıkan ağırlıklı eğilim ve önerileri şöyle somutlaştırmıştır:

- 1- İşkenceci ve tecavüzcülerin etrafındaki koruma kalkanı kaldırılmalı, yargılanmalarının önü açılmalıdır. Tecavüzcüleri koruyan bütün yasa maddeleri iptal edilmelidir.
- 2- Sürmekte olan ve açılacak olan gözaltında taciz ve tecavüz davalarına kitlesel destek ve sahiplenme gerçekleştirilmeli ve örgütlenmelidir.
- 3- Gözaltında, savaşta cinsel taciz ve tecavüz, burjuva-faşist devlete bağlı örgütlü güçler tarafından yöneltilen bir saldırdır. Bu anlamda burjuva-faşist devlet tecavüzcü devlettir.
- 4- Tecavüz bir insanlık suçu olarak kabul edilmelidir.
- 5- Gözaltında tecavüze uğrayan ve tutuklu bulunan tüm mağdurlar derhal serbest bırakılmalıdır.
- 6- Başta psiko-sosyal travma merkezleri olmak üzere, tüm hekimlerin mağdurların lehine verdiği raporlar resmi olarak kabul edilmelidir.
- 7- Kurultay, cinsel taciz ve tecavüz saldırısının münferit değil, sistemli ve coğrafyamızda yaygın olduğunu açığa çıkartmıştır. Bu amaçla özellikle Kürt illerinde gerçek sayıya ulaşabilmek için süregelen küçük çaplı araştırmalar hedefi büyütülmeli, gerçek bilanço açığa çıkarılmalıdır.
- 8- Kurultay’dan sonra mağdurların tedavi ve rehabilitasyonlarını sağlama amacıyla bir psiko-sosyal yardım merkezi kurulmalıdır.
- 9- Psiko-sosyal merkez, başta Cinsel Taciz ve Tecavüze Karşı Hukuki Yardım Projesi ve İşkence Tedavi Merkezleri gelmek üzere, bu alanda etkin vakıf ve derneklerle dayanışma ve organizeli hareket etme çizgisini izlemelidir.
- 10- Emekçi Kadınlar Birliği (EKB) bünyesinde faaliyet gösteren girişim, bu yönlü çalışmaya dahil olmayan kadın kurumlarını aktifleştirme ve diyalogu geliştirmeyi hedeflemelidir.
- 11- Kurultay sonrasında uluslararası çalışmanın ürünlerini geliştirmek ve pekiştirmek amacıyla mevcut girişimler ilerletilmelidir. Şu an hukuki yardım projesi üzerinden ilerleyen resmi bağlar, ek kanallar ve yöntemlerle geliştirilmelidir.
- 12- Konuşmalarda ağırlıklı olarak, işkencede ya da savaşta cinsel taciz ve tecavüzün, burjuva sınıf egemenliğine dayalı kapitalist emperyalist sistemin bir ürünü olduğuna işaret edildi. Bu ve benzeri insanlık düşmanı uygulamaların sosyalizmle birlikte ortadan kalkabileceği vurgulandı.

Gözaltında Cinsel Taciz ve Tecavüze Karşı Girişim

1984 ÖO şehitleri:

Zindan tarihinin aydınlık yüzleri...

12 Eylül faşizmi Türkiye’yi her yanıla esir almıştı. Dışarıda işçi ve emekçilerin tüm kazanımlarını ellerinden alırken, onların öncülerini de her fırsatta katletmek için amansız bir saldırı başlatmıştı. Evde, okulda, sokakta sayısız infazlar yaparken, zindanlarda da devrimci tutsaklara azgınca saldırıyordu. Amaç yok etmektir. İşçi-emekçilerin kabuğuna çekilmesinden, toplumsal hareketteki durgunluktan aldığı güçle zindanlarda en olmadık kuralları dayattı. İstiklal Marşı’nın okunması, yemek duası, görüş yasağı, kağıt-kalem gibi zaruri ihtiyaçların yasaklanması, çırılçıplak arama... Hiçbir şartla kabul edilemez daha bir dizi faşist uygulama dayatıldı devrimci tutsaklara. Bunlara “Tek Tip Elbise” dayatması da eklenince, ülkede ve zindanlardaki sessizlik Metris ve Sağmalcılar cezaevlerinden gelen direniş sloganıyla yırtıldı.

Bedenlerinden başka silahı olmayan TİKB ve Devrimci Sol tutsakları, bu değerli silahı tereddüt duymadan ölüme yatırdılar. Yalnızlardı, dışarıda yaprak kıpırdamıyor, içeride ise birçok yaptırım karşı koyuşla karşılaşmadan uygulanıyordu. Böyle bir dönemde yaktılar Ölüm Orucu meşalesini. Teslim almak, yalnızlaştırmak, kişiliksizleştirmek için yapılan saldırılara göğüs gerdiler, işkencelere direndiler, gün

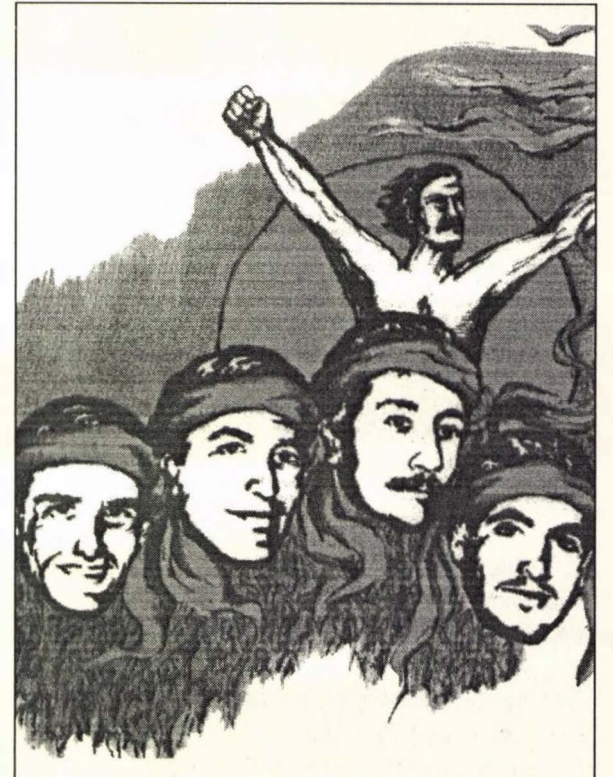
gün, saat saat direnişlerini sürdürdüler. Herşey bitti sanılırken, koca bir dönem kapanırken, Ölüm Orucu’nu başlatarak moral üstünlüğüyle püskürttüler düşmanı ve önünü açtılar kavganın. Teslimiyete, tasfiyeciliğe, kararın umutlara da açılmış bir savaştı bu. Asla geri dönülmeyecek, bedeli ne olursa olsun ödenecekti. Ve ödendi de... 76 gün ilmek ilmek örüldü savaş. Direniş giderek çelikleşiyor, isimler ardı ardına ölümsüzleşiyordu. Önce Abdullah Meral bir şamar gibi patladı düşmanın suratına. Ardından Haydar Başbağ ve Mehmet Fatih Öktülmüş, son olarak da Hasan Telci, davanın pahasına ne olursa olsun yenilmezliğini gösterdi dosta-düşmana. İşte bu koşullarda, böylesi bir zamanda yazıldı ‘84 ÖO direnişi.

16 yıl geçti aradan. ÖO şehitleri bir bayrak gibi taşınıyor ellerde... Aydınlık yüzleri ışık tutuyor yolumuza... Düşman, dersini almamış olacak ki, bugün de hücreleri dayatarak saldırıyor tutsaklara. Fakat 12 Eylül gibi faşizmin kol gezdiği bir süreçte nasıl direnilirse öyle direnilecek ve yenilgiye doymayanlar bir kez daha yenilgiyi tadacaklar.

Yaşasın ‘84 ÖO direnişi!

Yaşasın devrim, yaşasın sosyalizm!

D. Gümüş

Son İEP toplantısı ve sınıf hareketine karşı sorumluluklar...

Dört aylık tablodan gerekli dersler çıkarılmalıdır

İEP'in varlığı sınıf mücadelesi açısından bir olumluluk taşısa da, ciddi zaaf ve eksiklikler barındırdığı da bir gerçektir. Kuşkusuz yöneltilen eleştiriler, onu ileri taşımak ve tabanla buluşmasının olanaklarını vurgulamak içindir. İEP'in kendi amaç ve iddiası da bu çerçevededir.

İEP'in 5 Şubat'ta gerçekleştirdiği toplantı, uzun süren bir durgunluğun ardından sınıf hareketi açısından anlamlı bir çıkıştı. İlk toplantıyla ikinci toplantıya katılım arasındaki farklılık ise düşündürücüdür. İlk toplantıya işyeri ve sendikalardan 800 işçi ve emekçi katılımı söz konusu iken, ikinci toplantıya öncü devrimci işçi-emekçi ve tutsak yakınlarından oluşan 200 kişilik sınırlı bir katılım gerçekleşmiştir.

Bu, sorunun niceliksel yanısıdır.

Daha önemli yönü ise, tabanın ihtiyaç ve taleplerinin ilk toplantıya yansımaları ve iddialı kararlar alınmış olmasıdır. Ancak, bu kararların bir temenni olarak kalmaması, bölgesel örgütlenmelere gidilmesi ve taban örgütlülükleri yaratılması için, öncü işçilere düşen sorumluluklara da dikkat çekilmisti. "İş güvenliği yasasının tüm işçileri kapsayacak ve iade müessesesini içerecek biçimde hızla çıkarılması, sendikal örgütlenmenin önündeki noter şartı, işkolu barajları ve grev yasaları başta olmak üzere anti-demokratik engellerin ortadan kaldırılması, işçilerin özgürce sendikalaşabilmesi için gereken koşulların oluşturulması, kamu çalışanlarının grevli toplu sözleşmeli sendikal haklarının tanınması, emeklilerin insani bir yaşam seviyesine getirilmesi, anayasadaki ve yasalardaki tüm anti-demokratik hükümlerin iptali, ülkemizde yaşayan bütün insanların toplumsal-kültürel kimliklerini ifade etmeleri ve geliştirmelerinin önündeki engellerin ortadan kaldırılması, Kürt sorununun demokratik bir biçimde çözülmesi, idam cezasının, işkence ve hücre tipi cezaevi başta olmak üzere, tüm insanlık dışı ceza uygulamalarının kaldırılması, özelleştirmelerin durdurulması, nükleer santral projelerinin durdurulması için tüm demokratik güçlerle etkin bir mücadele birliğine" gidilmesi vb., ilk toplantıdaki 17 maddelik bildirgenin temel talepleriydi.

Bu bildirge bir mücadele programı olarak tasarlanırsa da, belirsiz ve muğlak ifadeleriyle, sonuçta böyle bir işlevi yerine getiremedi. Nitekim sunulan çalışma raporu da gerçekte bunun teyididir.

İlk toplantının işleyişindeki eksiklikler ve zaafılar ikinci toplantıda da kendini gösterdi. Konuşmacılar düşünce ve taleplerini bildirdikten sonra çözüm önerileri tartışılmadı, somut kararlar alınmadı, öneriler olduğu gibi sonuç bildirgesinde yer aldı. Sunulan 4 aylık çalışma raporu bu durumu açıkça gözler önüne sermekte, planlanan birçok eylem ve etkinliğe katılımın genellikle salt "temsili düzeyde" kaldığını da açıklamaktadır.

Raporda yapılan döküme göre; "30 Mart'ta Saraçhane'deki basın açıklaması ve 9 Nisan'da KESK Şubeler Platformu ve İstanbul İşçi Sendikaları Şubeler Platformu'nun düzenlediği, İEP'in de katıldığı miting" dışında, diğer eylem ve etkinliklere kitlesel bir katılım sağlanamamış, somut pratik bir adım atılamamıştır.

Yine raporda, "24 Mayıs'ta belediye işyerlerinde yapılan bir günlük iş bırakma eylemine %80'e ulaşan bir katılım sağlandı. Belediye-İş ve Genel-İş'in düzenlediği ortak yürüyüş ve miting ise ağırlıklı Belediye-İş kolundan olmak üzere 10 binin üzerinde işçi katıldı" değerlendirmesinin ardından, bu durumun "doğru bir sendikal önderlikle, büyük güçlerin seferber

edilebileceğine de gösterge" olduğu söyleniyor.

Oysa bu söylenenler, ne son toplantıdaki katılımın zayıflığını açıklamaktadır, ne de çeşitli önemli etkinliklere "temsili" düzeyde katılma tercihinin ya da çaresizliğini. Belediye işkolunda sağlanan kitlesellik, belediyelerdeki TİS süreci ve bu sürecin seyri ile ilgilidir. Raporda da bu durum, "Belediye işyerlerinde ortaya çıkan bu tıkanıklık karşısında belediye işçilerinin mücadelesi, özellikle İstanbul'da hükümetin, sermayenin ve yerel yönetimlerin işçi düşmanı siyasetine karşı yaygın bir işçi tepkisinin belirmeye başladığını ortaya çıkarmaktadır" şeklinde tesbit edilmiştir.

Dolayısıyla, belediye işkolunda sağlanan kitlesellik, İEP'in "doğru sendikal önderlik"le taban çalışması yürütmesine bir gösterge değildir. Eğer İEP "doğru sendikal önderliği" gerçekleştirebilseydi, bugün hala

birkaç sendika şubesiyle sınırlı kalmaz ve taban örgütlülükleri yaratma doğrultusunda olumlu adımlar da atılmış olurdu. Yine, İEP tarafından "Platformumuzun bölgesel örgütlenmeleri canlı bir gelişme seyri göstermemektedir" şeklinde tesbit edilen olumsuzlukların aşılması yönünde de somut adımlar atılmış olması gerekirdi. Oysa mevcut durumun böyle olmadığını biliyoruz.

1 Mayıs süreci İEP tarafından; "... bu yılın 1 Mayıs kutlamaları, platformumuzun ve diğer ilerici güçlerin 1 Mayıs öncesinde yarattıkları duyarlılığın da katkısıyla, güçlü bir işçi katılımına sahne olmuştur. Ortaya çıkan bu sonuç, 1 Mayıs'a kadar kutlamaları sönükletmek, içeriğinden ve amacından uzaklaştırmak için çaba gösteren geleneksel-bürokratik sendikal merkezlerin, 1 Mayıs'ın hemen öncesinde ve 1 Mayıs'ın ardından, 'gelişmekte olan taban dinamizmini kontrol altına alma'ya yönelmelerine yol açmıştır." şeklinde değerlendirilmektedir.

Oysa 1 Mayıs öncesinde tabanın, 1 Mayıs'a İEP imzalı, içinde sendikalı, sendikasız, işçi-emekçi, işsiz ve toplumun diğer ezilen kesimlerinin de kendisini ifade edebileceği ortak çatı ve pankart altında katılım talebi reddedilmiştir. "Platformumuzun içinde farklı anlayışlar var. Biz onları kendi pankartımız altında yürütemeyiz. Herkes kendi konfederasyonu altında katılmayı tercih eder" gerekçesi ileri sürülmüştür. Böylece, eleştirdikleri "konfederal genel merkezlere bağımlılığı" aşan, dahası onlara karşı kararlı ve devrimci bir tutum ve inisiyatif geliştirememiştir. Bu ise, "gelişmekte olan taban dinamizmini" dağıtıcı bir rol oynamıştır.

Oysa önerilen türden bir katılım, İEP'in de tespit ettiği "geleneksel-bürokratik sendikal merkezlerin

gelişmekte olan taban dinamizmini kontrol altına alma yönelimi"ni kırmanın bir olanağıydı. Aynı zamanda reformizmin etkisini kırarak alana devrimci bir ruh ve hava taşıyabilmenin de... Fakat İEP, "1 Mayıs mitingine, İEP üyesi örgütler, pankartlarının ve dövizlerinin üzerine İstanbul Emek Platformu ibaresi koyarak katıldılar" sözleriyle, soruna buradan bakmadığını, sorunu İEP'in varlığının kitlelere duyurulması şeklinde aşırı dar bir çerçeveden algıladığını göstermektedir.

Raporda da yer alan, "Platformumuzun etkinliği, özel olarak İstanbul'da, genel olarak da tüm ülkede emekçi hareketinin gelişimine olumlu etkilerde bulunmaktadır" anlayışının da bir sonucu olarak, katılım çağrısı, işyerlerine yönelik taban çalışması yerine, bir-iki gün kala faks çekerek yapılmıştır. Fakat katılımdaki zayıflık tek başına bununla da izah edilemez elbette.

İEP'in kendi kararlarına uygun ciddi bir çaba ve irade ortaya koyamaması, Platform'dan iyimser beklenti içerisinde olan öncü işçilerin platforma kısmi güvensizliğini beslemiştir. Katılımın zayıflığında bu da belli bir rol oynamıştır.

Toplantıdan tabanın ihtiyaç ve talepleri üzerinden çıkan en somut karar, "hücre tipine karşı 31 Mayıs'ta Sultanahmet Adliyesi önünde yapılacak olan protesto eylemine katılma kararı"dır. Diğer maddelerdeki -malıdır, -melidir ifadeleriyle biten cümleler, "dilek ve temenni" olma özelliğindedir.

İlk toplantıda alınan kararların ne kadar hayata geçirilebildiğini gösteren 4 aylık çalışma raporunun ortaya çıkardığı bu olumsuzluk tablosu, uyarıcı ve yönlendirici olmalıdır. Aksi takdirde bundan sonraki toplantılar ilk toplantının tekrarı olma riskiyle yüzyüze kalacak, İEP'in iddia ve amacından gittikçe uzaklaşması sonucunu doğuracaktır.

Çalışma raporundaki genel durum değerlendirmesi ve sendikal bürokrasiye yönelik eleştiri ve tespitlere rağmen, İEP buna uygun pratik bir çabadan uzaktır. Bu durum ancak taban örgütlenmelerinin örülebilmesiyle aşılabilir. Bu hem İEP'in genişlemesi ve tabana yayılması için, hem de sınıf hareketinin gelişimi açısından acil bir ihtiyaçtır.

İEP ortaya çıkarken kendine yüklediği misyona uygun bir pratik ve iradeyi şimdiye kadar ortaya koyamadı. 5 Şubat toplantısında alınan kararlar iradi bir çabaya konu edilemedi. Dar tutucu sendikal bakış bunda önemli bir rol oynadı. Herşeye rağmen bu durumun aşılabilmesi, platformu gerçek taban örgütlülüklerine kavuşturmasıyla mümkündür. Bunun imkanları ve dinamizmi fazlasıyla vardır. Tabanın mücadele isteği, döne döne bunu eylemlerle ortaya koyması, bunun somut ifadesidir.

İşçi sınıfının sermayenin çok yönlü saldırılarıyla karşı karşıya kaldığı bir dönemde, bu tür mevzileri güçlendirmek öncü işçilerin önemli bir görev ve sorumluluğudur. Yaşanan olumsuz tablo gözden geçirilmeli, sendikacıların tutucu ve isteksiz yönelimleri bir kenara itilmelidir. Platformun taban örgütlülüğüne dayandırılması için çaba harcanmalı, öncü işçiler ve temsilciler üzerinden yeni bir yürütme ortaya çıkarılmalıdır.

Buna uygun bir çaba ile irade ortaya konulduğu durumda, platform üzerine düşen misyona uygun davranabilecektir. Hiçbir çaba harcamadan platformu kürsüden eleştirmenin ve yapılması gerekenleri vurgulamanın platformu ileriye taşıyamayacağı yeterince açık olmalıdır.

Sol liberallerin "Emek Platformu" aşkı

Tahir Solmaz

Sermayenin IMF patentli politikalarının bir ayağını, yeni olmamakla birlikte bugün daha fazla ihtiyaç duyulan "toplumsal uzlaşma" ya da diğer bir ifadeyle ESK'nın yeniden organizasyonu oluşturmaktadır. Tekelci sermayenin bu yönlü istemlerine ve sitemkar açıklamalarına sermaye iktidarının vereceği cevap bellidir: Emredersiniz!

Ama bunu zora sokan gelişmeler var. İşçi ve emekçilerin tepki ve hoşnutsuzluklarının dışa vurmaya başlaması. Yıllardır bu hoşnutsuzluk konfederasyonlar tarafından denetim altına alınmış, hareketin ivmelenmeye yüz tuttuğu, mücadele dinamiklerinin arttığı her dönemde miting ve çeşitli eylemlerle hava boşaltılmış, sermayenin saldırıları karşısında sınıf hareketi kötürümleştirilmeye çalışılmıştır.

Sermaye ve devleti, yıllardır çeşitli araçları devreye sokarak, "toplumsal uzlaşma"yı gerçekleştirilmeye çalışıyor. Bu asıl olarak hain sendika bürokratları aracılığıyla hayata geçirilmeye çalışılıyor. Bugün sermayenin TİS'lerde verilecek zammı hedeflenen enflasyon düzeyiyle sınırlayabilmesi, sendika bürokrasisinin oynayacağı rolle doğrudan bağlantılıdır. Yıllardır sermayeye hizmette kusur etmeyen sendika bürokratlarına bugün biçilen rol daha ağırdır. Sendika ağalarının ihanetlerini derinleştirmek için sermaye iktidarı şimdiden turlara başlamıştır. DİSK'in ve KESK'in durumu da diğer konfederasyonlardan çok farklı değildir.

Konfederasyonların oluşturduğu Emek Platformu ne ifade ediyor? Gerçekten taban inisiyatifinin etkisiyle mi kurulmuştur? Sendikal kan kaybının önüne geçmek için mi? Sermayeye gözdağı vermek için mi? Geçen yıl mezarda emekliliğe karşı Ankara'da yapılan miting ve ardından yaşanan gelişmeler ne ifade ediyor?

17 Ağustos depremi eylemlerin askıya alınmasında rol oynamış, sendikaların işini kolaylaştırmıştı. İşçi sınıfı ve emekçilerin hoşnutsuzlukları da Emek Platformu'nun oluşturulmasında muhakkak ki rol oynamıştır. Ama bu platformun asıl işlevi, yükselme eğilimi gösteren hareketliliğin kontrol altına alınması, dizginlenmesi, farklı arayışların önünün kesilmesiydi. Konfederasyonlara bağlı şubelerin oluşturduğu bölgesel platformlar ve toplantılar, bizzat tabandaki hoşnutsuzluk ve tepkinin kontrol altına alınmasının, yerel hareketliliklere müdahale edilmesinin araçları olageldiler. Zaten yerel şubelerin aldıkları kararların bir yaptırım gücü yok, buna konfederasyonlar karar veriyorlar.

Geçmişte kurulan ESK'nın, işçi sınıfı ve emekçilere ihanet sözkonusu olduğunda tartışılacak bir yanı yoktur. Konfederasyonların oluşturduğu Emek Platformları, ESK'nın karşısı mıdır, yoksa onun farklı bir izdüşümü mü? EMEP böyle düşünmüyor. "Emek Platformu'nu yıkmadan ESK'yı kuramazlar" diyor.

Peki bu Emek Platformu, lastik işçilerinin grevinin ertelenmesine karşı nasıl bir tutum aldı? SASA grevi konusunda sermayeye ne gibi bir gözdağı verdi? Bu yılın 1 Mayıslarında, örneğin güneyde (Adana'da) bölge toplantılarında aldıkları kararlara rağmen, işçi sınıfını alanlara çıkarmak için ellerinden geleni yapmadılar mı? Gerçekten bu Emek Platformu ESK'nın bir karşısı mıdır? KESK ve DİSK'in Emek Platformu'nda yer alması, ESK'nın kurulmasını boşa mı çıkaracaktır?

DİSK'in

ESK'dan ayrılma gerekçesi, ESK'nın kendisine değil, bileşenlerinin darlığına, esnek olmayışına, başbakanın konseye başkanlık yapmasındaydı. Asıl sebep ise, DİSK'e bağlı sendikaların, özellikle de işçilerin tepkileriydi. Tam da bugün, kabul edilebilir bir ESK'nın yeniden yapılandırılması için, sermaye çevreleri ve kurumları, sivil inisiyatifin daha geniş olduğu, esnek ve başbakanın konseye başkanlık yapmadığı bir ESK'yı örgütlemeye çalışıyorlar. Hatta farklı bir isim kullanıyorlar: "Toplumsal uzlaşma"!

Liberal demokratların sendika bürokratlarıyla ilişkileri açıktır. Onları ürkütmemek için her türlü ikiyüzlüce davranışı sergiliyorlar. Başlayan SASA grevine özel bir önem verenler, hemen hemen hergün *Evrensel*'de özel bir yer ayırırlar, grevin satıldığını bilmelerine rağmen, "gazetemiz baskıya girerken görüşmeler hala devam ediyordu" diye utanmazca yalan söyleyebildiler. Grevin bitirilmesini, birkaç gün sonra, editör köşesinde bir-iki satırla geçiştirdiler. Bu greve bu denli özel önem verenler, Petrol-

İş Sendikası yöneticilerinin sırtını günübürlük okşayanlar, bu grevin sonuçlarını değerlendirirken, "ne şiş yansın, ne kebab" mantığıyla hareket ettiler. SASA ve Antep Büyükşehir Belediyesi'nde imzalanan TİS'lere yönelik getirilen tek "eleştiri" dayanışmanın yetersizliğidir! Özellikle SASA'da sendikacıların verdikleri sözlerin niye boşa çıktığını, işçilerin nasıl oyuna getirildiğini, patronlarla yapılan gizli pazarlığın ne olduğunu "açıklamaya" gelince

susuyorlar. Çünkü sendika bürokratları ile ilişkilerini bozmamak zorundalar.

1 Haziran tarihli *Evrensel*'in "Gerçek" köşesinde, "İki grevin derslerini ileriye taşımak" başlıklı bir yazı yayımlandı. Bu yazıda, her iki grevin eksikliği de dayanışmanın zayıflığına indirgeniyor. Grevlerin somut süreçlerine değinilmekten özellikle kaçınılıyor: "Herşeyden önce şu görülmelidir ki, SASA ve Antep Belediyesi grevleri, işçilerin doğrudan devreye girmesiyle ve çevreden henüz ciddi destekler gelmediği halde, 'başarılı' sayılacak bir biçimde bitmiştir. Bu iki grev, hem sanayi işçileri için, hem de greve çıkmaya hazırlanan onbinlerce belediye işçisi için örnektir."

"Şimdi bu iki grevin olumlu yönlerini bundan sonraya taşımak, ama olumsuz yanlarından öğrenilen derslerle de dayanışma fikrinin genelleştirilmesi (...) son derece hayattır."

Ancak daha yazının ilk paragrafında "ama yaşanan koşullar gözönüne alındığında..." denilerek, bu grevlerden fazlasını beklemek doğru olmazdı demeye getiriliyor. Kimi kelimelerin tırnak içine alınması, baştan eleştirilere göğüs germek içindir. Eğer grev "başarılı" bitmişse, başarısız olan ne? Verilen yanıt açık: Dayanışmanın yetersizliği! Sayfa sayfa sendikaların basın açıklamalarını yayınlayanlar, sorunun muhatabını masaya yatırmaktan özenle kaçınıyorlar.

Liberal demokratlarımızın Emek Platformu'na

bakışı,

sendika bürokratlarıyla ilişkileriyle doğrudan bağlantılıdır. EMEP'in, 1 Mayıs'ın hemen öncesinde Adana'da Emek Platformu'na bağlı şubelerle yaptığı pazarlıklar biliniyor. Kendilerini hem Demokratik Muhalefet Platformu'nda hem de Emek Platformu'nda gösterenler, her türlü dedikoduyla sendikaları ve kurumları birbirine düşürmeye çalışanlar, alanlara çıkmayan sendika şubelerine (Emek Platformu) tek bir söz dokundurmaksızın, 1 Mayıs başvuru sürecinde platformun içinde olmalarına rağmen, "Emek Platformu'na bağlı şubeler başvurumuyor, katılmıyor" diye imzalarını çekenler de, yine kendileridir. Bu utanç verici davranışlar EMEP için ne ilktir ne de son.

Evrensel'in aynı köşesinde 8 Haziran'da yayınlanan diğer bir yazı da, yukarıda söylendiği gibi, "Emek Platformu'nu yıkmadan, ESK'i kuramazlar" başlığını taşıyor: "Çünkü, nasıl geçtiğimiz yıl Emek Platformu, ESK girişimini yıkarak kurulmuşsa, şimdi de sermaye güçleri, eğer Emek Platformu'nu yıkamazlarsa ESK'yı kuramazlar."

Herşeyden önce Emek Platformu, ne ESK'yı yıkarak kurulmuş, ne de ESK'nın karşısı olabilmıştır. Emek Platformu kurulduğu günden bu yana ihanetçiliği devam ettirmiştir. 24 Temmuz eylemi öncesi ve sonrasında "yakarız, yakarız" diye esenlerin, genel grevi nasıl boşa düşürdüklerini, işçi ve emekçilerin enerjisini ve taleplerini mecliste kuyruğa girerek nasıl boşa çıkarmaya çalıştıklarını, mezarda emeklilik yasasının çıkarılması karşısında oynadıkları ihanetçi rolü hepimiz biliyoruz. Ama *Evrensel*'in yazarı öyle düşünmüyor, ESK'nın karşısı olarak Emek Platformu'nu savunuyor.

Sendika bürokrasisini, konfederasyonları taban dinamizmiyle zorlamak, dayatıcı olmak, sendikaların ortak hareket etmesini sağlamak için girişimlerde bulunmak başka bir şeydir. Ama nerede sendika bürokrasisinin inisiyatifinden, denetiminden bağımsız kurulmuştur bu Emek Platformları? Sendika bürokratlarına rağmen yerel inisiyatifini geliştirme, saldırılara karşı ortak hareket edebilmek için sendika şubelerinin birlikte eylemleri zorlama, sendikal bürokrasisinin tüm ayak diremelerine, tehditlerine karşın sınıfın enerjisini örgütleme çabaları başka bir şeydir. Ama şube yönetimlerine kadar varlığını hissettiren bürokrasi ve sınıftan kopukluk koşullarında, bunun da bir çözüm olduğunu düşünmüyoruz. ESK kurulmasa bile, Emek Platformu'nun varlığını olumsuzlamak gerekmiyor. Ama *Evrensel* yazarı, Emek Platformu'nu hayati önemde görüyor: "Çünkü süreç, kaprisler ve ayrılıklara katlanılabilecek bir süreç değildir. Tam tersine, birlik ve mücadele imkanlarının genişletilmesi gereken bir süreçtir. Bu yüzden de Türk-İş ve Hak-İş yönetimine Emek Platformu'nu dağıtma fırsatı verilmemesi gerekir. Bu son derece hayattır."

Oysa bugün hayati önemde olan, sermayenin saldırılarına karşı öncü işçilerin oluşturacakları bağımsız platform ve girişimlerdir. Bunları yerel düzeyde zorlamak, taban inisiyatifini ne yapıp yapıp harekete geçirebilmektir önemli olan.

ESK'nın yeniden diriltilmeye çalışıldığı şu günlerde, sınıfın geniş kesimlerini somut talepler ve şiarlarla eyleme çekebilmek, yerel inisiyatiflerin örgütlenmesine ya da mevcut platformlara daha ısrarlı bir şekilde yüklenmek gerekiyor. IMF ve sermayenin yıkım saldırılarına karşı etkin bir kampanyanın örgütlenmesine çalışılmalı, sendika bürokrasisinin teşhiri yoğunlaştırılmalı, genel grev-genel direniş şiarını hayati önemde görmeli ve içinden geçtiğimiz dönemin hızına uygun bir performansla hareket edilebilinmelidir.

Kapitalizmde çocuk emeği, kölece koşullarda ağır ve acımasız bir sömürünün konusudur **Çocuk emeği, kapitalizm ve sosyalizm...**

Kapitalist sömürü düzeninin ürettiği sorunlardan biri de çocuk işçiliğidir. Çocuk emeğinin yoğun kullanımı, kapitalist üretim ilişkilerinin gelişmeye başladığı evreye rastlar ve kendini ilk olarak dokuma sektöründe gösterir. Gözü doymaz kapitalistler çocuk ve kadın emeğini öncelikli olarak tercih ederler. Kadın ve çocuk emeğini hem daha ucuz satın alırlar, hem de el yatkınlığı nedeniyle daha fazla iş yaptırma olanağı bulurlar. Böylece kadınlar ve çocuklar da üretim alanına çekilirler. Sadece dokuma ve tekstilde değil, madenlerde ve küçük ölçekli sanayi sitelerinde de çocuk emeği yaygın olarak kullanılmaya başlanır. Çalışma koşulları öylesine ağırdır ki, çocuklar makinaların başında yığılır kalırlar.

Çocuk emeğinin ucuz ve masrafsız olması nedeniyle kapitalistler bugün de özellikle tercih etmektedirler. Birçok işkolunda çocuk işçiler ağır çalışma koşulları altında, her türlü sosyal haktan yoksun bir biçimde çalıştırılmaktadırlar. Eğitimlerini yarıda bırakarak çalışmak zorunda kalan bu çocukların hiçbir gelecek güvenceleri yoktur. Başta yine tekstil, dokuma ve küçük sanayi siteleri gelmektedir.

Bugün Türkiye’de çalışan çocuk ve genç işçi sayısı dört milyon civarındadır. Çocuk işçiliği daha çok az gelişmiş ülkelerde yaygındır. Nepal, Tayland, Pakistan, Türkiye, Etiyopya, Mali, Senegal, Uganda, Brezilya, Haiti ve Bolivya gibi. İLO’nun bir araştırmasına göre, çocuk işçi çalıştıran Asya ülkeleri içinde Türkiye ilk sıralardadır. Türkiye’de çalışan her yüz kişiden 18’i 6-19 yaş gruplarındaki genç ve çocuklardan oluşmaktadır.

Parti programının “Emperyalizm ve Dünya Devrimi Süreci”ne ilişkin teorik bölümü, muazzam boyutlardaki kronik işsizliğe ve üretimden koparılan yüz milyonlarca yetişkin insanın varlığına rağmen, yeryüzünde “yüz milyonlarca çocuk işçinin kölece çalıştırılması”nı, kapitalizmin yaşamakta olduğu aşırı çürümenin temel unsurları arasında saymaktadır.

Kapitalizmin ürettiği sorunlar, beraberinde hoşnutsuzluğu ve tepkiyi de adım adım biriktirir. Bu tepki ve hoşnutsuzluk marjinal kaldığı ve sistem sınırları içinde denetlenebildiği koşullarda, düzen için ciddi bir risk oluşturmaz. Bu nedenle, hangi alanda olursa olsun, gelişebilecek bir hareketliliğin önünü almak için birçok araç, kurum ve kişi devrededir. Amaç gelişebilecek hareketin önünü almak ve düzen sınırları içinde tutmaktır.

Geçtiğimiz 23 Nisan’da, üç işçi konferansyonu (Türk-İş, Hak-İş, DİSK) ile İLO, Çalışma Bakanlığı ve SHÇEK katkılarıyla çocuk işçiliğine karşı düzenlenen yürüyüşle amaçlanan da budur. Bu tür gösterilerle, çocuk işçiliği sorununa gerçekten çözüm arıyorlarmış görüntüsü verilmeye çalışılmaktadır. Hem de kimler yapmaktadır bunu! Çocuk işçiliği sorununu üreten bu sömürü sisteminin sermaye hükümetinin Çalışma Bakanlığı’nın katkılarıyla ve gelinen yerde görevi işçi sınıfını sermayeye satmak olan sendika bürokrasisinin öncülüğünde!.. Bu yürüyüşün “23 Nisan Çocuk Bayramı”na getirilmesi ise tam bir ikiyüzlülük örneğidir.

Komünist partisi, çocuk işçiliği sorununa ilişkin taleplerini, parti programının “Emeğin Korunması”

Marks, erken yaşlarda eğitimle içiçe geçen üretken faaliyeti, yeni toplumun kuruluşu için büyük bir olanak olarak görüyor. Oysa kapitalizm koşullarında çocuk emeği, genel ve mesleki eğitimden koparılmakla kalmıyor, çocuğun en insanlık dışı koşullarda kölece çalıştırılması ve acımasızca sömürülmesi biçiminde kullanılıyor.

Çocuk emeğinin toplumsal üretime katkısı ancak sosyalizm koşullarında her türlü sömürüden ve yıkıcı etkiden kurtularak, pozitif anlamını bulabilecektir.

Sosyalizm kadın, çocuk, erkek işçi ve emekçilerin yürüteceği zorlu mücadeleler sonucunda koparılp kazanılacaktır. Sosyalizmde çocuklar çocukluklarını yaşayacaklardır.

bölümünde şöyle ortaya koymaktadır:

“8) 14 yaşından küçük çocukların çalışmasının yasaklanması. 14-18 yaş arası çocuklar için maddi üretimin genel ve mesleki eğitimle birleştirilmesi. 16-18 yaş arası için 4 saatlik, 14-16 yaş arası için 3 saatlik işgünü.”

“9) Ortaçağdan kalma bir yarı-feodal uygulama olarak çıraklığın tasfiyesi.”

Açıktır ki, bu sistem değişmeden çocukların çalıştırılması ortadan kalkmayacaktır. Bu nedenle komünistler kapitalizm koşulları altında “çocukların çalıştırılmasına son verilsin” gibi ütopyik bir taleple hareket etmezler. Çünkü işçi çocuklar bu sistemde yaşamlarını sürdürebilmeleri için çalışmak zorundadırlar. Komünistler bu gerçeklikten hareket ederek, işçi çocukların genel ve mesleki eğitiminin sağlanması, çalışma saatlerinin yaşa göre sınırlandırılması, çalışma koşullarının düzeltilmesi, iş ve gelecek güvencesinin sağlanması taleplerini ileri sürerler.

Çocuk işçiliğini ortadan kaldıracak olan toplumsal sistem sosyalizmdir. Sosyalizmde 17 yaşına kadar zorunlu genel ve polit teknik eğitim uygulanacak, eğitim üretici çalışma ile birleştirilecektir. Bugünkü koşullarda 14 yaşının üzerinde olup da çalışmak zorunda bırakılan çocuklar için biz üretimin genel ve mesleki eğitimle birleştirilmesini savunuyoruz, oysa sosyalizmde bu ilişki tersinden bir anlam kazanacaktır. Aslıolan 17 yaşına kadar zorunlu eğitimidir. Fakat bu eğitim üretime bağlanan, üretimle birleşen, bu anlamda polit teknik nitelikte bir eğitim olacaktır.

Kapitalizm koşullarında ileri sürülen reform istemleri ile sosyalizm koşullarında sorunun bu kapsamdaki çözümünü arasındaki temelli farka özellikle dikkat edilmek durumundadır. Nitekim bu fark kendini parti programının ilgili bölümlerinde de açıkça ortaya koymaktadır. Sorunun proletarya devriminin “Eğitim”e ilişkin maddesindeki konuluğu ile “Emeğin

Korunması”

bölümündeki maddede konuluğu arasındaki ilkesel ve temelli fark da buradan gelmekte ve bunun ifadesi olmaktadır.

Altını bir kez daha çizelim ki, çalışma yaşına ilişkin olarak 14 yaş sınırını ileri süren parti programının, çalışmanın mutlak biçimde genel ve mesleki eğitimle birleştirilmesi istemi ile 14-16 ve 16-18 yaş grupları için ileri sürdüğü çalışma saatleri istemleri gözden kaçırılırsa, sorunun esası gözden kaçırılmış olacaktır. Üretim eğitimle birleştirilmezse ve bunun da bir gereği olarak çalışma saatleri bu yaş gruplarına göre düzenlenmezse, 14-18 yaş arası çocuklar/gençler için çalışma kölece bir çalışmaya dönüşür. Parti programının emeğin korunmasına ilişkin bu maddesi, bu nedenden dolayı, bütünlüğü içerisinde kavranmak durumundadır. Bu maddede yeralan ve birbirini bütünlükten istemleri, salt “14 yaşından küçük çocukların çalıştırılmasının yasaklanması”na indirirsek, büyük bir hataya düşmüş oluruz. Bunun kadar önemli olan, hatta bundan da önemli olan, 14 ile 18 yaş arası çocukların hangi koşullarda çalıştırılacağıdır.

Marks, erken yaşlarda eğitimle içiçe geçen üretken faaliyeti, yeni toplumun kuruluşu için büyük bir olanak olarak görüyor. Oysa kapitalizm koşullarında çocuk emeği, genel ve mesleki eğitimden koparılmakla kalmıyor, çocuğun en insanlık dışı koşullarda kölece çalıştırılması ve acımasızca sömürülmesi biçiminde kullanılıyor.

Çocuk emeğinin toplumsal üretime katkısı ancak sosyalizm koşullarında her türlü sömürüden ve yıkıcı etkiden kurtularak, pozitif anlamını bulabilecektir.

Sosyalizm kadın, çocuk, erkek işçi ve emekçilerin yürüteceği zorlu mücadeleler sonucunda koparılp kazanılacaktır. Sosyalizmde çocuklar çocukluklarını yaşayacaklardır.

Kahrolsun kapitalizm, yaşasın sosyalizm!

İşte yine bir ÖSS bizi bekliyor. Bu hafta sonu bir kez daha yüzbinlerce işçi-emekçi çocuğu üniversitede okuma hayallerini gelecek yıllara erteleyecek, ya da buna tümünden elveda diyecek...

Dünyanın en adaletsiz sınav sistemi

Üniversite öğrencileri, özelleştirme saldırısını yurt, kantin ve yemekhanelerin satılması, belli başlı üniversitelerin parça parça peşkeş çekilmesi olarak yaşıyor. Genelde üniversite sorunlarına (akademik-bilimsel bir eğitim isteğinden özelleştirme saldırısına kadar) ve toplum sorunlarına yönelik muhalefet oluşturduğunda hukuk, soruşturma terörüne maruz kalıyor.

Lise öğrencileri ise katkı payları, karne ve spor paraları vb. tek tip kıyafet uygulaması gerici, yoz, bilimsellikten uzak bir eğitim ile karşı karşıyadır. Birşeyler yapılmak istendiğinde okuldan atmaya kadar varan disiplin cezaları ile yüzyüzedir. Bu saldırılar zincirine bir de yeni sınav sistemi eklenmiş durumdadır.

Yeni sınav sistemi üzerine

Yeni sınav sisteminin kendi içinde büyük fırsat eşitsizliği içerdiği bir gerçektir. Meslek ve normal okullarda okuyan öğrencilerin üniversiteye girme şanslarının yok olma noktasına geldiği, fen-anadolu liseleri ve özel okulların daha avantajlı hale geldiği bilimsel verilerle ifade edildi. Fırsat eşitsizliğinin yansımalarına da göz atalım. Bir kere sınav sisteminde AOÖBP diye bir uygulama ortaya atıldı. Ortaya atılan bu uygulamanın amaçları arasında güya, varolan "fırsat eşitsizliğini" gidermek, her öğrenciyi eşit bir şekilde sınava sokmak vardı. Gerçekte ise koskoca bir yalan balonu olduğu anlaşıldı ve patlaması uzun sürmedi.

AOÖBP'nin içerisinde hem kendi başarınız, hem de okulun başarısı yer alıyor. Doğudaki bir okulla batıdaki bir okulun başarısı nasıl aynı kefeye konup tartışılabilir? Hem bilimsel bir eğitim vermiyorsunuz, hem de

insanları eşit şartlarda sınava tabi tutuyorsunuz! Böylesine adaletsiz bir sınav sistemini dünyanın hiçbir yerinde bulamazsınız.

Bu sınav sistemiyle okullar arasında derin uçurumlar oluştuğunu söylemiştik. Normal liseler ve meslek liseleri üçüncü sınıf okul seviyesine indirildi.

Meslek liselerindeki öğrencilerin durumu

Sistemin bu uygulamasıyla meslek lisesi öğrencilerinin üniversiteye girme hayalleri tuzla buz olmuştur.

Somut örnek vererek devam edelim: AOÖBP uygulamasına göre iki öğrenci alalım. Bunlardan biri meslek lisesinde (meslek liseleri kendi içinde üç dala ayrılır; meslek, anadolu meslek, anadolu teknik, yasa her üçünü de etkiliyor), diğeri lise dengi okullardan birinde olsun. Her iki öğrencinin de üç yıllık diploma notu 5.00 olsun. Normalde 5.00 diploma notuna gelen OÖBP: $80 \times 0.5 = 40$; ama meslek lisesinde okuyan öğrencinin OÖBP'si $80 \times 0.2 = 16$ 'dır. Arada 24 puanlık muazzam bir fark oluyor.

Öğrenciler, bu sınav sisteminde 0,0...'lık devirli sayılara bakılarak sıralamaya konuluyor. Bunun yanında 24 puanlık uçurum düşünülüğünde, eşitsizlik katbekat artıyor. Örneğin bir meslek lisesi öğrencisi 180.518 puan almış olsun. Bu ham puana göre (AOÖBP'si eklenmemiş haliyle) bu öğrenci genel sıralamada 480. olsun. AOÖBP eklendiğinde, aynı öğrenci 10.000. sıraya, ya da daha aşağılara kadar düşebiliyor.

Hadi bunu geçtik. Bir elektrik öğrencisi düşünelim. Elektrik üzerine 3 yıl boyunca eğitim alıyor. Yeni sınav

sisteminin 1999-2000 Yüksek Öğretim Programları ve kontenjanları kılavuzu sy.110'a baktığımızda, elektrik öğrencisine elektrik mühendisliğinin verildiğini görürüz. Verilen 7 seçenektan 5'inin 2 yıllık (elektrik, elektrik-elektronik, hidroelektrik santralleri, otoelektrik-elektronik, uçak elektrigi), diğeri ikisinin 2 yıllık (elektrik öğretmenliği, orduya bağlı havacılık elektrik ve elektroniği) olduğunu görürsünüz.

Bu uygulama diğeri meslek lisesi branş öğrencileri için (elektronik vb.) geçerlidir. Onlara da mühendislik verilmez. Verilmeyişin nedenleri ise Fethi Tokyer'in medyadaki basın toplantılarından anlaşılıyordu: "Ülkemizde fazlasıyla mühendis var, dolayısıyla mühendise ihtiyaç yok". Meslek lisesi öğrencilerinin kalifiye eleman olması, fabrikalardaki ara eleman boşluğunu doldurması salık veriliyor.

Hemen karşı soru sorarak ve somut örnek vererek cevaplayalım. Mühendis fazla ise, niye bir yıl boyunca tonlarca mühendis mezunu veriliyor? Düşünün ki bunların büyük bir bölümü işsizler safına katılıyor. Ülkemizde milyonlarca işsiz varlığı düşünülüğünde, yukarıdaki iddialar ne yazık ki dışimizin kovuğunu doldurmuyor.

İşte yine bir ÖSS bizi bekliyor. Bu hafta sonu bir kez daha yüzbinlerce işçi-emekçi çocuğu üniversitede okuma hayallerini gelecek yıllara erteleyecek ya da elveda diyecek. Geleceksizlik gençliğe böylesine bir eşitsizlik eşliğinde dayatılacak. İşçiler ve emekçiler ise çocuklarına onurlu bir gelecek bırakmak ve bu türden haksız uygulamaları püskürtmek için devrimin ve sosyalizmin kızıl bayrağı altında savaşmalıdırlar.

Artık ya direnilerek kazanılacak, ya da teslimiyet içinde herşey peyderpey kaybedilecektir.

İzmir'de Öğrencilerden eylem

Eğitimdeki özelleştirmeye karşı ve AOBP ve ÖSYS'nin kaldırılması için İZALIS (İzmir Demokratik Liseliler Birliği), EÜDER (Ege Üniversitesi Öğrenci Dernekleri), HUFÖD (Hukuk Fakültesi Öğrenci Dernekleri), BEFÜDER (Buca Eğitim Fakültesi Öğrenci Dernekleri), CBÜÖD (Celal Bayar Üniversitesi Öğrenci Dernekleri) tarafından Konak Sümerbank önünde yapılan eyleme yaklaşık 50 kişi katıldı.

Saat 13:00'te önce Konak Meydanı'nda toplanan öğrencilerle polis arasında tartışma oldu. Polisin provokatif tutumu sonucu öğrenciler eylemlerini Sümerbank önünde devam ettirdi. Eğitim-Sen 1 ve 2 No'lu Şube, Nakliyat-İş, Dev Maden-Sen, Genel-İş 5 No'lu Şube, Limter-İş, BTS ve Narlıdere Halkevi temsilcilik düzeyinde katıldı.

Polisin eylemdeki tahammülsüz tutumu eylem öncesi günlerde de görülüyordu. Eğitim-Sen 1 No'lu Şube'ye eylemden birkaç gün önce Emniyet tarafından gönderilen faks da bunun kanıtıydı.

Kızıl Bayrak/İzmir

İsviçre'de gençlik kampı

İsviçre Ekim Gençliği'nin düzenli olarak yaptığı gençlik kamplarının beşincisi de 10-12 Haziran'da başarılı bir şekilde gerçekleştirildi.

Daha önce düzenlenen gençlik kamplarından edinilen tecrübe ile oluşturulan organizasyon komisyonunun önüne koyduğu hedefler, bu kamp döneminde pratiğe geçirilmeye çalışıldı.

Kampla hedeflenen, gençleri apolitik ortamdan biraz olsun uzaklaştırıp, sosyal ve politik yaşama kültürel faaliyetlerin yardımıyla çekmekti.

5. Gençlik kampında yapılan faaliyetler ana hatlarıyla şöyle geçti:

İsviçre'nin çeşitli bölgelerinden gelen gençlerle tanışma ve kampın programının tanıtımı ile, etkinlik başlanmış oldu. Daha sonra Ulucanlar'da katledilen devrimcilerin anılması ve saygı duruşu yapıldı. Paris'den gelen gençlerin oluşturduğu müzik grubunun yaptığı müzik dinletisi ile gençler rahat bir ortama girdi. Komünal bir ortamda bulunduğumuz için, kolektif bir çalışmayla hazırlanan akşam yemeği yenildi ve birlikte temizlik yapıldı.

Daha sonra dia gösterisi ile sonuçlanacak bir tartışma başlatıldı. Tartışmanın konusu '68'lerden başlayarak bugüne kadar olan gençlik hareketinin değerlendirilmesiydi. Bu tartışmadan sonra çeşitli eğlenceler ve mesajlarla yüklü bir bilgi yarışması düzenlendi. İlk gün böyle geçti.

Kampın ikinci günü, kır gezisi düzenlendi. Bu gezide değişik sportif faaliyetler yapıldı. Kır gezisinden dönüldüğünde TKİP'nin oluşum sürecini anlatan bir

seminer verildi. Bu seminerden sonra karşılıklı soru ve tartışmalarla, konu genişletilerek anlatılmaya, kavranmaya çalışıldı. Gençlerin en çok beğendikleri ve ilgilendikleri dia gösterimi bu konu hakkında da yapıldı.

Akşam yemeğinden sonra zaman zaman güldüren, zaman zaman hüznülendiren, hatta ağlatan bir güzellikte hazırlanan tiyatro gösterimi yapıldı. Tiyatronun temel konusu Ulucanlar katliamıydı. Bu tiyatro gösteriminde konu, anlamlı mesajlarla zenginleştirilmişti. Bütün katılımcıların büyük beğenisini topladı. Bu tiyatronun devamında, olayları bizzat yaşayan bir yoldaşın konu hakkındaki yazısı okundu. Türkiye'de bir cezaevinden kampımıza gönderilen mesaj okundu.

Gençlerin oluşturduğu jüri üyelerinin değerlendirdiği müzik ve şiir yarışmaları düzenlendi. Bu yarışmaların konu ağırlığı yine amaca yönelikti. Kamp ortamı o kadar çekici ve eğlenceliydi ki, gençler uyumak bile istemediler. Sabahın ilk ışıklarına kadar halaylarla sohbetlerle geçti. Üçüncü ve son günün ağırlığı; yapılan kampın değerlendirilmesi, eleştirilerle beraber kamptan edinilen tecrübeler tartışıldı. Bir daha ki kampa yönelik görüşler sunuldu.

Bu 5. kampın diğerlerinden ayrı bir özelliği vardı. İlk defa kampın organizasyonu gençlere bırakıldı. Bu ilk organizasyonda çeşitli eksikliklerimiz vardı. İsviçre Ekim Gençliği olarak önümüzdeki kampta da bu eksiklikleri gidererek sağlıklı bir programla kampın daha verimli geçmesini amaçlıyoruz.

Gençlik gelecek, gelecek sosyalizm!

İsviçre/Ekim Gençliği

Hafız Esad'ın ölümü ve hassasiyet kazanan Ortadoğu dengeleri

C. Kaynak

Suriye Devlet Başkanı Hafız Esad'ın ölümü, hem bu ülkenin iç politik yaşamında, hem de Ortadoğu sorununda ciddi sonuçlar yaratabilecek bir sürecin başlangıcı olma riski taşıyor. Başka bir ifadeyle, Hafız Esad'ın ölümü, her iki alanda otuz yıldır egemen olan denge politikasını, statükoyu yeniden tartışmaya açmış, bir istikrarsızlık dönemine sokmuş bulunuyor. Suriye'nin önemli bir aktörü olduğu Ortadoğu sorunu gibi son derece hassas bir çelişkiler yumağında böyle bir sürecin önünün açılmış olması, doğal olarak, bu ülkenin sınırlarını aşan bir önem arz ediyor.

Hafız Esad'ın ölümü ile gündeme giren sorunun tanımlanıp irdelenmesinin zor olmayan yönü, Suriye'nin iç politik yaşamına ilişkin boyutudur. Çünkü, rejimin yüzyüze kaldığı veya yakın gelecekte kalacağı sorunların muhtevası genel hatları ile bilinmektedir. Bölgedeki başka ülkelerde de değişik rejimlerin biçim olarak benzer çıkmazlarla karşı karşıya kaldıklarına sık sık tanık olunmaktadır. Bu ülke gündemindeki toplumsal-siyasal sorunlar, politik akımları ne denli özgün olsa da, sonuçta geleneksel tahlil yöntemi ve kalıpların birer ögesidir.

Osmanlı egemenliği ve Fransız mandasından gerici iç boğazlaşmalara...

Suriye genç bir devlettir. Birinci emperyalist savaşın karmaşık koşullarında Osmanlı İmparatorluğu'nun egemenliğinden kurtulmuştur. Ancak, Suriye üzerindeki Osmanlı egemenliğinin son bulması Arap milliyetçiliğinin başlıca eksenini olan salt bir ulusal kurtuluş savaşının ürünü değildir. Ortadoğu'daki İngiliz ve Fransız kışkırtmaları günümüz Suriye'sinin tarihinde önemli bir rol oynamış ve hatta onun ilk oluşum sürecini belirlemiştir. Ve bunun doğrudan bir sonucu olarak Osmanlı egemenliğinden kurtulan Suriye, kendisini onyıllar boyu Fransız mandası altında bulmuştur.

Süreç içinde Suriye'de Fransız emperyalizmine karşı mücadele dinamikleri doğdu ve gelişti. Ama sürecin nihai karakterini esas olarak ikinci emperyalist savaşın sonuçlanma koşulları belirledi. Bir başka ifadeyle, nasıl ki asrın başındaki emperyalist boğazlaşma Suriye'nin Osmanlı egemenliğinden sıyrılmaya kolaylaştırdıysa, aynı şekilde ülkenin bağımsızlığı da ikinci emperyalist savaşın bir yan ürünü olarak gündeme geldi ve Şam'daki Fransız mandası son buldu. Böyle bir sürecin içinden süzülerek Şam'da işbaşına oturan iktidar, toplumun temel talep ve ihtiyaçlarının taşıyıcısı olmak bir yana, emperyalist destekli ve köstekli bir iktidar olmanın ötesinde bir vafa sahip olamadı. Fransız mandasının yerini bu kez gerici bir boğazlaşma aldı. Bir düzine askeri darbenin seyrini belirlediği bu boğazlaşmanın tozu ve dumanı içinde, toplumun ileri kesimini temsil eden güç ve akımlar tasfiye edildiler, ezildiler, gerici kliklerin destekçisi konumuna düşürüldüler.

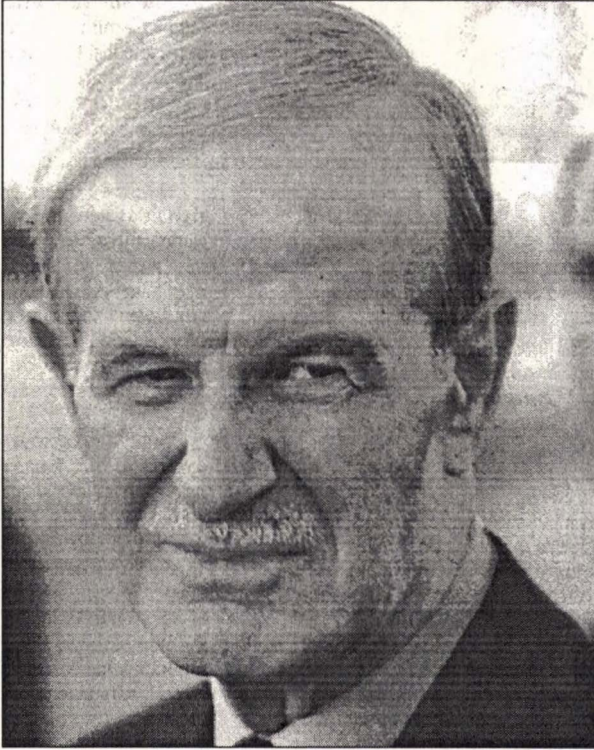
Baas partisi bünyesinde yer alan değişik klikler düzen içi iktidar boğazlaşmasının başlıca aktörleri oldular. Hafız Esad'ın başını çektiği 13 Kasım 1970 askeri darbesi ile iktidarı tek başına ele geçiren akım, bu kliklerden birisi, onların esas olarak asker kökenli olanı idi. Böylece bir cunta ile Suriye'de cuntalar dönemi, en azından otuz yıllık bir süre için kapanmış ve günümüzde sözü edilen iç politik istikrara kavuşmuş oldu. Onun için, Hafız Esad iktidarı ülke tarihinde bir kilometre taşı olarak önem taşıyor. Suriye'nin iç ve dış

politikasını, Ortadoğu'daki rolünü tanımlamada başlıca kıstas işlevi görüyor.

Hafız Esad rejimi de özünde gerici bir diktatörlüktür

Hafız Esad rejimi Ortadoğu'daki Arap rejimlerinin ilerici olanı olarak tanımlanıyor. Bir bakıma belli bir doğruluk payı olan bu tanım görecelidir ve özünde tümüyle dış kriterlere dayanmaktadır. Soğuk savaş koşulları, Şam rejiminin Sovyetler Birliği'ne yaslanması, Ortadoğu'daki emperyalist tahakküm, başka gerici Arap rejimlerinin kişiliksizliği ve uşaklığı, İsrail yayılmacılığı vb., bu tanımlamanın yapılmasında asıl kriter oldu. ABD emperyalizmine uşaklık etmenin Ortadoğu'daki birçok Arap rejiminin biricik misyonu olduğu koşullarda, Hafız Esad rejimi ister istemez kendisini "ilerici" bir kategoride buldu.

Bu tanımlamanın, tali de olsa, bazı iç dayanakları da mevcuttur. '70 askeri darbesini gerçekleştiren Hafız Esad ekibi, Baas partisinin askeri ve üstelik gerici kanadını temsil ediyordu. Ama bu kliğin gericiliği, Baas partisinin içindeki en gerici ve en işbirlikçi akım

karşısında doğal olarak olumlandı, kutsandı, ilerici sayıldı. Bir de rejimin popülist pratiği ve milliyetçi söylemi, gerilimli bölge koşullarında, onun kitle desteği görmesini kolaylaştırdı. Rejim bu kitle desteğine dayanarak toplumsal dinamikleri bastırmakta, muhalif akımları ezmekte zorluk çekmedi. Ama, daha şimdiden yüzyüze kaldığı iç sıkıntıların ve boğazlaşmaların da kanıtlamaya başladığı gibi, gerici bir diktatörlükten ibarettir.

Rejimin temelinde var olan bu yapısal çürüklük, bugün kendisini iktidarın babadan oğula geçtiği monarşist bir gelenek olarak ifade etmektedir. Bu yüzden, Şam rejimi, kurucusunun ölümü ile birlikte sadece olağan bir istikrarsızlık dönemine girmiş olmamakta, daha köklü yapısal sorunlarla yüzyüze gelmektedir. Son aylarda Şam'da intiharlar, ihraçlar ve sürgünler üzerinden kendini ortaya koyan boğazlaşmanın öne eğer şiddet politikası ile alınmaz ya da bunda başarısız kalınırsa, çok daha bunalımlı bir

dönemin yaşanması kaçınılmaz olacaktır.

Hafız Esad'ın ölümü Ortadoğu yumağını daha da karmaşıklaştırmıştır

Hafız Esad'ın ölümü ile doğan boşluk esas olarak Ortadoğu sorunun geneli üzerinden kendisini ifade edecektir. Emperyalizmin bölgede icra etmek istediği ve parça parça uygulamaya koyduğu toplu çözüm paketinin toptan iflas ettiğini 20. sayımızda Lübnan sorunu üzerinden işlemiştik. Lübnan'daki siyonist işgalin çökmesiyle birlikte oluşan koşullara Hafız Esad'ın ölümünün de eklenmesi, zaten karmaşık olan çelişkileri daha da boyutlandırmaktadır. Zira, emperyalist güçlerin temsilcilerinin son günlerde döneme vurgulamak zorunda kaldıkları gibi, Hafız Esad rejimi bölgede bir istikrar unsuru idi. Küçük hesapların ustası Hafız Esad'ın ölümü ile Şam rejimi üzerinden ortaya çıkan belirsizlik, bölgedeki hassas dengeleri iyice bıçağın sırtına bindirmektedir.

Suriye rejimine Lübnan, Ürdün vb. devletler ile bir arada bakıldığında, Hafız Esad'ın bölgedeki krizler konusunda ciddi bir muhatap olduğu, belli bir politikasının ve iddiasının bulunduğu bir gerçektir. Bölge devletleri arasında Suriye, ayrı bir yer tutmakta ve krizlerde kendisini muhataplarına ciddi bir taraf olarak dayatmakta ve kabul ettirmekte zorluk çekmemiştir. Diğer taraftan, Ortadoğu sorununun doğrudan muhataplarından olan Ürdün'ün durumu meydandadır. Arafat'ın ne bir otoritesi ne de itibarı kaldı. Lübnan'da ise devlet mekanizması 35 bin Suriye askerinin işgali sayesinde ayakta durabilmektedir.

Sonuçta Ortadoğu sorunu, deyim yerindeyse, bir arap saçına dönmüş durumda. Emperyalist güçler nereden ve nasıl müdahale edebileceklerini, inisiyatifini nasıl ele geçirebileceklerini bilemez konumdadırlar. Hafız Esad'ın cenaze törenine batıdan Jacques Chirac dışında kimsenin gidememiş, gitmek istememiş olması, bu rahatsızlığın bir ifadesidir. Geçen yıl Şubat ayında Kral Hüseyin için tavır çok daha farklı olmuş, irili ufaklı tüm emperyalist güçler, gerici devletler, en yüksek sorumlularını Amman'a göndermişlerdi. Sorun sadece ABD'nin Suriye'yi terörist devlet listesine koymuş olmasından kaynaklanmamaktadır. Bölge yeniden bir barut fıçısına dönüşmüştür. Lübnan'da Hizbullah gerillaları haftalardır zafer çılgınlıkları atıyorlar, Filistin halkını ayaklanmaya çağırıyorlar, Filistin yerleşim birimlerinde kitleler özerk idarenin teslimiyet politikasını hiçe sayarak direnişe atılmaya hazır olduklarını gösteriyorlar. İnisiyatif elden kaçırılan İsrail, bir taraftan nasıl bir yöntem uygulayacağı konusunda tereddüte düşerken, öte yandan içte bir hükümet krizine doğru sürükleniyor, vb.

Bu durum emperyalist güçleri ihtiyatlı davranmaya, açıktan angajmana girici tavırlar almamaya zorluyor. Buradaki ihtiyat sadece yerel sorunların karmaşıklığından kaynaklanmıyor. Yani emperyalistler ortalığın durulmasını beklemiyorlar. Nitekim ABD ve Fransa dışişleri bakanları bölgede mekik dokuyorlar.

Rusya'nın Ortadoğu'ya ilişkin hesapları

Ortadoğu'da, henüz potansiyel konumda olmasına karşın, deyim yerindeyse, pusuda fırsat kollayan, ama kimsenin adını anmadığı bir yeni faktör var. Bu faktör Rusya'dır ve onun bölgeye ilişkin politikasıdır. Elbette Rus politikasına ilerici sıfat yakıştırılmaz. Mevcut uluslararası güçler dengesi, nesnel veriler, potansiyel

dinamikler üzerinden irdelendiğinde ve Rusya'nın bir güç olarak hakkı iade edildiğinde, bu zaten mümkün değildir. Sovyetler Birliği'nin Ortadoğu'da ciddi mevzileri vardı ve özellikle Suriye rejimi bir dayanak teşkil etmekteydi. Bu mevzilerin kökü kazındı ve on yıldır Moskova'nın bölge ülkelerinde diplomatik temsilciliklerinden başka bir varlığı yoktur.

ABD emperyalizmi bu boşluktan çok iyi yararlandı, Filistin sorununa ilişkin çözüm paketini dayattı, Suriye'yi İsrail'le pazarlık masasına oturmaya zorladı, vb.. Emperyalizmin bu boşluktan yararlanarak dayattığı "barış planı"nın çökmesi, Rusya'nın iddialarına sahip çıktığı dönemle çakışmaktadır. Putin Ortadoğu konusunda henüz bir şey söylemiş, somut bir adım atmış değildir. Ama Yeltsin düşkününün Kremlin'i terketmesi ile birlikte tanık olunan diplomatik aktivite ve inisiyatifler, Moskova'nın Ortadoğu'ya da el atmasının gündemde olduğunu gösteriyor. Örneğin, iki Kore arasındaki tarihi zirvenin arifesinde Putin'in Kuzey Kore'ye ziyarette bulunacağını ilan etmesi basit bir zaman çakışması değildir. Putin'in kimsenin selam dahi vermeye cesaret edemediği Kuzey Kore'yi bu şekilde onurlandırmış olması, ABD'nin beşinci kolu konumundaki Güney Kore'nin küstahlığına, dolayısıyla Washington'un girişimlerine taş koyma anlamına geliyor. Önümüzdeki dönemde, içinde Ortadoğu'nun da yer alacağı Moskova'nın bu tür inisiyatiflerinin frekansının artması hiç de şaşırtıcı olmayacaktır.

Chirac'ın Şam'a giden batılı tek lider olmasının gerçek anlamı da bu düzeydedir. Eski sömürgeci güç, Fransa-Suriye tarihi ilişkileri, vb. türden argümanların bir ciddiyeti yoktur. Düne kadar Hafız Esad rejimi konusunda Paris de Washington'un ağız ile konuşuyordu. Moskova'nın ABD'ye karşı uygulamaya başladığı basınç, yeniden Fransız emperyalizminin geleneksel politikasına hayat hakkı tanımakta, onun mevzi kapma yarışında aktif olmasını sağlamaktadır.

Rusya'nın Ortadoğu politikasının yolaçacağı sonuçlar

Rusya'nın Ortadoğu'ya el atmasının önden görülebilecek bazı sonuçları vardır. Birincisi, ABD emperyalizminin bölgede önüne gelene gelişi güzel saldırarak, dilediğince at oynatması zorlaşacaktır. Hareket alanı az da olsa daralacaktır. İkincisi ve buna bağlı olarak, ABD emperyalizminin deneme tahtasına dönüştürülmüş devletler yıllardır yaslanacak bir güç, tutunacak bir dal arıyorlar. Bunların başında kuşkusuz Irak, Suriye, Filistin Özerk idaresi vb. gelmektedir. Örneğin, ABD başkanı İsrail başbakanını ve Arafat'ı yanyana getirdiğinde, ortaya garip bir manzara çıkıyor. Arafat'ın zaten perişan bir konumda olduğu oyunda, ABD hem hakem hem de oyuncu rolünü oynuyor ve zirve bir pazarlık veya uzlaşma toplantısı değil, Arafat'a bir ultimatom imzalatma törenine dönüşüyor.

Ancak sorun sadece devlet politikası hesapları düzeyinde değildir. Bölge halkları, oradaki anti-emperyalist direniş ve mücadele dinamikleri kendilerini ifade edecek, açığa çıkarabilecek ortam arıyorlar. Bölgede Rusya ABD'nin stratejik hesaplarına engel çıkartmaya başladığında, tarihsel deneyim, biriken öfke, kandırılmış ve ezilmiş olmanın verdiği hırs, kendisine mücadele kanalları açmakta zorluk çekmeyecektir. Irak halkı ABD'nin yaptırım politikasını delmeye çalışacak, Filistin halkı özerk idarenin teslimiyet ruhuna daha güçlü bir biçimde bayrak açabilecek, Suriye kendisine

dayatılan çözüm formülüne direnme cesareti bulabilecektir, vb.

Diğer emperyalistlerin ABD'yi Rusya üzerinden dizginleme hesapları

Ayrıca, Ortadoğu'nun önemi, oradaki mevzilenme yarışı, devrimci ve anti-emperyalist damarları kesme çabaları, güncel ve konjonktürel değildir. Eskiden olduğu gibi bundan sonra da birçok başka çelişkinin hesabı da burada görülecektir. ABD, İsrail ve Türkiye ittifakının özetlediği ABD politikası, farklı alanlarda ve adım adım uygulanıyor. Bugüne kadar Washington'un bu yatırımına bir tepki gelmedi. ABD ile çıkarları çelişen diğer emperyalist güçlerin bu girişimden rahatsız oldukları açık. Fakat bir şey yapma kudretine sahip değiller. Tavır belirleme gereği duyan Fransa'dır. O bir yandan Lübnan'la yakınlaşmaya çalışırken, öte yandan ABD ile çelişmeme denklemi kurarak politika saptamaya çalışıyor. Jacques Chirac Arap dünyasında destek arıyor, Şam'a cenaze törenine koşuyor, Abdülaziz Buteflika'yı Paris'te ağırlıyor, vb.

Fakat, Ortadoğu'da Rus faktörünün devreye girmesi ile birlikte çok farklı hesaplar yapmak gerekecektir. Çünkü Moskova'nın, ABD emperyalizminin arpalığı saydığı mekanlara, özellikle de Ortadoğu'ya el atmaktan başka bir seçeneği yoktur, dahası buna mecburdur. Washington Rusya'nın nüfuz alanlarına açıktan el atmış, Kafkasya'yı tutuşturmuş, Gürcistan'ı bir üssüne dönüştürmüş durumda. Kremlin duyduğu rahatsızlığı bugüne kadar Çeçen halkına saldırmakla ifade etmeye çalıştı. Ama bu bir çaresizlikten başka bir şey değildir ve sonucu değiştirmeyecektir. Grozni'yi bombalamakla, Eduvard Şevernadze'ye karşı suikast tezgahlamakla, Erivan parlamentosunda cinayet işlemekle, ABD'nin Kafkasya seferinin dizginlenemeyeceği, stratejik hesaplarının bozulamayacağı açıktır.

İşte Kuzey Kore konusunda Putin'in yaptığı jest gerçek anlamını böyle bir perspektif içinde bulmaktadır. Rusya hedef olduğu çok yönlü satışmanın önünü almak için hasımlarının mekanlarında onların en ince damarına basmak zorunda. Bunu icra etmenin en ideal alanı ise Ortadoğu'dur. Daha açık bir ifadeyle, uluslararası bağlamda Rusya'nın önünde duran en acil misyon, ABD'nin küstahlığına engel çıkartmak, onun hareket alanını daraltmaya çalışmaktır. Bir başkasının üstlenemeyeceği bu misyon Rusya için bir ihtiyaç, başkaları için de bir talebe dönüşmüş durumdadır. Burada nesnel bir çıkar birliği sözkonusudur. Putin'le birlikte orta ölçekli emperyalist güçlerin ABD karşısında, en azından ticari konularda, tok konuşmaya başlamış olmalarının, Clinton'un "nükleer savunma kalkını" projesini reddetmelerinin arkasında bu talep yatıyor. Li Peng'in Belgrad'da ABD emperyalizminin barbarlığını teşhir etmesinin, ona karşı Yugoslav halkının yiğit direnişini övmesinin pek etkisi olmuyor. Ama Kremlin'in sıradan bir basın açıklaması anında rahatsızlığa yol açıyor.

Uluslararası gelişmelerin böyle bir süreçte girmesi elbette bir zaman sorunudur. Ama zamanın hızla ilerlediğini, kriz odaklarının dünyanın dört bir yanında silahlı çatışmalara dönüşerek çoğaldığını görüyoruz. Washington IMF ve Dünya Bankası kredileri üzerinden Rusya'ya kelepçe vurmakta geri durmayacaktır. Fakat, hızlanan gelişmeler, artan ve keskinleşen çelişkiler, böyle bir perspektifin açılmasını adeta zorlamaktadır. Ortadoğu'daki gelişmeler, Hafız Esad'ın ölümü, Arafat'ın günlerinin sayılı oluşu, bu bağlamda büyük bir önem taşımaktadır.

Arjantin'de bir kez daha genel grev işçi sınıfı IMF uşağı hükümeti sarsıyor

Arjantin'de işçi ve emekçiler son bir ay içinde ikinci kez hayatı durdurdu ve ülkede 24 saatlik genel grev yaşandı. Hükümetin hazırladığı işçi emekçilerin kazanılmış sosyal haklarına saldırı niteliğindeki "istikrar paketi" çerçevesinde, devlet işletmelerinde çalışanların ücretleri düşürülmüş, sosyal bütçede kısıtlamalara gidilmişti. Bu genel grevi hazırlayan etken oldu. Saldırı paketine karşı haftalardır yaygın protesto eylemleri sürüyordu.

Genel grev, ayrı ayrı duran sendikalar, ilerici öğretmenlerden muhafazakar işçi temsilciliklerine kadar, tüm sendikaların çağrısıyla gerçekleştirildi. Ve Arjantin'de hayat durdu. Grev öğrenciler tarafından da desteklendi. Başkent Boines Aires'de onbinlerce işçinin genel grevi, geçmişteki muhafazakar parti döneminde IMF'nin dayatmalarının protesto edildiği günlerdeki gibi militan ve kitleseldi.

De la Rua hükümetinin IMF direktifleri doğrultusunda hazırladığı istikrar paketi kamu sektöründe ücretlerin %12-15 oranında düşürülmesini öngörüyor. Emekli maaşları, devlet yardımları ve kamuya açık yerlerinin sayısının azaltılması da düşünülüyor. Ayrıca sağlık sektörü özelleştirilecek.

İşçiler, 6 ay önce iktidara gelen sosyal demokrat koalisyon hükümetine ilk gününden beri yaygın eylemleriyle zor anlar yaşıyor. Sendikalar hükümeti sert dille eleştiriyor. Sendika yöneticisi Hugo Mujano, genel grev günü gerçekleşen mitingde, hükümeti mali diktatörlük olarak tanımlayarak, "mali diktatörlük askeri diktatörlüğün bir devamıdır" diyor ve ekliyordu: "Askeri diktatörlük insanları öldürdü. Finans diktatörlüğü hergün 55 çocuğu ölüme terk ediyor."

Greve özel sektörde çalışan işçiler de katılıyorlar. İşçiler, bugün hükümetin kamu sektöründeki ücretleri sessiz sedasız düşürmesi durumunda, önümüzdeki süreçte özel sektörü de kapsayacağını biliyorlar. Genel grev üzerine, hükümet başkanı De la Rua, özel sektördeki işçilere bu istikrar paketinin aslında onları içermediği açıklamasını yaptı. Amaç greve katılımı engellemek, böylece de işçileri ayırıştırıp bölmektir. Ama bu oyun tutmadı, hükümet işçilerin birliğini parçalayamadı. Ardi arkası gelmeyen portesto eylemleri hükümeti oldukça zor durumda bıraktığı gibi, hükümeti oluşturan koalisyon ortakları arasında da çatlaklar başladı.

Önümüzdeki günlerde Başbakan De la Rua, Beyaz Saray'da Clinton'un misafiri olacak. Görüşmenin ana konusu aylardır yoğun protestolar nedeniyle bir türlü uygulamaya koyamadıkları istikrar paketi ile ilgili danışma olsa gerek.

Ama nafile. İşçi sınıfının genel grev eylemleriyle ülkeyi sarsmaya devam etmelerinin önüne geçemeyeceklerdir. İşçi ve emekçiler, yeni hükümetin de eskisinden farklı olmadığını, onun da eskinin devamı olan ekonomi politikaları sürdürdüğünü anlamakta gecikmediler. Arjantin işçi sınıfı nasıl ki büyüyen işsizlik ve yoksulluğa karşı Carlos Menem hükümetini devirmişse, yerine geçen sosyal demokrat De la Rua hükümeti de aynı akıbeti yaşamaktan kurtulamayacaktır. Çünkü karşılarındaki güç mücadelede defalarca sınanmış Arjantin işçi sınıfıdır.

Clinton gezisinin perde arkası

Bill Clinton'un çok işlevli Avrupa seyahatinin bilançosu tahmin edildiğinin de gerisinde kaldı. Bu ziyaretin tanımlanması konusunda başvurulmuş dolambaçlı tarifler bile kendi başına ciddi bir sıkıntının ifadesi oldular. Sözkonusu seyahate önce bir "elveda ziyareti" denildi, ardından Putin'le bir ilk temas sayıldı, arasıra ABD/Rusya zirvesi olarak tanıtıldı vs... Yani hem önemli hem önemsiz gösterilmeye çalışıldı.

Sonuçta biçim ne olursa olsun, bu gezinin esasına ilişkin olarak iki noktayı hatırlatmak durumundayız.

Birincisi, bir ABD başkanının birçok Avrupa ülkesini ve özellikle de Rusya'yı kapsayan gezisinin sıradan bir nezaket ziyareti düzeyine indirgenemeyeceği açıktır. İkincisi, bu gezi sırasında işlenmeye, tartışılmaya ve hatta önden pazarlığı yapılmaya çalışılan konudur. ABD'nin geliştirmek istediği "nükleer savunma kalkanı" projesi Bill Clinton'un baştan itibaren tüm muhataplarıyla temaslarının ana konusunu oluşturdu. Demek oluyor ki, nezaket görüşmesi kılıfı altında ve üstelik pek fazla seremoniye girilmeden, güvenlik ve silahlanma gibi son derece ciddi bir sorun gezinin esas konusudur.

Gezinin çerçevesi ve esas amacı bu şekilde belirlendikten sonra, doğal olarak çok boyutlu değerlendirme gerekiyor. Ancak biz burada birkaç gözlemde bulunmakla yetineceğiz.

ABD emperyalizminin kendisini bir "nükleer savunma kalkanı" arkasına mevzileyecek kadar can alıcı bir savunma ihtiyacı nerden geliyor?

Bill Clinton'un ifade ettiği iddialara bakıldığında, ABD'nin hemen olmasa bile çok yakın bir gelecekte İran, Libya, Kuzey Kore, Irak gibi terörist olarak anılan devletler tarafından nükleer başlıklı kıtalararası füzelerle vurulma ihtimali var. ABD sorumlularının oluşturdukları bu düşman listesine göz atıldığında, bir eksiklik ve ciddiyetsizlik hemen farkediliyor. 7 Ağustos '98 günü Kenya ve Tanzanya başkentlerindeki ABD elçiliklerine karşı düzenlenen bombalı suikastların beyni olduğu iddia edilen Usama Bin Laden listede yer almıyor. Oysa bu adam yüzünden Afganistan ve Sudan füze yağmuruna tutulmuş, Hartum'un biricik ilaç fabrikası toptan imha edilmişti. Son dönemde nerede bir taş kaldırılırsa, altında mutlaka Usama Bin Laden'in çıktığı iddia edilmektedir. Amansız bir hastalığa yakalandığı söylenen Usama Bin Laden tarifi zor bir sefaletin hüküm sürdüğü Afganistan'da, muhtemelen tam bir teknik donanımı olan bir mağarada, internet aracılığı ile, Filipinler'in Jolo adasındaki rehine eylemini idare ediyor; Ortadoğu'daki, Afrika kıtasının sayısız ülkesinde irtica örgütlerini yönlendiriyor; Çeçenistan'daki savaşın kadro eğitimi, silah ve dolar ihtiyacını karşılıyor, vs... Kısacası bir devletten beter. Sorun açık ve ABD'nin ileri sürdüğü nükleer donanımlı potansiyel düşman listesi üzerinde daha fazla durmak gereksiz.

Dünyada nükleer başlıklı ve kıtalararası menzilli füzeleri olan devletlerin hangileri olduğu biliniyor. Son yıllarda Hindistan ve Pakistan'ın yaptıkları denemelerden hareketle, onları da tam teşekküllü birer nükleer güç kategorisine koymak olanaklı değil. Zira nükleer patlamayı gerçekleştirmek ve havaya bir füze fırlatmak, bu teknolojiye vakıf olmak anlamına gelmiyor. Muhtemelen Hindistan ve Pakistan ellerindeki birkaç nükleer başlığı sabit bir hedefe yönlendirme kapasitesine bile sahip değildir. Kaldı ki bu iki ülkenin halihazırda kıtalararası menzilli füzesi

ya da nükleer denizaltısı yoktur ve sahip olmaları da o kadar kolay değildir. Sonuç olarak, ABD ile sürtüşmeye girebilecek Rusya ve Çin halk Cumhuriyeti dışında bir güç sözkonusu değildir. Beyaz Rusya ile Ukrayna hisselerine düşen füzeleri Rusya'ya devrettiler.

Bu arada belirtmek gerekir ki, ABD silah teknolojisini geliştirmek için olağanüstü bir çaba harcamakta, rakipleri ile arasına niteliksel olarak büyük bir fark koymuş durumda. US World Policy Institute'de (New York) görevli araştırmacı William Hartung'un yaptığı kıyaslama, konuya ayrıca açıklık getirmektedir. William Hartung;

"ABD'nin 260 milyar doları aşan yıllık askeri bütçesinin ABD'nin güvenliğini tehlikeye düşüren gerçek bir tehdite karşı tepki düzeyinde değil, sadece politik ve iktisadi bakımdan bir anlamı vardır. Böyle bir rakam Rusya, Çin Halk Cumhuriyeti gibi büyük güçler başta olmak üzere Kuzey Kore, Irak, Libya, vb. ABD'nin düşmanı sayılabilecek devletlerin toplam askeri bütçelerinin iki katından fazladır", diyor.

Dolayısıyla, ABD emperyalizminin hedefi başkadır. Sorunun kuşkusuz askeri boyutu mevcuttur, ama bu açıdan ABD'nin inisiyatifi, en azından mevcut aşamada, sanıldığı kadar önemli değildir. Birincisi, "nükleer savunma kalkanı" projesi için öngörülen 50 milyar dolarlık bütçe, amaçlanan sistemin ihtiyaçları bakımından gülünç bir rakamdır. Saatte 25.000 km hızla ilerleyen bir değil birçok füzeyi atmosferde imha edebilecek bir sistemin oluşturulması öyle önden saptanan bir bütçeyle karşılanamaz. Astronomik rakamlarla ifade edilen yatırımlar ve harcamalar gereklidir. Pentagon sadece kamuoyunu ürkütmemek için piyasaya bir takım rakamlar sürüyor.

Projenin ikinci sorunu, teknik olarak gerçekleştirip gerçekleştirilemeyeceğidir. Bu konuda hiçbir uzman tam bir değerlendirme yapamamaktadır. Sadece konuya vakıf olmayan askerler ve politikacılar iddialı konuşmaktadırlar. Son dönemde yapılan deneme fiyasko ile sonuçlandı. Nükleer tehlikeleri azaltma koalisyonu (CRND) adlı kuruluşun sorumlusu Stephen W. Young, *"Bir kurşunla bir başka kurşunu vurmamak mümkün. Ama gerçek koşullarda ve çok sayılı bir saldırı halinde durum çok daha farklılaşıyor"* demektedir. Fakat iddianın cüretliliğine, kurgu bilim kategorisine girmesine

rağmen, bilimin ve teknolojik gelişmenin zamanla çok farklı olanaklar sunacağı da açıktır.

Ancak, henüz deneme aşmasında olan ve teknik açıdan nasıl bir akibeti olacağı bilinmeyen "nükleer savunma kalkanı" projesini ABD hemen yürürlüğe koyacakmış gibi davranıyor. Oysa, denemelerini sürdürmesine, sistemin yetkinliğini geliştirmesine engel olan uluslararası bir anlaşma yok. Yani deneme aşaması ile fiilen uygulamaya koyma aşaması birbirine endeksleniyor. Başka bir ifade ile, henüz varlığı sözkonusu olmayan "nükleer savunma kalkanı" faaliyete geçirilmek isteniyor. Böyle olunca, ABD ile Sovyetler Birliği arasında '72 yılında imzalanan ve anti-balistik füzelerin sınırlandırılmasını öngören ABM antlaşmasının

bozulması gerekiyor. Washington'un esas talebi "nükleer savunma kalkanı" projesini uygulamaya koymak değil, ABM anlaşmasını sabote etmek. Dolayısıyla, ABD emperyalizminin gerçek niyeti kendi güvenliğini sağlamak değil, uluslararası bağlamda yeniden bir silahlanma yarışı başlatmak.

ABD'nin uygulamaya koymaya hazırlandığı bu senaryonun başlıca muhatabı, sanıldığına tersine, Rusya değildir. Sorun Rusya'nın masraflı bir silahlanma yarışının faturasına katlanmanın olanaklarına sahip olup olmamasıyla da ilgili değildir. Tam tersine, günün Rusya'sını böyle bir sınava zorlamak son derece tehlikeli sonuçlar yaratabilir. Amaç, başta Almanya olmak üzere iktisadi bakımdan kudretli konumda olan orta ölçekli güçleri, bir koşuya sürmek, masrafa sokmaktır. Nasıl olsa bunların halihazırda askeri teknoloji alanında ABD ile yarışabilecek kudretleri yok. Ama sermayeleri var. Washington kendi pazarına el atan, dünya pazarında sürekli bir palazlanma süreci içinde olan bu güçleri kendi minderine çekerek yormak ve zayıflatmak istiyor. Sorunun özü ve özeti bu.

Bill Clinton ABD emperyalizminin bu amacı uğruna Avrupa'da sıkıntılı bir geziye katlanmak zorunda kaldı. Gidici konumda olan Clinton'un Berlin'de terslenmesi, Moskova havaalanında bir bakan tarafından karşılanması, Duma'da yuhalanması, küfür yağmuruna tutulması, halen Moskova'da iken Putin'in Roma'ya uçması, Washington'u fazla rahatsız etmedi. Çünkü Clinton bu faturayı ödemekle, sonbaharda seçilecek olan ve silah tekkellerinin politikasını icra etmekle yükümlü yeni ABD başkanının işini kolaylaştırmış oldu.

Ateşi Çalmak...

Bilimsel sosyalizm ve işçi sınıfı tarihine tutulmuş bir ayna!

Ateşi Çalmak, kapitalizme karşı özgür bir sosyalist dünyayı savunan ve onun için ölümüne bir mücadeleyi onurlu yaşamının yegane yolu olarak gören insanların mücadelesini anlatıyor.

Kitap, bilimsel sosyalizmin kurucularından Karl Marks ile onun düşünsel üretiminin beslendiği 19. yüzyıl devrimci sınıf mücadelelerinin canlı aktarımını sunuyor. O dönemi okura tüm özellikleriyle verme kaygısı, yazarın belki de gereğinden fazla ayrıntıyı aktarmasına yol açıyor. Buna rağmen Marks'ın yaşamı, toplumsal sarsıntı ve değişimlerin canlı ve akıcı atmosferi içerisinde güçlü bir biçimde anlatılıyor.

Kitap toplam dört ciltten oluşuyor. (Dördüncü cilt Türkçe'ye henüz çevrilmedi.) Yazar birinci ciltte Marks'ın çocukluk ve gençlik yıllarının yanısıra Fransız işçilerinin 1831 Lyon ayaklanmasını anlatıyor. Lyon işçilerinin sefaletle sürüklenen yaşamlarına ve ağır çalışma koşullarına karşı yükselttikleri şiar, "çalışarak yaşamak ya da savaşarak ölmek"tir.

Marks'ın düşünsel gelişimi ise proletaryanın mücadelesinin gelişim evreleriyle neredeyse paralellik arz ediyor. Marks daha ilk gençlik yıllarında düşünsel zenginliğiyle dikkat çekiyor. Bilime ve gerçeğe olan tutkulu bağlılığı onu gelecek toplumun kurucusu olan sınıfa yaklaştırır ve aristokrat bir aileden gelmesine karşın giderek proletaryanın bir parçası haline gelir. Kitapta Marks'ın bu gelişimi, militan bir devrimci işçi olan J.Stock'la olan yakınlaşmaları, güçlü dostluk bağlarının örülüşü üzerinden de veriliyor.

İkinci cilt Marks'ın yaşamında bir dönüm noktasına işaret eder. Engels'le kurulan güçlü dostluk ve mücadele ortaklığını, iki komünistin politik çalışmalarını birleştirdiği bir dönemi anlatıyor.

Dönem Avrupa'sı tam bir devrimler kıtası görünümündedir. Her yanda proleterler ayakta; eylemler, kitle gösterileri, barikat savaşları... Engels İngiltere'de sanayinin gelişimini inceleyerek işçi sınıfının durumunu ve tarihsel rolünü ortaya koymaya çalışırken, Marks özellikle Fransa'daki iktisadi-sosyal değişimlerin ve sınıf mücadelelerinin gelişimini inceliyor. Marks'a göre Paris devrimin canlı kitabı ve o yorulmak bilmeyen bir çabayla bu kitaptaki yazıları çözmeye çalışıyor. Proletaryanın savaşımının her deneyimini olduğu gibi, yenilgisini de derse dönüştürüyor, bilimin süzgecinden geçirerek proletaryanın gelecekteki savaşımına ışık tutuyor.

1848 Devrimleri bir laboratuvar işlevi görüyor. Küçük-burjuva popülist akımlar sınıf mücadelesinin gerçek yasaları karşısında boşa düşerlerken, Marks ile Engels'in temsilcisi oldukları bilimsel sosyalizm gerçek yaşam tarafından doğrulanıyor.

Üçüncü cilt Marks ile Engels'in bilimsel ve politik çalışmalarında yoğunlaştıkları bir dönemi veriyor. Temel sorunlara ilişkin eserler çıkmaya başlıyor. Bu dönem 1848 Devrimleri'nin yenilgisi, yenilgiden sonra sınıf hareketindeki gerileme, gericiliğin alabildiğine yoğunlaştığı bir dönemdir.

Roman çok zengin olgu ve anlatımlarla yüklü. Bunda romanın yazarının gerçeğe sadık kalma kaygısı ve belgelere dayanıyor oluşunun belirleyici bir yanı var. Romanda, proleterlerin sınıf mücadelesinin yılmaz savaşçıları oldukları, koyu gericilik dönemlerinde bile mücadeleye bağlılıkları, özellikle bir proleter devrimci olan Johann Stock üzerinden oldukça çarpıcı bir

biçimde anlatılıyor. Bir proleter devrimcinin kendi sınıfsal kurtuluş mücadelesine sınıfsız sarılışı, mücadeleye ilişkin duygularının yoğunluğu, Marks'la dolaysız yakınlığı, her eylemden ileriye dönük dersler çıkarması resmediliyor.

Karşı-devrimin işkencehaneleri ve zindanlarında devrimci onurunu koruyan ve başını dik tutan oğlu da kendisi gibi militan bir devrimci. Stock, proletaryanın aldığı yenilgilerden dersler çıkarıyor ve bu deneyimi bir yerde oğluna şu cümlelerle aktarıyor: "Senin işin daha kolay olacak. Proletarya mücadelesinde sen de savaşıyorsun. Görünüşe göre şu anda bu, biz işçilerin gücünü aşılıyor. Barikatlar her zaman mücadelenin sonucunu belirlemez."

"Yenilgi sadece zafere giden yol üzerindeki duraklardır" deniliyor romanda. Yenilgilerden dersler çıkarmasını bilen proletarya, özellikle Marks ile Engels'in sunduğu perspektiflerle, savaşma gücünü yeniden kazanacak, eksikliklerini ve yetersizliklerini anlayacaktır.

Marks'ın yaşamındaki yoksulluklar, sürgünler, çocuklarının ölümü vb. de tüm yalınlığıyla aktarılıyor. Tüm bu zorluklarına rağmen bilimsel çalışmalarını sürdürebiliyor Marks. Bunda en büyük desteği, can dostu Engels'in fedakarlığıdır. Engels Marks'a maddi katkıda bulunabilmek için uzun yıllar babasının fabrikasında büroda çalışmak durumunda kalıyor. Proletaryanın eylemliliğinden "uzak", büroya hapsedilmiş bir yaşam onun için bir azapken, bunu proletaryanın kurtuluş mücadelesi için yaptığından dolayı bir parça rahat. Gerektiğinde ise, eylemlerde ve barikat savaşlarında yerini almaktan geri durmuyor. Hiçbir şey Marks ile olan güçlü dostluğunun önüne geçemiyor. Proletarya için çalışmak, düşünmek ve üretmek, onlar için en büyük mutluluk ve sevinç kaynağı oluyor.

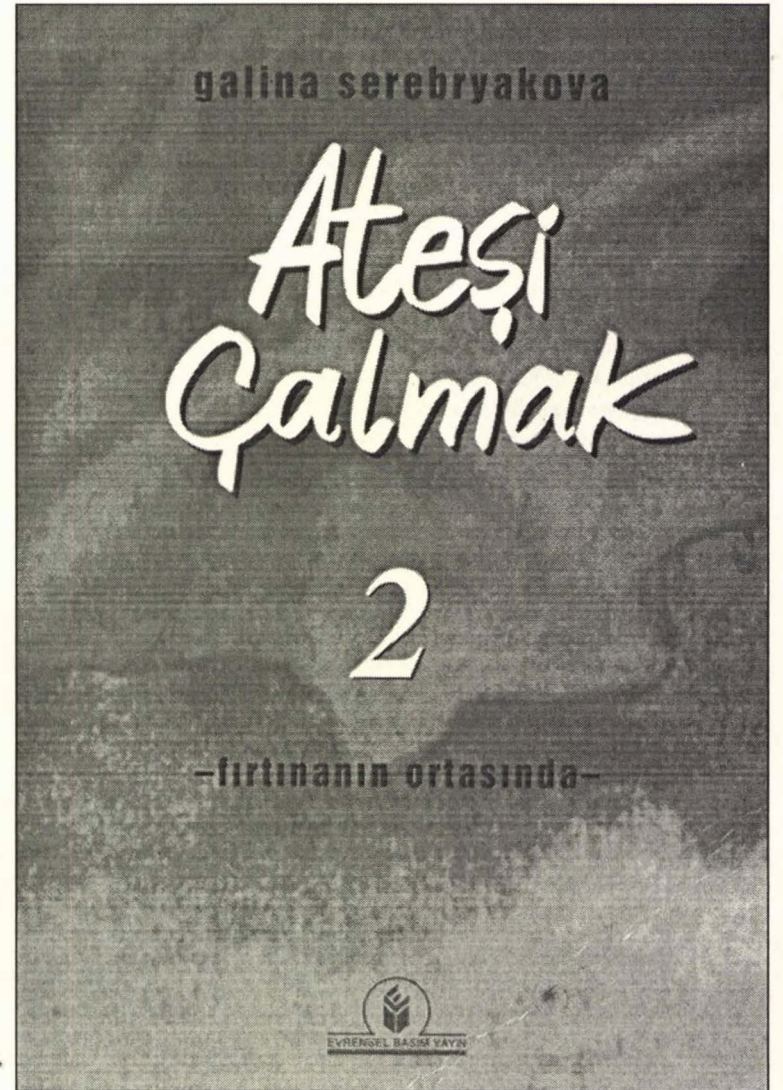
Romanda birçok olgu, olay ve deneyimleri çok zengin bir tarzda sunuyor. Öncelikle de bilimin silahıyla kuşanmış proletaryanın yenilmezliğini...

Ateşi Çalmak Marks ile Engels'in bilimsel çalışmalarının yaratıldığı dönemin nesnel toplumsal bir tablosunu veriyor. Bilimsel sosyalizm, Marks ve Engels'in üstün çabalarıyla proletaryanın devrimci bir sınıf olarak tarih sahnesine çıkmaya başladığı dönemin diyalektik bir sentezidir. *Ateşi Çalmak* bu açıdan, bir roman olmaktan öteye, kapitalizmin devrimci bir eleştirisidir.

"Yeni dünya düzeni" rüzgarlarının tersine dönmeye başladığı, sosyalizmin dünya proletaryası ve emekçi halkları için yeniden umuda dönüştüğü bugün, *Ateşi Çalmak* daha bir tutku ve coşkuyla okunmalıdır. Çünkü roman, her satırında devrimin yenilmezliğini, sosyalizmin güncelliğini anlatıyor.

H.Yürekli

Ateşi Çalmak, G. Ogniana Serebryakova
Evrensel Basım Yayın

Son değilsin

(Ümit Altuntaş'a...)

Sendin bu sabah
kuş civıltılarıyla
varoşlara gelen...
Zulüm kanatırken
narin yürekleri...
Sendin gülümseyen
kendinden emin.
Vurulup düşerken sevdalılar
ölüme meydan okuyan
sendin...
Şimdi binbir kır çiçeği
oldun işçi pikniklerine.
Senin gözlerin
yeşil yapraklı dağlardan
sonbaharsız bakar!
Çünkü sen hep ilkbahardın.
Hiç son olmadın ki!

Rahime Henden

Kızıl Bayrak 6 yaşında!

Kızıl Bayrak her yerde dalgalanıyor!

"Komünistler başlangıçtan bu yana, faaliyetlerini 'En temel görev devrim, en acil görev parti' bilinciyle yürüttüler. Yakın zamandan bu yana ise bu görevi çok daha somut ve yakın bir hedef olarak önlerine koydular. 1994 yılını ihtilalci sınıf partisini inşa çabasında 'dönemeç yılı' ilan ettiler.

"Bugün bu ilk sayısı yayın hayatına başlayan **Kızıl Bayrak** da, kendi yayın çizgisini ve amacını, işte bu temel perspektife ve göreve bağlı olarak ele almaktadır. **Kızıl Bayrak**'ın komünist mücadelede tutacağı yer ve izleyeceği yayın çizgisi, komünistlerin ihtilalci sınıf partisini inşa çabaları ile, önlerine koydukları acil görevle sıkı sıkıya ilintili olacaktır. **Kızıl Bayrak**, yayın çizgisi ve pratik tutumuyla, komünistlerin öncü işçileri, sınıfı ve emekçi kitleleri politik olarak kuşatma, etkileme, yönlendirme ve kazanma çabalarına kendi alanından, kendi alanına uygun yöntem ve araçlarla en etkin desteği sunmayı amaçlamaktadır. Bunu yapabilmek, komünistlerin temel perspektiflerinin, taktik ve şiarlarının öncü işçilere, devrimcilere ve emekçi yığınlarına ulaştırılmasında etkili bir silah olabilmek; **Kızıl Bayrak**'ın en temel hedefidir." (**Kızıl Bayrak**, sayı: 1, Haziran '94)

'94 yılında yayın hayatına başlayan **Kızıl Bayrak**, yukarıda önüne koyduğu iddiayı kendi cephesinden onurla sürdürmüştür. **Kızıl Bayrak**, parti inşa sürecinde önüne koyduğu ilkeleri ve yayın çizgisini hep "kıskaçlıkla" korudu. Parti artık kazanılmıştır. "En acil görev" yerine getirilmiştir. Şimdi çıtayı daha da yükseltmenin, "en temel görev devrim" ilkesine sıkı sıkıya sarılmanın dönemidir.

Kızıl Bayrak, partili yaşamında görev ve sorumluluklarının katbekat arttığının bilinciyle hareket etmektedir. Gerek sınıfın güncel talepleri uğruna mücadelenin, gerek hücre tipi cezaevlerine karşı toplumsal tepkinin örgütlenmesinde olsun, gerekse

sendikal bürokrasiye ve ihanete karşı mücadelede olsun, hep işçi sınıfının ve emekçilerin saflarında yer almış ve alacaktır.

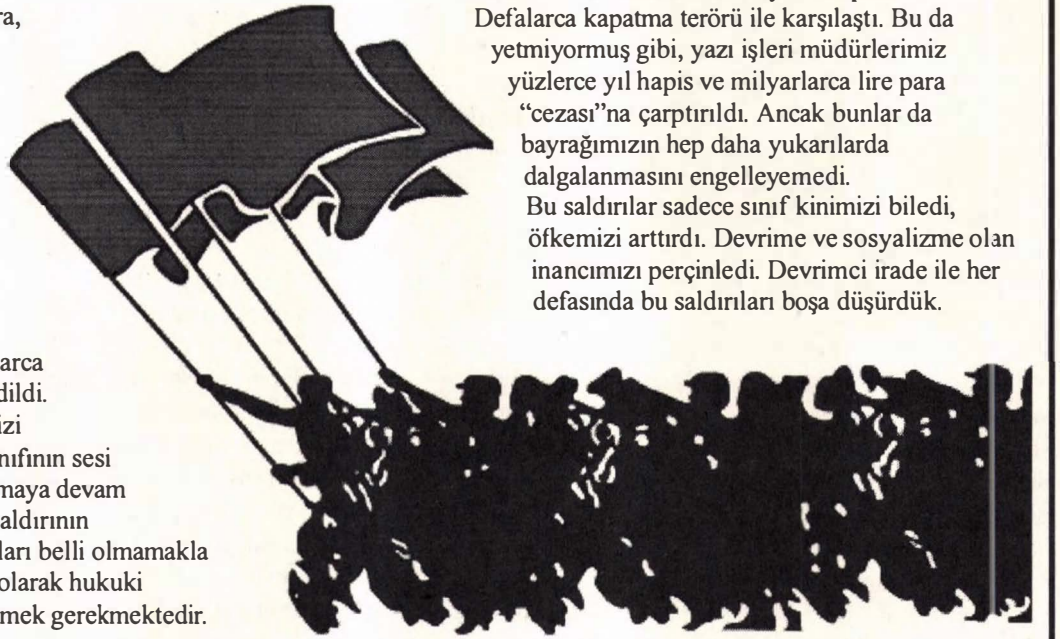
Sınıf çalışmasının zorluklarıyla beraber altı yıllık kendi özdeneyimi vardır. Bu deneyim kuşkusuz sınıf çalışmasında belli bir ısrarın ve yönelimin sonucudur. Sınıfa müdahale araç ve yöntemlerimiz sınıfın ihtiyaçları, ideolojik-politik talepleri ekseninde şekillenmektedir. Faşist yasa ve yasaklarla devrimci açık alan çalışmasının engellenmeye çalışılması, her seferinde devrimci irade ile boşa düşürülmüştür.

Politikalarımızı sınıfımıza taşıma konusunda hiçbir engel tanımadık. Bildiri dağıtımlarında, işçi-emekçi eylemlerinde, afiş çalışmalarında yoldaşlarımız sürekli gözaltına alındılar. Birçok yoldaşımız işkenceli sorgulardan sonra tutuklandı. Ankara, İzmir, Adana, Bursa, Zonguldak, Kırşehir, Niğde, Antakya temsilcilerimiz keyfi gözaltı ve tutuklamalara maruz kaldı, bürolarımız defalarca basıldı ve talan edildi. Hiçbir güç sesimizi boğamadı. İşçi sınıfının sesi soluğu olduk. Olmaya devam edeceğiz. Fiziki saldırının boyutlarının sınırları belli olmamakla beraber, buna ek olarak hukuki saldırıları da eklemek gerekmektedir.

Kızıl Bayrak, geleneksel gazetecilik/yayıncılık anlayışını mahkum eden bir platformdur. Hep devrimci açık alan çalışmasının tek başına yayın faaliyetine indirgenemeyeceğinin bilinciyle hareket ettik.

Kızıl Bayrak, proletaryanın bayrağını, İstanbul, Ankara, İzmir, Adana, Kırşehir, Kayseri, Niğde, Gebze, Antakya, İzmit, Eskişehir, Mersin'de, her yerde dalgalandırıyor. İşçi sınıfı davasının daha da güçlenmesi için mevzilerini artırıyor. Bu mevziler bize geniş kitlelerle buluşmanın yolunu açıyor. Dikkat edilirse, **Kızıl Bayrak**'ın faaliyet alanı oldukça geniştir. Bu genişlik elbette boşluktan doğmadı. Doğru politikalar, ısrarlı sınıf çalışması vb.'nin ürünü olarak kazanıldı.

Kızıl Bayrak, yayın hayatına başladığı andan itibaren hemen hemen tüm sayıları toplatıldı. Defalarca kapatma terörü ile karşılaştı. Bu da yetmiyormuş gibi, yazı işleri müdürlerimiz yüzlerce yıl hapis ve milyarlarca lire para "cezası"na çarptırıldı. Ancak bunlar da bayrağımızın hep daha yukarılarda dalgalanmasını engelleyemedi. Bu saldırılar sadece sınıf kinimizi bilemedi, öfkemizi arttırdı. Devrime ve sosyalizme olan inancımızı perçinledi. Devrimci irade ile her defasında bu saldırıları boşa düşürdük.

Küçük sanayi sitesi işçileri

İstanbul'un Rumeli yakasındaki bir küçük sanayi sitesinde çalışıyorum. Küçük sanayi sitelerinde işçiler genelde gerici ve yoz olurlar. Bu durumu daha çok sanayi sitesinin çevresindeki bölgelerin, semtlerin yapısı belirler. Bu bölgede oturan işçi ve emekçiler duyarlıysa, sitenin işçileri de duyarlı olur. Fakat ben bu durumu çalışmakta olduğum sanayi sitesinde pek görmedim. Bu sanayi sitesi içindeki işçiler pek duyarlı değil.

Çalıştığım sanayi sitesi, İstanbul'daki yerleşik küçük sanayi sitelerinden birisidir. 256 atölyeden oluşmaktadır. Her atölyede ortalama 10-15 kişi çalışıyor olsa, toplam işçi sayısı yaklaşık 4000 kadardır.

Sitede işkolları 1) Sıcak ve soğuk demirciler 2) Marangozcular 3) Torna ve Metal 4) Dokuma'dır. Sitede en çok torna ve metal üzerine çalışan işyerleri bulunmaktadır. Bunların sayısı yaklaşık 100 kadardır.

İşçiler genellikle çevre yakın semtlerden gelmektedir. Servisi olan işyeri sayısı çok azdır. Sitede işçilerin yaş ortalaması 25-30'dur, genç işçi sayısı çok yüksek değildir. Bayan işçi

hemen hiç yoktur. Sitede öğlen paydosları atölyeden atölyeye farketmektedir. Böylece diğer işyerlerinden işçilerle diyalog kurmak zorlaşmaktadır. Paydos saatleri genelde ustabaşıya bağlıdır. Eğer ustabaşı dinciye, namazını kılmak için o saatte paydos yaptırır. İşçiler genellikle Bartın, Samsun, Edirne illerinden göçedip İstanbul'a yerleşmiş olan emekçilerdir.

Sitede Kızıl Bayrak kuş, pul ve bildirilerine sık sık rastlamak mümkündür. Bunun yanısıra reformistlerden EMEP'in müdahalesi vardır.

Ben bir marangoz atölyesinde çalışıyorum. Atölyede 13 kişi çalışıyor. İşçiler duyarsız ve gündemden uzak. Fakat ortaya bir konu atıldığında esprili bir şekilde de olsa tartışılabilir. İşçiler ülkede olup bitenlerden habersiz. Fakat siyasi partilerin de hiçbirinden ümitli değil. İşçilere göre bütün partiler aynı. İşçiler insalcıl kişilerdir, birbirleriyle ilişkileri iyidir. Bazıları sigortalı olmak için çabalamakta ve bunun ihtiyacını duymaktadır. Her gün 1.5 saat zorunlu mesai uygulanmaktadır.

A. Duman/İstanbul

İşçi sınıfının devrimci programı altında birleşelim!

Yoğun sömürü koşullarında çalışan tekstil işçileriyiz. Günde 10 saat çalışmaktayız. Zorunlu mesai ücretlerinin ödenmediği, hiçbir sosyal güvencenin olmadığı koşullarda çalışmak zorundayız. Bunlar yetmiyormuş gibi, her an usta ve patronların tehditleriyle karşı karşıyayız.

Bizim burada yaşadığımız sorunların, toplumun yaşadığı sorunlardan bağımsız olmadığını bilincindeyiz. Bunları yaşanan özelleştirmelerden görüyoruz. Son olarak da "işsizlik sigortası" adı altında gündeme getirilen yeni saldırıyı görüyoruz.

Tek kurtuluşun ise işçi sınıfının devrimci programı altında birleşmekten geçtiğini biliyoruz. Tüm emekçileri devrimci program altında birleşmeye çağırıyoruz

Gazi Emir'den tekstil işçileri

Birleşerek mücadele yolunu tutmalıyız

Bugün hiçbir işyerinde işçilerin iş güvenliği yoktur. Kapitalistler gerekçe göstermeden işçileri işten atabiliyorlar. İşçilerin en ufak direnişine bile devletin kolluk kuvvetleriyle karşılık veriyorlar. İşçiler açıktan sendika kuramıyorlar. Bunun için gizli örgütlenmek zorunda kalıyorlar. İşçiler bir sendika kurup, çeşitli mevziler kazansa bile, kapitalistler özelleştirme politikalarıyla veya lokavt yasalarıyla bu kazanımları gaspedebiliyorlar.

Yani demokratik ve ekonomik kazanımların sermaye koşullarında hiçbir güvencesi olmadığı gibi, işçiler sadece bu haklarla da yetinemezler. Çünkü işçi ve emekçilerin hakları sürekli olarak gasp ediliyor. Böylelikle işçiler ve emekçiler bir dairenin etrafında sürekli dönüp aynı noktaya gelmiş oluyorlar. Bazen de mevcut haklarını yitiriyorlar. Şu anda yaşadığımız süreç gibi. Gelir dağılımının işçi sınıfının lehine düzenlenmesi demek, gaspedilen hakların geri alınması, iş güvencesinin getirilmesi, lokavtın yasaklanması, örgütlenme özgürlüğünün hayata geçirilmesi, tüm çalışanlara grevli, sendikali, toplu sözleşmeli hak anlamına gelir. Oysa bırakın sermaye sınıfının bu haklara izin vermesini, o mevcut hakları da gaspediyor.

Bu yüzden biz işçiler gelir dağılımının eşitlenmesi değil, yukarıdaki saydığımız hakların hayata geçirilmesini savunmalıyız. Ve bunları birer sıçrama zemini olarak görüp, mevcut iktidara yönelmeliyiz. Ancak o zaman bir dairenin etrafında dönmekten kurtulup, kazandığımız hakları güvence altına alıp geliştirebiliriz.

İşçiler, 2000 yılının ikinci altı ayında gerçekleşecek ve 170 bin işçiyi kapsayacak TİS'lerin, bir sınıf olarak kendi kaderleriyle bağlantılı olduğunu bilmelidirler. IMF heyeti ve TİSK Genel Sekreteri, ESK'nın en kısa zamanda toplanıp, istikrar programının bozulmaması için TİS'lerde bazı ölçütlerin belirlenmesini istiyorlar. Bu, lastik grevinin yasaklanması gibi, TİS'lerin kısıtlanması gibi, bir hak gaspı anlamına gelmektedir.

Sermaye devleti birinci altı ayda özelleştirme furyasını başlatmış, sosyal güvenliği, sağlığı, mezarda emekliliği kayıtsız şartsız uygulayacağını beyan etmiş ve fiilen başlatmıştır. Bu ikinci altı ayda gerekli tepki ortaya konulmazsa, gerek grevdeki işçiler, gerekse TİS'lerdeki metal ve tekstil işçileri bu saldırılara boyun eğmiş olacaktır. Bu yüzden grevdeki 500'ü aşkın işçi acil demokratik istemler uğruna mücadelede diğer sınıf kardeşleriyle ortaklaşabilmelidir.

Diğer yandan kapitalistlerin kendi temsilcileri görevlerini sermaye sınıfına karşı en layıkıyla yaparken, biz işçilerin temsilcileri de, ESK'ya dahil olmaya çalışıyorlar. Oysa ESK'nın ne yaptığı ortada, işçilerin haklarını gaspetmek için genelge yayınlayıp kanun çıkarıyor. Nasıl olur da bu işçi düşmanı kurumun içinde bizleri temsil edeceğini söyleyen sendika patronlarına inanırız?

Evet, inanmıyoruz. O zaman yapmamız gereken; nasıl işadamları kendilerini satmayacak bir kurum oluşturuyorlarsa, bizler de kendi partimizin kızıl bayrağı altında birleşip ESK'ya, IMF'ye, TİSK'e, kısacası sermaye kurumlarına karşı harekete geçmeli, acil iktisadi ve siyasal istemlerimiz uğruna birleşmeli ve mücadele etmeliyiz.

A. Baran

İşkenceye son, tüm siyasi tutuklulara özgürlük!

Türkiye'de hak ve özgürlükler mücadelesinin kanla, terörle bastırılmaya çalışıldığı bir dönemden geçiyoruz. Sermayenin işçi ve emekçilere yönelik saldırılarının yoğunlaştığı, cezaevlerinde insanlık dışı koşulların dayatıldığı, sözde Avrupa tipi modern cezaevleri adı altında hücre tipi saldırısının gerçekleştirildiği bir süreçte, biz devrimciler tek vücut ve tek yürek olmalıyız.

Biz TKİP taraftarları olarak partimizin çizgisi doğrultusundaki çalışmamızı Fransa'nın Brötanya bölgesinde yürütmekteyiz.

Fransız Komünist Partisi'nin 49'sunu düzenlediği ve birçok kitle örgütünün katıldığı bir festivale, biz de TKİP taraftarları olarak dört yıldır katılıyoruz. Bu yıl yaklaşık bin kişinin katılımıyla gerçekleşen festival coşku içinde geçti.

Bu arada TKİP taraftarlarına ayrılan çadırda yiyecek ve içecek satarak, partimiz için 1900 franklık bir gelir elde edildi ve bu para cezaevindeki yoldaşlarımıza gönderildi.

Devrimci bir yurtsever arkadaşımız türküler söyledi, biz de halaylarla eşlik ettik.

Avrupa'da yaşayan ilerici-yurtsever işçi-emekçi kardeşlerimizin TKİP'ye olan ilgileri, bizim ne kadar doğru ilkeler doğrultusunda yürüdüğümüzü bir kez daha kanıtlamış oldu.

İşkenceye son, tüm siyasi tutuklulara özgürlük!

TKİP taraftarları /Brötanya-FRANSA

Konfeksiyon işçilerinin sorunları

Bir tekstil atölyesinde çalışıyorum. Konfeksiyon üzerine çalışma yapan işyerinde 6 bölüm var. Sırasıyla kesim, dikim (makinacılar), temizleme, kalite kontrol, ütü ve paketleme. Bu altı bölümde toplam 65-70 işçi çalışıyor.

En yüksek ücreti makinacılar ve makastarlar (kesimciler) alıyor. 150-200 milyon arası. El işçileri, yani temizleme, kalite kontrol, paketleme elemanı ve ortacı olarak çalışanlar ise asgari ücretle çalışıyorlar. Çoğu işçinin sigortası yok. Sigortası yapılanların büyük kısmı ise girdi çıktı yapılarak tam gün üzerinden yatırılmıyor.

İşçiler arasındaki ilişkilerde vasıf ya da cinsiyet önemli olabiliyor. Örneğin makinacılar daha çok kendi aralarında, temizlemeciler kendi aralarında ilişki kuruyorlar. Özellikle kapalı olan bayanlar erkeklerle fazla konuşmayabiliyor. Eğer vasıflı değil isen, yani el işçisi isen, ne kadar mantıklı şeyler söylersen söyle, makinacılar tarafından ciddiye alınmayabiliyorsun. Tabii bu olumsuz örneklerin yanısıra olumlu özellikler taşıyan insanlar da var. Sosyal ilişkileri vasıf-cinsiyet gibi etkenlere göre kurmayan insanlar da yok değil.

İşçilerin başlıca sorunlarını şöyle sıralayabilirim:

1. İş güvencesinin olmaması.

İşçiler, özellikle vasıfsız işçiler her an işten çıkartılma tehlikesiyle karşı karşıya. Vasıflı olanlar üretimde daha önemli yer tuttukları için patron biraz daha temkinli davranmak zorunda kalıyor. Ama onlar da bir sağlık problemi ya da akla gelebilecek herhangi bir engel nedeniyle işsiz kalabilirler.

2. Ücretlerin düşük olması.

En yüksek ücret 200 milyon en düşük ücret 80 milyon. Bu ücretlerle geçinmek mümkün olmadığı için işçilerin bütün aile fertleri aynı ya da farklı fabrikalarda çalışıyor. Evde ufak çocuğu olanlar çocuklarını bir yakınına bırakarak çalışmak zorunda kalıyor. Bu durumun aile ilişkilerinde ve çocuğun gelişiminde sorunlar yaratması kaçınılmaz.

3. Ücretlerin düzensiz ödenmesi

Ücretlerin bu işyerinde sadece son iki aydır zamanında ödendiğinden şikayetçi işçiler. Ücretlerin zaten düşük olmasına bir de zamanında ödenmeme eklenince işçiler çok zor durumda kalıyorlar.

4. Fazla mesai ücretlerinin tam ödenmemesi

İşveren kalifiye işçilerin ve makinacıların mesailerini tam öderken, el işçisi olarak çalıştırdıklarından keyfi kesinti yapabiliyor.

5. Çalışma saatlerinin fazla olması.

Yasal olarak çalışma saatleri günde 8 saat iken, bu işyerinde ve genel olarak tekstil sektöründe günde 10 saat. Buna zorunlu fazla mesailer de eklenince işçiler fiziki olarak çok yıpranıyor.

6. Sigorta yapılmadan çalışılması

İşçilerin çoğunun sigortası yok. Olanların bazılarının ise tam değil.

Bunun acı sonuçlarını yaşıyoruz. Kardeşi rahatsızlanan bir işçi arkadaş, kardeşini hastaneye götürmek için izin istedi. Hem kendisinin ve eşinin maaşından izin aldığı süre kadar para fazlasıyla kesildi. Hem de 220 milyon, yani birisinin aylık maaşından fazla hastahane masrafını ceplerinden ödediler.

Yine aynı işyerinde çalışan bir başka arkadaş, karısının hastalanması nedeniyle maaşının tamamını zar-zor avans olarak çekerek bir geceliği 45 milyon lira olan bir özel hastahane tedavi ettirmek zorunda kaldı.

Bir tekstil işçi/İstanbul

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL Tel: 0 (216) 488 67 05

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/510
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50

Karanfil Sok. No:17/17 Kızılay/ANKARA
Tel: 0 (312) 419 18 32

Mimar Sinan Cad. Mimar Sinan İş Merkezi
Final ders. üstü No:108 KAYSERİ

Ahi Evran Mahallesi Okatanlar Sokak Kent Apt.
No: 1 KIRŞEHİR Tel: 0 (386) 214 08 05

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78

İsmet Paşa Cad. Beşiroğlu Altın Han Kat: 5
No:89 Gebze/KOCAELİ

Hürriyet Cad. Ziver Bey İşhanı Kat: 2, No: 59
ANTAKYA Tel: 0 (326) 213 76 14

Esenbey Bankalar Cad. Uyanal İşhanı No: 61 NIĞDE

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 3 000 000 TL Yurt dışı 200 DM
1 Yıllık Yurt içi 6 000 000 TL Yurt dışı 400 DM
Fatma ÜNSAL adına,
* Yapı Kredi Bankası İSTANBUL/Aksaray Şb. * DM için: 3002991-8 * TL için: 0079219-2
* İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. * DM için: 1002 30100 1051039
No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

**Abdullah Meral, Haydar Başbağ,
M. Fatih Öktülmüş, Hasan Telci...**

**'84 Ölüm Orucu şehitlerini
saygıyla anıyoruz...**

*Faşizmin zindanlarda teslim alma politikasını
püskürtme mücadelesinin kilometre taşı oldular,
devrim tarihimize onurla yazıldılar...*

**20 yıldır teslim alamadılar,
asla alamayacaklar!**